

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN JEESUKSEN KRISTUKSEN KIRKKO • SYYSKUU 2018

Liahona

**Kuin jykevät tornit:
profeetan rinnalla
palvellen, s. 12, 18**

Mitä tarkoittaa se, että tämä
on tosi kirkko? s. 24

Sain voimaa esiäitini
elämäntarinasta, s. 36

"MUUTAMIA SAATANAN
TEHOKKAIMPIA ASEITA
OVAT HÄIRIÖTEKIJÄT,
PETTÄMINEN JA HENGELLINEN
TURRUTTAMINEN. – –
YHDESSÄ NE MUODOSTAVAT
**AIKAMME SUUREN
HAASTEEN.**"

VANHIN KEVIN W. PEARSON

Artikkelista "Älkää jättäkö Vapahtajaa", s. 44.

ERIKOISARTIKKELIT

- 6** **Palvelutyön periaatteita: Neuvotelkaa heidän tarpeistaan**
Vanhin David A. Bednar
- 12** **Presidentti Dallin H. Oaks – Herran tapaa noudattaen**
Vanhin David A. Bednar
- 18** **Presidentti Henry B. Eyring – huomattavaa älykkyyttä, lapsenkaltaista nöyryyttä**
Vanhin Jeffrey R. Holland

KANNESSA

Majesteettillinen monumentti, Jolynn Forman. Presidentti Brigham Youngin (1801–1877) on kerrottu sanoneen, että Suolajärven temppelin kolme itäistä tornia toimivat ensimmäisen presidenttikunnan ja Melkisedekin pappeuden vertauskuvina (ks. William Ward, "Who Designed the Temple?", *Deseret Weekly*, 23. huhtikuuta 1892, s. 578). Tutustu kahteen tämänhetkisen ensimmäisen presidenttikunnan "torneista", presidentti Dallin H. Oaksiin ja presidentti Henry B. Eyringiin, sivuilla 12 ja 18.

24 **Tosi kirkko: pyhien täydelliseksi tekemiseksi**

Vanhin J. Devn Cornish
Emme kenties näe täydellisyyttä aiemmissä kirkon johtajissa ja jäsenissä, mutta voimme olla varmoja siitä, että kirkossa opetettu oppi – Kristuksen oppi – on täydellinen.

26 **Pyhät – kertomus kirkosta Luku 7: Palvelustoverit**

Joseph ja Oliver pyytävät johdatusta, kun he käännöstyön edetessä lukevat kasteesta. Herra valmistaa kolme miestä todistamaan kultalevyistä.

36 **Uskon ja suvun kertomusten voima**

Adam C. Olson
Tieto siitä, mitä Rosalenen esiäiti oli kokenut, auttoi häntä saamaan toivoa omissa koettelemuksissaan.

34 **Konferenssin muistikirjani: Huhtikuun 2018 yleiskonferenssi**

NOPEAA LUETTAVAA

- 4** **Henkilökuvia uskosta: Libuletswe Gofrey Mokgatle – Gauteng, Etelä-Afrikka**
- 10** **Puhujakorokkeella: Taidan olla oma itseni**
Jutta Baum Busche
- 40** **Myöhempien aikojen pyhien kertomaa**
- 80** **Kunnes taasen kohdataan: Elävien profeettojen johdettavina**
Vanhin Mark E. Petersen

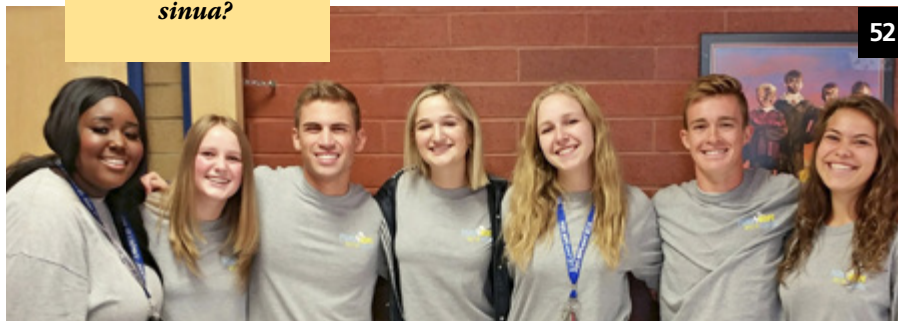

48

- 44 Älkää jättäkö Vapahtajaa**
 Vanhin Kevin W. Pearson
Todistuksemme pitää jatkuvasti vahvistua, ettemme etäänny pois kirkosta.
- 48 Löysin oman jumalallisuuteni**
 Daiane Korth da Silva
Kun näin itseni maailman silmin, olin sokea yksilölliselle arvolleni.

Katsopa, löydätkö tähän numeroon piilotetun Liahonan. Vihje: Mistä muistat, että Jeesus rakastaa sinua?

52

- 50 Oletko ystävä, joka pitää kiinni?**
 Marissa Widdison
Voimme käyttää pieniä rakkautenosoituksia auttaaksemme ystäviä, jotka kamppailevat vaikeuksissa.
- 52 Toivon suurlähettiläät – yhteistyötä itsemurhien ehkäisemiseksi**
 Maryssa Dennis
Tutustu itsemurhan varoitusmerkeihin ja ehkäisemismenetelmiin.
- 56 Eksyksissä Kielletyssä kaupungissa**
 Sarah Keenan
Pystyisinkö löytämään jälleen luokkatoverini tässä ihmisää vilisevässä vieraassa kaupungissa?
- 58 Ilmoitusta profeetta Joseph Smithille – ja sinulle**
 Ryan Carr
Kuten Joseph Smith osoitti, henkilökohtaisen ilmoituksen saamiselle ei ole ikäraja vaatimusta.

- 60 Taistelu tahdonvapaudestasi**
 David Dickson
Mitä tarkemmin seuraamme Vapahtajaa, sitä täydemmin koemme vapauden, jonka tahdonvapaus tuo.
- 62 Meidän palstamme**
- 64 Juliste: Todellista uskoa Kristukseen**
- 65 Viimeinen sana: Profeetat: Osoitus Jumalan rakkaudesta**
 Vanhin Ulisses Soares

75

- 66 Anna valosi loistaa: Välittämistä ja jakamista**
 Haluan auttaa vanhempiani jakamaan satomme muiden kanssa.
- 68 Usko, toivo ja armo – osa 2: Rukous, johon vastattiin**
 Megan Armknecht
Grace oli huolissaan siitä, että natsit saattaisivat viedä heiltä talon, kun he olivat jo vieneet hänen isänsä.
- 70 Apostolit todistavat Kristuksesta**
 Vanhin Neil L. Andersen
- 71 Turva myrskyltä**
 Vanhin Joaquín E. Costa
Nooa oli kuulihainen Herralle jo lapsena, ja se piti hänet turvassa myöhemmin luonnonmullistuksen aikana.
- 72 Mormonin kirjan lukukerho**
- 74 Rukouksia näyttämön takana**
 Emily B.
Taivaallinen Isä kuulee rukoukseni, olenpa missä tahansa.
- 75 Kaikesta huolimatta!**
 Christian B.
Kerroin ystävälleni, että Jeesus Kristus rakastaa häntä kaikesta huolimatta.
- 76 Pyhien kirjoitusten kertomuksia: Elia ja leskivaimo**
 Kim Webb Reid
- 79 Väriyssivu: Voin kertoa totuuden**

SYYSKUU 2018, 70. VUOSIKERTA, NUMERO 9
LIAHONA 14753 130

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

Kahdentoista apostolin koorumi: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Vastaava päätoimittaja: Hugo E. Martinez
Vastaavat apulaispäätoimittajat: Randall K. Bennett, Becky Craven

Neuvojat: Brian K. Ashton, LeGrand R. Curtis jr., Edward Dube, Sharon Eubank, Cristina B. Franco, Donald L. Hallstrom, Douglas D. Holmes

Toiminnanjohtaja: Richard I. Heaton
Kirkon lehtien johtaja: Allan R. Loyborg
Liiketoiminnan johtaja: Garff Cannon

Päätoimittaja: Adam C. Olson
Apulaispäätoimittaja: Ryan Carr
Julkaisuavustaja: Francisca Olson

Toimittajat: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellinen johtaja: Tadd R. Peterson

Suunnittelu: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Aineettoman omaisuuden koordinaattori:
Collette Nebeker Aune

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Tuotanto: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Painatuksen valmistelu: Joshua Dennis, Ammon Harris

Painatusjohtaja: Steven T. Lewis

Levikkijohtaja: Troy R. Barker

Kotimaansivut: Timo Lehto

Sähköposti: timppa.lehto@gmail.com

Jakelu:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

MSR Filialen

Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilaustiedot:

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:

Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20

Sähköposti: rcstockholm@ldschurch.org

Verkkotilaukset: store.lds.org

Vuositilauhinta: 9,20 €

Toimittakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa osoitteessa liahona.lds.org tai postitse osoitteella *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa 'kompassia' tai 'suunnannäyttäjää') ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebun, englannin, espanjan, fidiin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan (sekä tavallisin että yksinkertaistettu kirjoitusmerkein), kiribatian, korean, kreikan, kroaatin, latvian, liettuan, malagasian, marshallin, mongolin, norjan, portugalil, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suahilin, suomen, tagalogin, tahitiin, tanskan, thain, tongan, tsekin, ukrainan, unkarin, urduin, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2018 Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved. Printed in the United States of America.

Tekijänoikeustiedot: Ellei toisin ole mainittu, voit kopioida aineistoa *Liahonasta* henkilökohtaiseen ei-kaupalliseen käyttöön (kuten kirkon tehtäviin). Tämä oikeus voidaan kumota milloin tahansa. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Fl. 13, Salt Lake City, UT 84150, USA, tai sähköpostiosoitteeseen cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

September 2018 Vol. 70 No. 9. LIAHONA (USPS 311-480)

Finnish (ISSN 1522-9181) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

LISÄÄ INTERNETISSÄ

Lue artikkeleita ja lähetä omiasi sivustolla liahona.lds.org.

Sivustolla [facebook.com/liahona](https://www.facebook.com/liahona) on innoittavia sanomia (englanniksi, espanjaksi ja portugaliksi), joita voi jakaa.

Lähetä palautetta osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

Tilaa lehti osoitteessa store.lds.org. Tai käy jakelukeskuksessa, kysy apua seurakunnan johtohenkilöiltä tai soita numeroon 1 800 537 5971 (Yhdysvallat ja Kanada).

KUVAKKEET GETTY IMAGES

AIHEITA TÄSSÄ NUMEROSSA

Numerot tarkoittavat sivua, jolta artikkeli alkaa.

Henkilökohtainen arvo, 10, 43, 48, 75

Hätävalmius, 42

Ilmoitus, 26, 58, 80

Itsemurhan ehkäiseminen, 50, 52

Jeesus Kristus, 44, 60, 65, 70, 75

Joseph Smith, 26, 58

Kaste, 26

Kirkon historia, 24, 26, 58

Kirkon johtajat, 12, 18

Kommunikointi, 6

Kuuliaisuus, 60, 71

Mormonin kirja, 4, 26, 72

Palveleminen, 6, 42, 66

Palvelutyö, 6

Pappeus, 26

Profeetat, 12, 18, 26, 76, 80

Pyhä Henki, 56, 58

Rakkaus, 75

Rehellisyys, 79

Rukous, 56, 63, 68, 74

Sukututkimus, 36

Tahdonvapaus, 60

Taivaallinen Isä, 43

Todistus, 44, 62

Usko, 24, 36, 44, 68, 76

Vastoinkäymiset, 4, 36, 42

Viisauden sana, 41

Ystävyys, 50, 52, 63

Äitiys, 40

HENKILÖKUVIA USKOSTA

Libuletswe sokeutui 21-vuotiaana. Hän oppi uudelleen monia asioita, mutta hän ei oppinut pistekirjoitusta. Hän halusi lukea pyhiä kirjoituksia, joten hän rukoili apua Jumalalta.

CODY BELL, VALOKUVAAJA

Libuletswe Gofrey Mokgatle

Gauteng, Etelä-Afrikka

Eräällä kotiopetuskäynnillä sanoin sisarelle, jonka luona olimme: ”En pysty lukemaan pyhiä kirjoituksia, koska en näe. Haluan mennä kouluun, missä voin oppia lukemaan pistekirjoitusta ja kirjoittamaan sillä.”

Hänen veljensä työskenteli sokeainkoulussa. Tämä mies auttoi minua pääsemään siihen kouluun. Opiskelin pistekirjoitusta joka päivä. Heräsin myös yöllä harjoittelemaan pistekirjoituksen lukemista. Pystyin lukemaan sitä jo neljän kuukauden kuluttua.

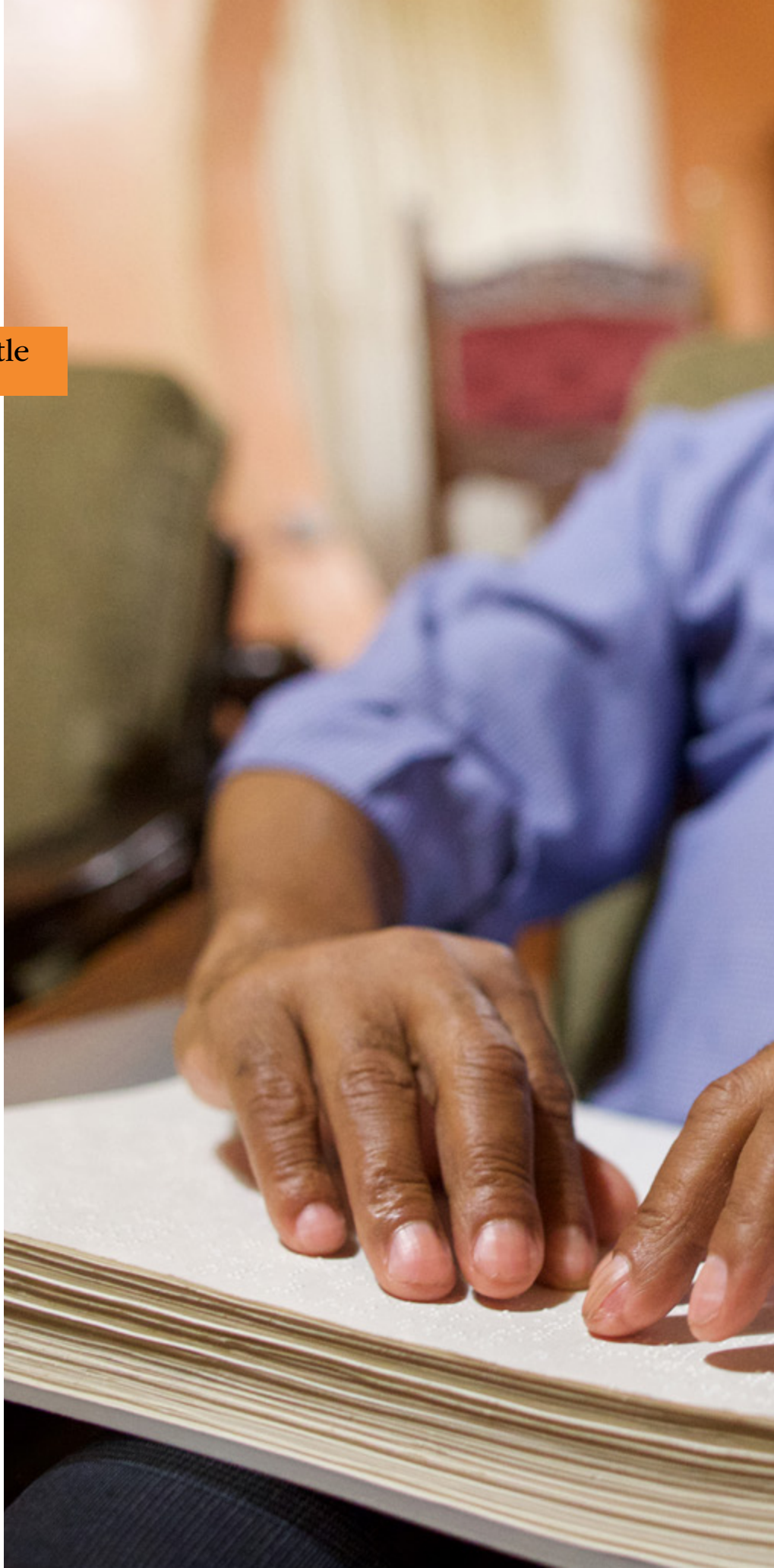
Kävin koulun loppuun ja kerroin seurakunnanjohtajallemme, että osaan nyt lukea pistekirjoitusta. Hän antoi minulle pappeusluokan oppikirjan ja kaikki pyhät kirjoitukset pistekirjoituksella kirjoitettuna. En tiennyt lainkaan, että kirkolla oli sellaisia. Silloin vasta aloin todella ymmärtää evankeliumia ja nauttia siitä.

Tiedän, että pyhät kirjoitukset ovat totta. Opिन niistä joka kerta niitä lukiessani. Saan niistä aina jotakin.

ETSI LISÄÄ

Ota selvää vammaisille tarkoitettua kirkon aineistosta sivustolla lds.org/go/9184.

Muita Henkilökuvia uskosta on sivustolla lds.org/go/18.

Palvelutyön periaatteita

NEUVOTELKAA HEIDÄN TARPEISTAAN

*Sinun ei tarvitse tehdä tätä yksin.
Neuvottelemisen voi tuoda apua,
jota tarvitset auttaaksesi muita.*

Jumala on kutsunut sinut palvelemaan jotakuta seurakuntasi yksilöä tai perhettä heidän tarpeidensa mukaan. Kuinka saat selville, mitä ne tarpeet ovat? Ratkaisuna on neuvottelemisen periaate, jota kirkossa on tähdennetty hyvin paljon.

Käsiteltyämme sitä, mistä asioista saattaisimme harkita neuvottelevamme, tutustumme tarkemmin

1. neuvottelemiseen taivaallisen Isän kanssa
2. neuvottelemiseen tehtäväpiiriimme kuuluvan yksilön ja perheen kanssa
3. neuvottelemiseen toverimme kanssa
4. ja neuvottelemiseen muiden kanssa, joiden tehtäväpiiriin sama yksilö tai perhe kuuluu.

Tärkeää on myös johtajiemme kanssa neuvottelemisen. *Liahonan* tulevassa Palvelutyön periaatteita -artikkelissa perehdytään neuvottelemiseen johtajien kanssa sekä palvelutyökeskustelujen osuuteen tässä prosessissa.

Mistä asioista neuvottelemme

Tarpeiden ymmärtäminen on välttämätöntä, kun palvelemme toisiamme. Mutta mitä muotoja nuo tarpeet voivat saada ja onko jotakin muutakin, mitä meidän pitäisi ottaa selville?

Tarpeet voivat esiintyä monessa muodossa. Ne, joita palvelemme, voivat kohdata haasteita, jotka ovat emotionaalisia, taloudellisia, fyysisiä, koulutukseen liittyviä ja monia muita. Jotkin tarpeet ovat tärkeämpiä kuin toiset. Joissakin me pystymme auttamaan, kun taas toiset voivat edellyttää, että hankimme niihin apua. Kun pyrimme osaltamme vastaamaan ajallisiin tarpeisiin, älkäämme unohtako, että kutsuamme tehdä palvelutyötä kuuluu muiden auttaminen etenemään liittopolulla ja heidän valmistamisensa saamaan korotukselle välttämättömiä pappeuden toimituksia.

Sen lisäksi että neuvottelemme yksilön tai perheen tarpeista, meidän tulee pyrkiä saamaan selville heidän voimavaroja. Missä asioissa he eivät tarvitse apua? Mitä sellaisia kykyjä ja lahjoja heillä on, jotka voisivat olla muiden siunaukseksi? Kuinka juuri he ovat sopivia auttamaan Jumalan valtakunnan rakentamisessa? Yksilön voimavarojen ymmärtäminen voi olla yhtä tärkeää kuin hänen tarpeidensa ymmärtäminen.

1 Neuvotteleminen taivaallisen Isän kanssa

Yksi uskontomme keskeisiä opinkappaleita on, että taivaallinen Isä puhuu lapsilleen (ks. UK 9). Kun saamme uuden toimeksiannon palvelulla jotakuta, meidän tulee neuvotella taivaallisen Isän kanssa rukouksessa ja tavoitella näkemystä ja ymmärrystä tämän henkilön tarpeista ja voimavaroista. Tämän rukoilemalla neuvottelemisen tulee jatkua koko palvelutyötoimeksiantomme ajan.

Palvelutyön periaatteita” -artikkelien tarkoituksena on auttaa meitä oppimaan, kuinka huolehtia toisistamme – niitä ei ole tarkoitus esittää sanomana käynneillä. Kun opimme tuntemaan ne, joita me palvelemme, Pyhä Henki innoittaa meitä tietämään, mitä sanomaa he saattaisivat tarvita huolenpitomme ja myötätuntonne lisäksi.

2 Neuvotteleminen yksilöiden ja perheiden kanssa

Se, kuinka ja milloin lähestymme yksilöitä ja perheitä, joita meidät on kutsuttu palvelemaan, voi vaihdella olosuhteiden mukaan, mutta neuvotteleminen suoraan yksilön tai perheen kanssa on välttämätöntä suhteiden luomiseksi ja heidän tarpeidensa ymmärtämiseksi – myös sen ymmärtämiseksi, kuinka he haluavat, että heitä autetaan. Joidenkin kysymysten on ehkä hyvä odottaa, kunnes olemme luoneet mielekkään ihmissuhteen. Vaikka ei ole yhtä oikeaa tapaa tehdä niin, harkitse seuraavaa:

- Ota selville, kuinka ja milloin he haluavat, että heihin otetaan yhteyttä.
- Ota selville, mistä he ovat kiinnostuneita ja millainen tausta heillä on.
- Esitä ehdotuksia siitä, kuinka voisit auttaa, ja pyydä heiltä ehdotuksia.

Kun luottamus rakentuu, harkitse keskustelua yksilön tai perheen tarpeista. Esitä kysymyksiä siten kuin Pyhä Henki kehottaa.¹ Esimerkiksi:

- Mitä haasteita heillä on?
- Mitä ovat heidän perheensä tavoitteet tai heidän yksilölliset tavoitteensa? Esimerkiksi haluavatko he olla parempia säännöllisten perheiltöjen pitämisessä tai olla omavaraisempia?
- Kuinka voimme auttaa heitä heidän tavoitteissaan ja haasteissaan?
- Mitä evankeliumin toimituksia heidän elämässään on tulossa? Kuinka voimme auttaa heitä valmistautumaan?

Muista tarjota nimenomaista apua, kuten: ”Minä iltana tällä viikolla voimme tuoda teille aterian?” Epämääräinen tarjous, kuten: ”Ilmoittakaa, voimmeko auttaa jotenkin”, ei ole kovin hyödyllinen.

3 Neuvotteleminen toverimme kanssa

Koska sinä ja toverisi ette kenties aina ole yhdessä, kun olette tekemisissä yksilön tai perheen kanssa, on tärkeää koordinoida toimintaanne ja neuvotella yhdessä, kun tavoittelette toveriparina innoitusta. Tässä on muutamia kysymyksiä harkittavaksi:

- Millä tavoin ja kuinka usein olette keskenänne yhteydessä toveriparina?
- Millä tavoin voitte kumpikin käyttää yksilöllisiä voimavarojanne palvellaksenne perheen tai yksilön tarpeissa?
- Mitä olette oppineet, mitä kokemuksia teillä on ollut ja mitä innoitusta olette saaneet sen jälkeen kun edellisen kerran puhuitte tästä yksilöstä tai perheestä?

4 Neuvonpito muiden toimeksiannon saaneiden kanssa

Voisi olla hyvä aika ajoin puhua muiden kanssa, jotka ovat saaneet tehtävän palvella samaa yksilöä tai perhettä kuin te.

Kommunikoikaa ratkaistaksenne haasteita

Vanhin Chi Hong (Sam) Wong seitsemänkymmenen koorumista soveltaa kertomusta luvusta Mark. 2 meidän aikaamme havainnollistaakseen, kuinka yhdessä neuvotteluminen mahdollisti sen, että neljä ihmistä keksi, kuinka rampa mies voitiin viedä Jeesuksen luo.

”Voisi tapahtua näin”, vanhin Wong sanoi. ”Neljä henkilöä hoiti piispaltaan samaansa tehtävää käydä miehen luona, joka oli halvaantunut. – Viimeisimmässä seurakuntaneuvostossa, kun he olivat yhdessä neuvotelleet tarpeista seurakunnassa, piispa oli antanut ’pelastamiseen’ liittyviä tehtäviä. Näiden neljän tehtäväksi annettiin auttaa tätä halvaantunutta miestä. –

[Kun he saapuivat sen rakennuksen luo, jossa Jeesus oli], huone oli kuitenkin tupaten täynnä. He eivät mahtuneet ovesta. Olen varma siitä, että he yrittivät tehdä kaiken, mitä saattoivat keksiä, mutta he eivät vain päässeet sisään. – He neuvottelivat yhdessä, mitä tehdä seuraavaksi – miten he voisivat viedä miehen Jeesuksen Kristuksen luokse parannettavaksi. – He laativat suunnitelman – ei kovinkaan helppoa, mutta he toimivat sen mukaisesti.

– He purkivat katon siltä kohden, missä Jeesus oli, ja aukon tehtyään laskivat siitä alas vuodematon, jolla halvaantunut makasi (Mark. 2:4). –

’Kun Jeesus näki heidän uskonsa, hän sanoi halvaantuneelle: ”Poikani, sinun syntisi annetaan anteeksi!” (Mark. 2:5).”²

Suhteiden luominen on myös tärkeä osa yhdessä neuvottelemista. Ks. myös Palvelutyön periaatteita -artikkeli ”Luokaa mielekkäitä ihmissuhteita”, joka on *Liahonan* elokuun 2018 numerossa sivulla 6.

Kutsu toimia

Vanhin Dieter F. Uchtdorf kahdentoista apostolin koorumista on kehottanut: ”[Neuvotelkaa] yhdessä, [käyttäkää] kaikkia saatavissa olevia resursseja, [tavoitelkaa] Pyhän Hengen innoitusta, [pyytäkää] Herralta vahvistusta ja [käärikä] sitten hihat ja [ryhtykää] työhön.

Annan teille lupauksen: jos noudatatte tätä mallia, saatte erityistä opastusta Herran tavalla huolehtimisen kysymyksiin *keille, mitä, milloin ja missä.*”³ ■

VIITTEET

1. Ks. *Saarnatkaa minun evankeliumiani: lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 194.
2. Chi Hong (Sam) Wong, ”Pelastakaa ykseydessä”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 14–15.
3. Dieter F. Uchtdorf, ”Huoltotyötä Herran tavalla”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 55.

TAIDAN OLLA OMA ITSENI

Jutta Baum Busche

Tässä sarjassa tuodaan esiin omistautuneiden naisten elämää ja sanomia otteina kirjasta *At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women* [Puhujakorokkeella: 185 vuotta myöhempien aikojen pyhiin kuuluvien naisten puheita] (2017).

Muistan hyvin, miten meidän oli sopeuduttava, kun lähdimme asumaan Utahiin. Ensimmäinen tehtäväni seurakunnassamme oli palvella Apuyhdistyksen opettajana. Seurasin hyvin tarkoin muita opettajia, ja heidän pyrkimyksensä täydellisyyteen opettamisessaan teki minuun syvän vaikutuksen. Jopa heidän kampauksensa ja moitteeton pukeutumisensa osoittivat heidän pyrkivän täydellisyyteen. Ihailin sitä, kuinka sujuva- ja selväsanaaisia he olivat englannin kielessä. Kuinka minä voisin huonolla englannin kielen taidollani kilpailla heidän kanssaan ja olla heidän opettajansa? Olin innokas oppimaan ja myös hyvin ilahtunut kuullessani, että Apuyhdistyksen opettajille järjestettiin vaarnassa valmentautumisloukka.

Kun osallistuin ensimmäisen kerran koulutuskokoukseen, olin täynnä suuria toiveita. En ollut varautunut kysymykseen, joka minulle esitettiin siitä, millaista pöytäkoristetta käyttäisin pitäessäni oppiaiheeni. Kuinka epäpäteväksi tunsinkaan itseni! Minulla ei ollut aavistustakaan, mikä pöytäkoriste oli tai mikä sen tarkoitus oppiaiheeseen esittämisessä voisi olla. Kielteiset ajatukset itsestäni alkoivat murentaa itseluottamustani. – –

Tunsin edelleen huonommuutta, kun seurasin seurakuntani sisaria ja näin heidän perustavan puutarhoja ja säilövän niiden tuotteita. He harrastivat päivittäin liikuntaa hölkkäämällä. He ompelivat ja käyttivät ostoksia tehdessään hyväkseen tarjouksia. – – He veivät aterioita naapurustonsa uusille äideille ja sairaille. He hoitivat iäkästä äitiä tai isää, joskus kumpaakin. – – He tekivät uskollisesti temppeilyötä, ja he yrittivät pitää päiväkirjansa ajan tasalla.

Koska kaikki nuo esimerkit täydellisyydestä ympärilläni ahdistivat, yritin yhä enemmän olla sisarteni kaltainen. Olin pettynyt itseeni ja tunsin jopa syyllisyyttä, kun en juosut joka aamu, en leiponut kaikkia leipiämme, ommellut omia vaatteitani tai opiskellut yliopistossa. Tuntui, että minun piti olla niin kuin ne naiset, joiden keskuudessa asuin, ja tuntui, että olin epäonnistunut, kun en pystynyt sopeutumaan vaivatta heidän elämäntapaansa.

Tuossa vaiheessa minulle olisi ollut apua tarinasta, jossa eräs sukulainen kysyi kuusivuotiaalta: ”Mikä haluat olla?”, ja tämä vastasi: ”Taidan olla vain oma itseni. Olen yrittänyt olla niin kuin joku toinen. En ole onnistunut

TIETOA SISAR BUSCHESTA

Jutta Baum (synt. 1935) varttui Dortmundissa Saksassa. Hän solmi avioliiton Enzio Buschen kanssa vuonna 1955, ja heidät kastettiin 19. tammikuuta 1958 eräessä uimahallissa Dortmundissa.

Lokakuussa 1977 he osallistuivat Berliinissä pidettyyn konferenssiin, jotta Enzio, kirkon alue-edustaja, voisi toimia presidentti Spencer W. Kimballin (1895–1985) tulkkina. Konferenssin päätteeksi presidentti Kimball keskusteli kahden kesken Enzion kanssa ja kutsui hänet palvelemaan seitsemänkymmenen ensimmäiseen koorumiin – kokoaikaiseen työhön, joka edellyttäisi Buschen perheen muuttoa.

Heidän ensimmäinen tehtävänsä oli Münchenissä, missä Enzio johti lähetyskenttää kahden vuoden ajan. Sen jälkeen he vuonna 1980 muuttivat Utahiin Yhdysvaltoihin. He matkustivat paljon käyden tapaamassa kirkon jäseniä ympäri maailmaa, ja Jutta puhui aluekonferensseissa miehensä kanssa.

Kun Frankfurtin temppelel vihittiin vuonna 1987, heistä tuli sen johtajapariskunta. Sisar Busche ei ollut koskaan ollut temppeilyöntekijä, joten presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008) neuvoi häntä koulutusseminaarissa: ”Tärkeintä on, että on rakkautta ja rakkautta ja rakkautta.” Sisar Busche painoi tämän neuvon sydämeensä. Hän pyysi temppeilyöntekijöitä ottamaan tärkeimmäksi tehtäväkseen auttaa temppeleissäkävijöitä tuntemaan Jumalan Henkeä.

Tämä sanoma on ote puheesta, jonka sisar Busche piti Brigham Youngin yliopiston naisten konferenssissa vuonna 1989.

siinä kertaakaan!” Tämän lapsen tavoin, kun olin toistuvasti epäonnistunut olemaan joku toinen, opin viimein, että minun pitäisi olla oma itseni. Se ei kuitenkaan ole usein helppoa, sillä omat halumme sopia joukkoon, kilpailla ja tehdä vaikutus tai vain yksinkertaisesti tulla hyväksytyksi saavat meidät jäljittelemään muita ja väheksymään omaa taustaamme, omia kykyjämme ja omia kuormiamme ja haasteitamme. – – Minun oli opittava voittamaan piinaava tunne, että jos en mukautuisi, en yksinkertaisesti täyttäisi vaatimuksia.

– – Kun yritin luokkaani opettaessani jäljitellä ihania sisariani, joilla oli erityinen pöytäkoriste ja muita minulle tuntemattomia opetusmenetelmiä, minä epäonnistuin, koska Henki puhuu minulle edelleen saksaksi, ei englanniksi. Mutta kun polvistuin pyytämään apua, opin luottamaan siihen, että Henki ohjaa minua, ja olin varma siitä tiedosta, että olen Jumalan tytär. Minun oli opittava ja *uskottava*, ettei minun tarvinnut kilpailla muiden kanssa, jotta taivaallinen Isäni rakastaisi minua ja hyväksyisi minut. – –

Pyrkimyksenämme ei pitäisi olla *suorittaminen* eikä *mukautuminen* vaan Hengen aikaansaama *muuttuminen*. – –

Monet paineet sitovat meidät maailmaan. Sydämen vilpittömyys vapauttaa meidät huomaamaan Jumalan tahdon elämässämme. – –

Vaikka päivittäisiin haasteisiin ja kasvumahdollisuuksiin vastaaminen saattaakin viedä meidät mukanaan, meillä ei ole varaa elää edes yhtä päivää tai yhtä minuuttia vailla tietoisuutta sisimmässämme olevasta voimasta. ■

**Vanhin
David A. Bednar**
kahdentoista
apostolin
koorumista

PRESIDENTTI DALLIN H. OAKS – Herran tapaa noudattaen

*Kun presidentti Oaks tietää, mitä Herra haluaa
hänen tekevän – hän tekee sen.*

Kun vanhin Dallin H. Oaks kutsuttiin palvelemaan kahdentoista apostolin koorumin jäsenenä huhtikuussa 1984, hän pohti syvästi uutta rooliaan ja niitä väistämättömiä muutoksia, joita tapahtuisi hänen elämässään.

Tämä ei ollut ensimmäinen kerta, kun vanhin Oaksia oli pyydetty jättämään henkilökohtaiset ja ammatilliset ”verkonsa” (ks. Matt. 4:18–20). Vuonna 1970 hän irtisanoutui toimestaan Chicagon yliopiston oikeustieteellisessä tiedekunnassa vastatessaan kirkon johtajien kutsuun aloittaa työ Brigham Youngin yliopiston rehtorina Utahissa. Hän nautti todella paljon opettamisesta, tutkimuksen johtamisesta ja kanssakäymisestä oikeustieteen opiskelijoiden kanssa Chicagossa. Silti hän vastasi uskossa pyyntöön palvella BYU:n kahdeksantena rehtorina.

Vanhin Oaks kohtasi samanlaisen tilanteen vuonna 1984, kun hänet kutsuttiin kahdentoista koorumiin – jälleen hän jätti asemansa ja työnsä, jota hän rakasti, korkeimman oikeuden tuomarina Utahin osavaltiossa. Tämä muutos oli kuitenkin erilainen.

Vuonna 1970 vanhin Oaks olisi voinut kohtuudella ajatella, että hän palaisi oikeustieteen uralleen palveltuaan BYU:ssa, minkä hän itse asiassa lopulta

tekikin. Mutta vuonna 1984 esitetty kutsu oli erityislaatuinen – häntä pyydettiin pyhittäen omistamaan koko sielunsa ja koko elämänsä Herralle. Hänen uuden vastuunsa iankaikkinen tärkeys ja maailmanlaajuinen mittavuus olivat todellakin häkellyttäviä.

Vanhin Oaks on kuvaillut sisimpiä ajatuksiaan tästä tärkeästä muutosvaiheesta:

”Tämän sisäisen tutkistelun aikana, jolloin pohdin, kuinka käyttäisin loppuelämäni, kysyin itseltäni, millainen apostoli olisin. Olisinko lakimies,

joka oli kutsuttu apostoliksi, vai olisinko apostoli, joka aiemmin oli lakimies? Tulin siihen johtopäätökseen, että vastaus tähän kysymykseen riippui siitä, pyrkisinkö muovaamaan kutsumustani oman henkilökohtaisen pätevyytteni

ja kokemukseni mukaiseksi vai ryhtyisinkö kivuliaaseen prosessiin pyrkiessä muovaamaan itseäni kutsumukseni mukaiseksi.

Yrittäisinkö täyttää kutsumukseni maailman tavoilla vai pyrkisinkö saamaan selville Herran tavan ja noudattamaan sitä?

Tein päätöksen, että pyrkisin muuttamaan itseäni kutsumukseni mukaiseksi, että yrittäisin kohota apostolin tehtävän edellytysten ja hengellisen koon mittaiseksi. Se on elinikäinen haaste.”¹

Herran jumalallinen armo, elämän kokemukset, tukea antava perhe sekä henkilökohtaiset ominaisuudet ja itsekuri, jotka ovat kehittyneet uutteran tutkimisen ja oppimisen,

Kolmesta lapsesta vanhin, Dallin (äärimmäisenä vasemmalla), oli vain seitsenvuotias, kun hänen isänsä kuoli. Lapsuus- ja nuoruusvuosinaan hän opetteli viulunsoittoa vain muutaman kuukauden ajan mutta auttoi leskiäitiään monien vuosien ajan.

kovan työn ja rakastavan palvelun kautta, ovat tehneet mahdolliseksi sen, että presidentti Oaks on voinut noudattaa Herran tapaa ja todella tulla uskolliseksi apostoliksi, joka aiemmin oli lakimies.

Presidentti Dallin H. Oaksin elämästä ja palvelutyöstä käy ilmi monia hengellisiä lahjoja.

Usko Vapahtajaan

Presidentti Oaksia on siunattu hengellisellä lahjalla tietää Pyhän Hengen voimalla, että Jeesus Kristus on Jumalan Poika (ks. OL 46:13–14). Hän opettaa oppia Vapahtajasta selkeästi ja todistaa Hänestä vakaumuksella. Herra on hänen valonaan hänen elämänsä kaikilla osa-alueilla. Kun Dallin H.

Oaks tietää, mitä Herra haluaa hänen tekevän – hän tekee sen.

Monien vuosien varrella presidentti Oaks on opettamisellaan auttanut kirkon jäseniä ymmärtämään täydellisemmin, mikä tarkoitus ja merkitys on Isän pelastussuunnitelmalla, Vapahtajan sovituksella, pappeuden valtuudella ja avaimilla, sakramentin pyhällä toimituksella, sillä ettei pelkästään tee vaan että muuttuu, hyvän, paremman ja parhaan välisillä eroilla elämässämme sekä lukuisilla muilla evankeliumin periaatteilla. Hänen yksinkertainen ja järjestyksenmukainen suhtautumistapansa evankeliumin oppimiseen on vahvistanut myöhempien aikojen pyhien uskoa kaikkialla maailmassa.

Nuhteettomuus

Presidentti Oaks on nuhteeton mies. Hänen uskonkäsitteensä ja käyttäytymisensä perustuvat evankeliumin periaatteisiin, ja hän elää sen mukaan, mihin hän uskoo. Oman edun tavoittelu ei tule hänellä koskaan kyseeseen, koska hän on päättänyt tehdä oikein, vaikka jokin toimintatapa ei edistäisikään hänen henkilökohtaista mainettaan tai näkökantaansa. Hänen elämässään ei ole oikoteitä – asiat tehdään oikein tai ei ollenkaan.

Hänen nuhteettomuutensa kuvastuu hänen halukkuudessaan selvittää haastavat ongelmat ja tehtävät. Ja hän tekee tämän mestarillisesti – Herran tavalla. Hän on opettanut monista aiheista suorapuheisesti kuten puolustanut perinteistä perhettä, käsitellyt uskonnonvapauden kohdistuvia uhkia, suojellut lapsia aikuisten itsekkäiltä synneiltä ja tuominnut pornografian pahuuden.

Sävyisyys

Presidentti Oaksin henkilökohtaiset ja ammatilliset saavutukset ovat poikkeuksellisia minkä tahansa mittapuun mukaan. Silti presidentti Oaks osoittaa sävyisyyttä ja hengellistä

Presidentti Oaksilla ja hänen edesmenneellä vaimollaan Junella on neljä tyttöä ja kaksi poikaa (nuorin syntyi tämän valokuvan ottamisen jälkeen).

Dallin Oaks toimi radiokuuluttajana ja lähetysteknikkona, ja hän tapasi Junen ollessaan selostamassa lukion koripallo-otteluja opiskellessaan ensimmäistä vuotta yliopistossa. He menivät naimisiin vuonna 1952.

vastaanottavaisuutta oppimalla sekä Pyhästä Hengeltä että ihmisiltä, joiden tausta ja kokemukset ovat hyvin erilaisia.

Yhdessä koorumimme kokouksista vanhin Oaks ilmaisi voimakkaan mielipiteen koskien erästä toimintatapaa, jonka mukaisesti tulisi hänen mielestään toimia. Hänen esittämänsä syyt olivat vakuuttavia, ja hänellä oli laaja tietämys asiasta. Hänen perustelunsa toimintatavan puolesta olivat hyvin painavia.

Kun neuvottelimme yhdessä, eräs kahden-toista koorumin jäsen, joka on virkaiältään paljon nuorempi, totesi olevansa samaa mieltä perustoimintatavasta, mutta ilmaisi epäröintinsä

ehdotetun aikataulun suhteen. Vanhin Oaks olisi voinut vastata tähän huolenaiheeseen tällä tapaa: ”Uskon, että minulla on enemmän kokemusta tästä asiasta kuin sinulla.” Mutta hän ei tehnyt niin. Ilman minkäänlaista puolustuskannalle asettumista tai ärtymystä vanhin Oaks kysyi tältä koorumin jäseneltä: ”Voisitko auttaa minua ymmärtämään, millaista epäröintiä tunnet aikataulun suhteen?”

Kuunneltuaan tarkkaavaisesti apostolitoveriaan vanhin Oaks pohti hetken ja sanoi sitten: ”Esittämäsi näkökanta on tärkeä. En ollut pohtinut täysin tämän toimen ajoituksellisia

seurauksia, kuten sinä olet, ja olen vakuutunut, että ehdotusta täytyy työstää sen pohjalta, mitä olemme oppineet tässä keskustelussa.”

Vanhin Oaks kuunteli toveriaan kooru-
missa ja oppi tältä ja vaelsi sitten Herran Hen-
gen sävyisyydessä (ks. OL 19:23) halutun lop-
putuloksen saavuttamiseksi. Dallin H. Oaksin
kohdalla kyse ei ole koskaan siitä, mitä hän
haluaa. Kyse on aina siitä, mitä Herra haluaa,
ja Hänen tapansa noudattamisesta.

Arvostelukyky

Presidentti Oaksia on siunattu myös
hengellisen erottamisen lahjalla ja kyvyllä
huomata ehdotusten, päätösten ja tekojen
pitkäaikaiset seuraukset. Tämä kyky käy
ilmi kysymyksestä, jonka hän esittää usein

itselleen ja muille: ”Mihin se johtaa?”² Presi-
denti Oaksin kanssa ei yksinkertaisesti voi
puhua tai neuvotella neuvostossa huomaa-
matta heti, kuinka tämä kyky on hyödyttänyt
lukemattomia yksilöitä ja perheitä ja koko
kirkkoa hänen palvellessaan Herraa koko
elinikänsä.

Eräänä kesäiltana vuonna 1970 Chicagon
eteläosassa presidentti Oaksilla oli pelottava
kohtaaminen aseistautuneen ryöstäjän kanssa
hänen palatessaan pysäköimäänsä autoon.
Hänen vaimonsa June odotti häntä autossa.

”Anna minulle rahasi”, roisto vaati.

”Ei minulla ole yhtään”, veli Oaks vastasi
näyttäen tyhjää lompakkoaan.

”Anna autosi avaimet”, hän vaati. Avaimet
olivat sisar Oaksin kanssa lukitussa autossa.
”Käske hänen avata”, ryöstäjä vaati. Veli Oaks
kieltäytyi.

Roisto uhkaili: ”Tee se tai tapan sinut.”

Veli Oaks sanoi lujasti: ”En tee sitä.”

Samalla kun roisto toisti vaatimuksiaan ja
uhkauksiaan, veli Oaks huomasi tilaisuuden
kiskaista ase pois nuorelta mieheltä. Kuten
presidentti Oaks kuvaili eräässä vuoden
1992 yleiskonferenssipuheessaan: ”Juuri kun
aioin toteuttaa aikeeni, koin jotakin erikoista.

En kuullut enkä nähnyt mitään, mutta *tie-
sin* jotakin. Tiesin, mitä tapahtuisi, jos
tarttuisin tuohon aseeseen. Me kamp-
pailisimme, ja minä kääntäisin ase-
nuoren miehen rintaa kohden. Se
laukeaisi, ja hän kuolisi. Ymmärsin
myös, että minun ei pitänyt ottaa
nuoren miehen kuolemaa omalle-
tunnolleni loppuelämäni ajaksi.”³

Tämän erottamisen lahjan
ihmeellisen ilmenemisen ansiosta
presidentti Oaks pystyi ratkaisemaan
yhteenoton ja lopulta pelastamaan oman
henkensä ja säästämään nuoren roiston
hengen.

1932: syntyi Provossa Utahissa
Yhdysvalloissa

1949: Liittyi Utahin kansallis-
kaartiin Korean sotaa edeltävänä
vuonna

1952: solmi avioliiton June Dixonin
kanssa Suolajärven temppelissä

1954: valmistui Brigham Youngin
yliopistosta pääaineenaan
kirjanpito

1957: valmistui Chicagon
yliopiston oikeustieteellisestä
tiedekunnasta

1957–1958: toimi Yhdysvaltain
korkeimman oikeuden päätuomarin
Earl Warrenin kirjurina

1958–1961: toimi lakimie-
henä Chicagossa Illinoisissa
Yhdysvalloissa

1961–1970: opetti oikeustiedettä
Chicagon yliopiston oikeustieteelli-
sessä tiedekunnassa

1971–1980: toimi Brigham
Youngin yliopiston rehtorina

1980–1984: toimi tuomarina
Utahin korkeimmassa oikeudessa

1984: kutsuttiin kahdenoista
apostolin koorumiin

1998: June Dixon Oaks, heidän
kuuden lapsensa äiti, kuoli

2000: solmi avioliiton Kristen M.
McMainin kanssa Suolajärven
temppelissä

2002–2004: palveli vyöhykkeen-
johtajana Filippiineillä

2018: kutsuttiin ensimmäiseksi
neuvonantajaksi ensimmäiseen
presidenttikuntaan

Äskettäin lähetystyön johtavan neuvoston kokouksessa me neuvottelimme yhdessä ehdotuksesta, joka liittyi lähetysaarnajien palvelemiseen tietyllä alueella maailmassa. Vanhin Oaks toimi siihen aikaan neuvoston puheenjohtajana. Kun kaikki neuvoston jäsenet olivat ilmaisseet oman näkemyksensä asiaan, vanhin Oaks esitti useita kysymyksiä ja teki yhteenvedon siitä, mitä olimme oppineet. Sitten hän sanoi: ”Minusta tuntuu, ettemme vielä ole päässeet ratkaisuun tässä asiassa. Meidän tulee turvata Herraan ja olla vielä tekemättä lopullista päätöstä.”

Tapahtumat muutama kuukausi myöhemmin korostivat dramaattisesti innoitusta, joka liittyi siihen päätökseen odottaa. Vanhin Oaksin innoitetulla johdolla toiminutta neuvostoa oli siunattu niin, että se teki oikean päätöksen oikeaan aikaan ja Herran tavalla, jotta lähetysaarnajia varjeltaisiin ja työ menestyisi.

Huumorintaju ja ystävällisyys

Presidentti Oaksilla on riemastuttava huumorintaju. Esimerkiksi erään virallisen lounastilaisuuden päättyessä, johon osallistuivat kaikki kahdentoista koorumin jäsenet, yksi johtavista veljistä totesi, että niin herkullisen aterian nauttimisen jälkeen iltapäivällä olisi vaikea pysyä hereillä. Presidentti Oaks hymyili leveästi ja vastasi: ”Paitsi jos löytää hyvän nukkumapaikan.”

Hän vitsailee usein itsestään ja kaljuuntumisestaan. Silti hän osaa myös puolustaa lujasti niitä, joilla ei ole päälaellaan juurikaan hiuksia. Hän julistaa usein: ”Herra on luonut monia päitä, ja vähemmän kauniit hän on peittänyt hiuksilla.”

Hänen hyväntahtoisuutensa ja nopea älynsä ovat rakastettavia, ja hän on aina huomaavainen ja ystävällinen. Ihmiset sanovat usein oltuaan presidentti Oaksin seurassa, että he pitävät siitä, miten hän sai heidän olonsa kotoisaksi huumorintajullaan, rakkautensa vilpittömyydellä ja huolehtivalla käytöksellään.

Vanhurskaiden naisten vaikutus

Kaikista saavutuksista ja kunniamaininnoista huolimatta, joita liittyy hänen merkittävään elämäänsä, presidentti Oaks on ensimmäisenä antamassa kiitosta sille syvälliselle

vaikutukselle, joka kolmella vanhurskaalla naisella on ollut hänen elämässään: Stella Harris Oaks, June Dixon Oaks ja Kristen M. McMain Oaks.

Dallin Oaks oli seitsenvuotias, kun hänen isänsä Lloyd E. Oaks, lääketieteen tohtori, kuoli tuberkuloosiin vain 36-vuotiaana. Hautajaiset pidettiin hänen ja presidentti Oaksin äidin, Stella Harris Oaksin, 11. häpäivänä. Äiti pysyi leskenä koko loppuelämänsä ja kasvatti heidän kolme lastaan.

”Minua siunattiin poikkeuksellisella äidillä”, presidentti Oaks muistelee. ”Hän oli epäilemättä yksi niistä monista ylevistä naisista, jotka ovat eläneet näinä myöhempinä aikoina.”⁴

Opiskellessaan ensimmäistä vuotta BYU:ssa presidentti Oaks tapasi June Dixonin. He menivät naimisiin vuonna

1952, ja heitä siunattiin kuudella lapsella. ”En toiminut johdonmukaisen korkealla tasolla ennen kuin June tuli elämään”, presidentti Oaks sanoo. ”Hyvin suuri osa saavutuksistani on hänen ansiotaan.”⁵ Heinäkuun 21. päivänä 1998 June kuoli syöpään.

June ja Dallin olivat puhuneet perheensä tulevaisuudesta ennen Junen kuolemaa. He olivat yhtä mieltä siitä, että uuden avioliiton solmiminen olisi siunaksena sekä vanhin Oaksille että heidän perheelleen. Elokuun 25. päivänä 2000 vanhin Oaks solmi avioliiton Kristen M. McMainin kanssa.

Kristen Oaks kuvailee elämäänsä presidentti Oaksin kanssa yhdellä yksinkertaisella virkkeellä: ”Me olemme

yhtä Herran työssä, ja se on tuonut elämäämme lukuisia siunauksia.” Kristen järjestää perhetapaamisia mahdollisimman usein, koska se tuo hyvin paljon iloa koko perheelle. June on aina mukana keskusteluissa.

Kun presidentti Oaks opettaa asiakirjan ”Perhe – julistus maailmalle” totuuksia ja todistaa niistä, hän tietää omakohtaisesti, miten tärkeää on olla aviomies ja isä. Hän on oppinut olennaisia asioita aviomiehen ja vaimon yhteisestä vastuusta ”rakastaa toinen toistaan ja huolehtia toisistaan sekä rakastaa lapsiaan ja huolehtia heistä” – ja että ”näissä pyhissä tehtävissä [aviomiehillä ja] isillä ja [vaimoilla ja] äideillä on

Presidentti Oaks on matkustanut eri puolilla maailmaa palvelemaan ja kertomassa evankeliumista, ja hänet tunnetaan siitä, että hän saa ihmiset tuntemaan, että heistä välitetään.

Vasemmalla: Hän ja hänen nykyinen vaimonsa Kristen puhuivat perheyhteyksien luomisesta vuoden 2018 RootsTechin sukututkimuskonferenssissa.

velvollisuus auttaa toisiaan tasavertaisina kumppaneina”⁶. Presidentti Oaks on elänyt omissa perheessään johdonmukaisesti ja parhaan kykynsä mukaan noudattaen Herran tapaa.

Elinikäinen omistautuminen

Huhtikuun 6. päivänä 2018 presidentti Russell M. Nelson hyväksyttiin Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidentiksi, ja presidentti Dallin H. Oaks hyväksyttiin ensimmäiseksi neuvonantajaksi ensimmäiseen presidenttikuntaan ja presidentti Henry B. Eyring toiseksi neuvonantajaksi.

Presidentti Oaks tulee uuteen tehtäväänsä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon johtavaan koorumiin osoittaen ”vakaata ja levollista elinikäistä omistautumista”⁷ – omistaen elämänsä Vapahtajalle ja Hänen palautetulle kirkolle. Presidentti Oaksin henkilökohtainen opetuslapseus, voimalliset opetukset ja hänen vanhurskaan esimerkinsä johdonmukaisuus vaikuttavat myönteisellä tavalla ihmisiin kaikkialla maailmassa ja auttavat heitä noudattamaan Herran tapaa. ■

VIITTEET

1. Dallin H. Oaks, *The Lord's Way*, 1991, s. 7.
2. Ks. Dallin H. Oaks, ”Where Will It Lead?”, Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuus, 9. marraskuuta 2004; speeches.byu.edu.
3. Dallin H. Oaks, ”Raamatun kertomukset ja henkilökohtainen varjelus”, *Valkeus*, tammikuu 1993, s. 38.
4. Don L. Searle, ”Elder Dallin H. Oaks: 'It Begins by Following the Other Apostles'”, *Ensign*, kesäkuu 1984, s. 14.
5. Dallin H. Oaks, ”The Student Body and the President”, Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuus, 9. syyskuuta 1975, s. 6, speeches.byu.edu.
6. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, toukokuu 2017, s. 145.
7. Ks. Dallin H. Oaks, ”The Dedication of a Lifetime”, kirkon koululaitoksen takkavalkeilta nuorille aikuisille, 1. toukokuuta 2005, s. 2, broadcasts.lds.org.

Vanhin Jeffrey R. Holland

kahdentoista
apostolin
koorumista

PRESIDENTTI HENRY B. EYRING – huomattavaa älykkyyttä, lapsenkaltaista nöyryyttä

Presidentti Henry B. Eyringin elämän ja luonteen eri osa-alueet ovat yhtä puhtaita kuin ne ovat toisinaan paradoksaalisia.

Yksi presidentti Henry B. Eyringin pojista sanoi äskettäin: ”Isääni voi kuvailla kahdella sanalla: puhtaat motiivit.” Varmasti jokainen, joka on joskus tavannut tämän presidentti Russell M. Nelsonin uuden toisen neuvonantajan, katsellut hänen kanssakäymistään muiden kanssa tai kuullut hänen pitävän saarnan, olisi samaa mieltä. Tosiaankin näyttää siltä, että Hal Eyringin (kuten häntä on aina nimitetty perheen ja ystävien kesken) elämän ihmeellisen vaihtelevat ulottuvuudet ovat yhtä jatkuvaa harvinaislaatuisten puhtaan hyveellisyyden ilmenemistä, yhtä johdonmukaista osoitusta ainoasta ”puhtaasta motiivista”: olla sekä sanoissa että teoissa täsmälleen sitä, mitä Jumala haluaa lastensa olevan.

Presidentti Eyringin tapa pyrkiä siihen tavoitteeseen on yhtä selkeä ja mutkaton kuin on itse tehtäväkin – eikä yhtään vähemmän haasteellinen! Lapsuudessaan aina nykyhetkeen yli 80-vuotiaana Hal on sitoutunut näihin pyrkimyksiin pitää elämänsä järjestyksessä Jumalan edessä tavoitellen vakavasti – ja tuntien halua olla koskaan toimimatta ilman – Pyhän Hengen johdatusta, taivaallista kumppania, johon hän viittaa miltei jokaisessa keskustelussaan, jokaisessa

hallinnollisessa päätöksessään ja jokaisessa julkisessa puheessaan. Pyhän Hengen toveruudesta nauttiminen on Henry B. Eyringin kattava keino kohti selestistä tavoitetta. Se on osoitus hänen todella lapsenkaltaisesta nöyryydestään. Se on todiste hänen harvinaislaatuudesta hengellisestä puhtaudestaan.

Niin yllättävää kuin se onkin, juuri hänen elämänsä monet paradoksit tuovat sen puhtauden vielä selvemmin esiin. Hal sai nimensä isänsä mukaan, joka oli Nobelin kemianpalkinnon saajaehdokas, ja hän perehtyi fysiikan ja kemian aloihin mutta valitsi akateemiseksi urakseen liiketoiminnan – alan, joka on niin kaukana Eyringin suvun

perinteistä kuin vain voi olla. Vaikka hänellä ja hänen vaimollaan Kathleenilla on vuosien varrella ollut mahdollisuus merkittävään vaurauteen, he ovat päättäneet elää koko yhteisen avioliittonsa ajan vaatimattomasti ja säästäväisesti – ajoittain miltei tuskallisen säästäväisesti (ainakin kuten heidän lapsensa huvittuneina kertovat). Hal sai koulutuksen yhdessä Yhdysvaltain arvostetuimmista yliopistoista, toimi professorina toisessa ja vierailijaluennoitsijana kolmannessa, joten kukaan voisi tuskin kiivetä korkeammalle koulutuksen tikapuilla kuin hän suhteellisen nuorena. Silti hän jätti tämän akateemisesti merkittävän aseman ja ammatillisen

Vasemmalla: Varttueksaan New Jerseyssä Yhdysvalloissa nuori Henry (istumassa äitinsä vieressä) sai todistuksen, vaikka heidän kanssaan kokoontui hyvin vähän kirkon jäseniä. Perhe muutti Utahiin hänen ollessaan 13-vuotias, koska hänen isänsä otti vastaan paikan Utahin yliopistossa. Henry pelasi koripalloa East High Schoolissa Salt Lake Cityssä.

vakauden mennäkseen johtamaan erästä käytännöllisesti katsoen tuntematonta kaksivuotista ohjelmaa tarjoavaa oppilaitosta (tuntematonta ainakin kaikille hänen työtovereilleen Harvardissa, Stanfordissa ja MIT:issa), jossa hän ei ollut koskaan käynyt – Ricks Collegea – kaupungissa, jonka sijaintia hän ei olisi osannut näyttää kartalta kenellekään – Rexburgissa Idahossa Yhdysvalloissa.

Puhtaus ja paradoksit jatkuvat. Presidentti Eyring, joka on älykäämpi kuin tavanomaiset esimerkkitaupaukset nerokkuudesta, ei ole halukas turvautumaan omaan lahjakkuuteensa tai hyvään harkintakykyynsä tehdessään mitään päätöstä asiassa, jolla on hengellisiä seurauksia. Hänellä on

tarpeen mukaan rohkeutta sanan täydessä merkityksessä ja lujuuata perinteistä määritelmää enemmän, ja siksi hän – kuten presidentti M. Russell Ballard ja myös presidentti Eyringin omat lapset ovat sanoneet – ei yksinkertaisesti suostu ”ryntäämään päätöksentekoon kiireesti tai valitsemaan toimintatapaa huolettomasti. Hän ei koskaan toimisi tavalla, joka asettaisi vaaraan kirkon tai kenenkään muun, josta hän olisi vastuussa.”¹

Vielä yksi esimerkki Henry B. Eyringin sielun puhtaudesta ja sen sisältämästä paradokista voisi tehdä yhteenvedon tämän merkittävän miehen nuhteettomuudesta:

1933: syntyi Princetonissa New Jerseyssä Yhdysvalloissa

1955: valmistui Utahin yliopistosta pääaineenaan fysiikka

1959, 1963: suoritti liiketaloustieteen maisterintutkinnon ja kauppatieteiden tohtorintutkinnon Harvardin yliopistossa

1962: solmi avioliiton Kathleen Johnsonin kanssa Loganin temppelissä Utahissa

1962–1971: opetti kauppatieteiden jatko-opintoja Stanfordin yliopistossa Kaliforniassa

1971–1977: toimi Ricks Collegen rehtorina

1980–1985: toimi kirkon kouluasiamiehenä

1985: kutsuttiin ensimmäiseksi neuvonantajaksi johtavaan piisapakuntaan

1992: kutsuttiin seitsemänkymmenen ensimmäiseen koorumiin

1992–2005: toimi kirkon kouluasiamiehenä

1995: kutsuttiin kahdentoista apostolin koorumiin

2007: kutsuttiin toiseksi neuvonantajaksi ensimmäiseen presidenttikuntaan

2008: kutsuttiin ensimmäiseksi neuvonantajaksi ensimmäiseen presidenttikuntaan

2018: kutsuttiin toiseksi neuvonantajaksi ensimmäiseen presidenttikuntaan

Kerran presidentti Eyringin oli tarpeen järjestää sakramentti eräälle ryhmälle, joka ei pystynyt osallistumaan tavanomaiseen seurakunnan sakramenttikokoukseen. Ennen kuin hän ryhtyi tähän ystävälliseen tekoon, hän soitti kiireesti useita kertoja seurakuntansa piispalle ennen kuin tavoitti hänet pyytääkseen lupaa toimittaa sakramentin. Tietysti piispa suostui pyyntöön auliisti ja rakastavasti.

Kerron tästä nimenomaisesta tapahtumasta tarkoituksellisesti. Epäilemättä kaikki huomaavat sen opetuksen. Tässä pyytäjänä on siis kirkon ensimmäisen presidenttikunnan jäsen. Hän on tehtävään asetettu apostoli, jolla on kaikki pappeuden avaimet, joita kenelläkään ihmisellä voi olla tämän maan päällä. Hän on henkilö, joka voisi antaa ja antaakin ohjeita kaikille muille seurakuntien ja vaarujen pappeusjohtajille kirkossa, myös oman seurakuntansa piispalle Bountifulissa Utahissa Yhdysvalloissa. Hän on henkilö, joka voi käyttää avaimiaan yli kaikkien paikallisten johtohenkilöiden, ja kirkon johtavana virkailijana häntä usein myös vaaditaan tekemään niin. Mutta tässä presidentti Henry B. Eyring – osoittaen sitä sydämen puhtautta, joka luonnehtii kaikkea, mitä hän tekee, ja mukautuen paradoksiin, johon kaikki eivät olisi valmiita mukautumaan – noudattaa tunnontarkasti sitä käytäntöä, joka on laadittu kaikkia kirkon maallikkojäseniä varten kaikkialla maailmassa, esittäen nöyrästi pyyntönsä Herran voidellun edessä ja enemmän kuin halukkaana ottamaan vastaan neuvoa ja noudattamaan paikallisen johtohenkilön päätöstä.

Hänen uskonsa juuret

Tämä presidentti Eyringin uskon runsas hengellisyys ja avoin puhtaus saivat alkunsa varhain. Hän syntyi Henry ja Mildred Bennion Eyringin perheeseen 31. toukokuuta 1933, kun Henry-isä oli maailmankuulu professori

Princetonin yliopistossa, ja varttui alueella, missä oli niin vähän kirkon jäseniä, että Eyringit pitivät lepopäivän kokoukset omassa kodissaan. Presidentti Eyring vitsaili myöhemmin, että hän ja hänen nuorempi veljensä Harden muodostivat seurakunnan koko Alkeisyhdistyksen ja heidän vanhempi veljensä Ted täytti koko Nuorten Miesten ohjelman. Heidän äitinsä Mildred oli säestäjä ja musiikinohjaaja, vaikka presidentti Eyring ei aivan muistakaan, kuinka äiti huolehti niistä kummastakin.

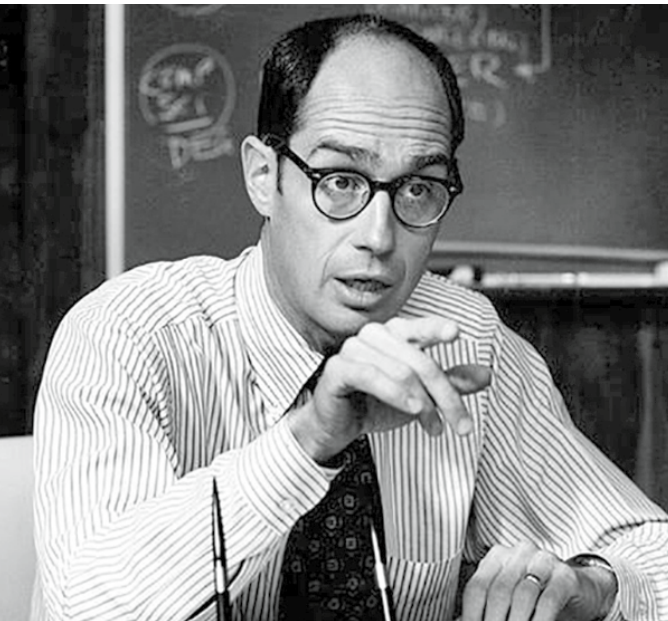
Vaikka Hal ei voinutkaan osallistua jumalanpalveluksiin isossa seurakunnassa, se ei estänyt häntä aloittamasta todistuksen hankkimista. ”Opin silloin”, hän muisteli, ”että kirkko ei ole rakennus. Kirkko ei edes ole suuri joukko ihmisiä. Tunsin olevani lähellä taivaallista Isää ja tiesin [jo silloin], että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on Hänen kirkkonsa. Sillä ei ollut väliä, että pieni seurakuntamme kokoontui ruokasalissamme.”

Kun Hal oli 13-vuotias, hänen isänsä otti vastaan merkittävän toimen Utahin yliopistossa. Henry nuorempi osallistui aamuseminariin ja nautti kyllä

pelaamisesta lukionsa koripallojoukkueessa, mutta oman kertomansa mukaan hän ei saanut läheisiä ystäviä.

Kun hän eräänä päivänä oli säälimässä itseään, hän sai vaikutelman, joka sittemmin muutti hänen elämänsä. Hän tunsi, että se oli varoitus Jumalalta: ”Jonakin päivänä, kun tiedät, kuka todella olet, tulet olemaan pahoillasi siitä, ettet käyttänyt aikaasi paremmin.” Hän vastasi siihen innoitukseen lukemalla Mormonin kirjan useita kertoja teini-ikäisenä. Hän tunsi saavansa opastusta myös presidentti David O. McKayn kirjasta *Evankeliumin ihanteita*, joka muun muassa opetti hänelle, kuinka kohdella asianmukaisesti naisia. Sitä kiintymystä hän on osoittanut koko elämänsä rakkaalle vaimolleen Kathleenille.

Vasemalla: Presidentti Eyring kuului kauppatieteiden jatko-opintojen laitoksen henkilökuntaan Stanfordin yliopistossa ennen kuin hänet pyydettiin Ricks Collegen rehtoriksi (nykyään Brigham Youngin yliopisto – Idaho).

Yllä: Presidentti Eyringia ja hänen vaimoaan Kathya on siunattu neljällä pojalla ja kahdella tyttärellä.

Toteutunut unelma

Varhaislapsuudestaan asti Halin syvimpänä toiveena oli mennä naimisiin ja perustaa perhe. Hän ajatteli tulevia lapsiaan niin usein, että hän oli jo antanut heille yhteisen lempinimen ”Punapäät”, kuvitellen heille punaiset hiukset kuten hänen omalla äidillään.

Tämä unelma alkoi vähitellen toteutua, kun Hal palveli neuvonantajana Bostonin piirin

johtokunnassa. Tämän kirkon tehtävän hän sai suorittaessaan maisterinopintojaan Harvardin yliopistossa sen jälkeen kun hän oli ensin suorittanut kandidaatinopintonsa Utahin yliopistossa. Tehdessään väitöskirjaa kesällä 1960 Hal edusti piirin johtokuntaa naimattomien aikuisten hartaustilaisuudessa, joka pidettiin luonnon keskellä sijaitsevassa merkittävässä Cathedral of the Pines -amfiteatterissa lounaisessa New Hampshirissa Yhdysvalloissa. Tapahtuman aikana hän näki erään nuoren naisen punavalkoisessa mekossa, ja häneen teki vaikutuksen se puhdas hyvyys, joka nuoresta naisesta säteili. Hän ajatteli: ”Tuo on paras ihminen, jonka olen koskaan nähnyt. Jos voisin olla hänen kanssaan loppuelämäni, voisin olla kaikkea sitä hyvää, mitä olen koskaan halunnut olla.”

Nuori nainen oli Kathleen Johnson Palo Altosta Kaliforniasta, eikä hän ollut aikonut olla Uudessa-Englannissa sinä kesänä, mutta ystävänsä vaatimuksesta hän oli osallistunut tämän kanssa kesäkursseille Harvardissa. Sen ulkona pidetyn hartaustilaisuuden jälkeen Hal järjesti niin, että hän tapasi Kathryn eräänä sunnuntaina kirkossa, ja hän ilahtui

kuullessaan Kathryn pitävän tenniksen pelaamisesta. Hal oli pelannut tennistä useita kertoja viikossa erään yliopistoystävän kanssa ja oli luonnostaan urheilullinen, joten hän oletti, että tennispeli sopisi hyvin ihanteellisiksi ensitreffeiksi ja hän voisi sen avulla tehdä mahtavan vaikutuksen. Kathleen ei kuitenkaan ollut kertonut hänelle toimineensa lukionsa tennisjoukkueen kapteenina! ”Hän teki minusta selvää”, Hal yhä purnaa siitä otte- lusta. Tämä oli ensimmäinen suurenmoinen esimerkki siitä, miten hänen tuleva vaimonsa eli nöyrästi ja sitten auttoi aviomiestään tekemään samoin.

Uusi polku

Kun he olivat menneet naimisiin ja Hal oli nimitetty Stanfordin yliopiston kauppakorkeakou- lun opettajaksi, niin myöhään eräänä joulukuun iltana 1970, vain muutama kuukausi ennen kuin Hal vapautettiin opiskelijaseurakunnan piispan tehtävästä Palo Altossa, Kathy esitti aivan yllättäen erään kysymyksen. Kun Hal oli vaativan päivän päätteeksi tullut vuoteeseen, Kathy kääntyi hänen puoleensa ja kysyi: ”Oletko varma, että toimit urasi suhteen niin kuin sinun pitäisi?”

Presidentti Eyring kutsuttiin apostoliksi vuonna 1995 (yllä), ja hän on palvellut neu- vonantajana kolmelle kirkon presidentille: Gordon B. Hinckley (oikealla), Thomas S. Monson ja nyt Russell M. Nelson.

Oikealla: Presidentti Eyring tervehtii omalta paikaltaan vuoden 2012 Days of '47 -paraatin arvovieraana Salt Lake Cityssä Utahissa.

Hän oli tavannut Neal A. Maxwellin vain ker- ran, ja hän tiesi, ettei Kathleen ollut tavannut veli Maxwellia kertaakaan. Hal yritti kuvailla vaimolleen, miksi sellainen uranvaihdos sopisi hänelle huonosti, mutta silti Kathleen vaati, että hänen piti ainakin rukoilla asiasta. Tämän hän teki heti polvistuen vuoteen viereen ja pitäen lyhyen rukouksen. Kun mitään vas- tausta ei tullut, Hal tunsu asian päätetyksi ja nukahti pian.

Seuraavana aamuna Hal sai kuitenkin kaksi erillistä hengellistä vaikutelmaa, jotka sittemmin muuttivat pysyvästi hänen uransa ja elämänsä suunnan. Hän kirjoitti molemmat

Kathyn kysymys yllätti Halin täysin. Hei- dän elämässään kaikki vaikutti täydelliseltä. Tulevaisuus näytti valoisalta ja selkeältä – jopa perheen unelmien koti, jota Hal oli hiljattain luonnostellut päiväkirjaansa. Talossa olisi sellaisia mukavuuksia kuten ”askarteluhuone, joka olisi kyllin iso ja rouhea, jotta siinä voisi työstää ja säilyttää kajakkia”, sekä ”keittiön pöydän luona ainakin viisi pistorasiaa” ja ”vaja tai piharakennus, jonne voisi vetäytyä kirjoittamaan”.

”Mitä tarkoitat?” Hal kysyi vaimoltaan.

”Etkö voisi työskennellä Neal Maxwellille?” hän ehdotti viitaten kirkon uuteen kouluasia- mieheen. Tämä sai Halin täysin sanattomaksi.

vaikutelmat päiväkirjaansa. Ensiksi: ”Älä käytä inhimillistä harkintaasi karsien mahdollisuuksia, joita sinulle on tarjolla: rukoile niistä kaikista avoimin mielin.” Ja toiseksi: ”Suorita tehtävät, joita sinulle on osoitettu kirkossa ja työssäsi mahdollisimman hyvin. Ne ovat valmistautumista.”

Ensimmäinen vaikutelma tuli eräänlaisena nuhteena, jonka mukaisesti Hal on aina siitä lähtien elänyt. Kun hän oli aikaisemmin torjunut kolme eri työtarjousta rukoulematta niistä, hänen mieleensä tulivat sanat: ”Älä enää koskaan tee sitä virhettä. Sinä et tiedä, mihin suuntaan ne vievät uraasi.”

Tämä hengellinen ohjaus tuoreena mielessään Hal oli valmis, kun alle kolme viikkoa myöhemmin kouluasiames Maxwell soitti ja sopi tapaamisesta hänen kanssaan

Salt Lake Cityssä. Veli Maxwell meni suoraan asiaan. ”Haluaisin pyytää sinua Ricks Collegen rehtoriksi”, hän sanoi. Hal vastasi, että hänen pitäisi rukoilla asiasta. Hän rukoili, ja hän sai lyhyen vastauksen: ”Se on minun kouluni.” Lopun te tiedättekin. Hänen palvelemisensa kirkossa siitä lähtien on ollut esimerkillistä ja huomiota herättävää hänen siirtyessään toimimaan apulaiskouluasiamesmiehenä ja sitten kouluasiamesmiehenä (kahteen otteeseen) ja hänen palvellessaan myöhemmin johtavassa piispakunnassa, seitsemänkymmenen koorumissa, kahdentoista apostolin koorumissa ja neuvonantajana kolmelle kirkon presidentille.

Mutta hyvin todellisessa mielessä Halille mikään tehtävä kirkossa ei ole ollut toista tärkeämpi. ”Paineet jokaisessa

elämänvaiheessa voivat houkutella meitä torjumaan tai laiminlyömään kutsut palvella Vapahtajaa”, presidentti Eyring on opettanut. ”Jotkin noista tehtävistä voivat vaikuttaa vähäpätöisiltä, mutta *minun* elämäni ja perheeni elämä muuttui parempaan suuntaan vastaanottaessani kutsun opettaa diakonien koorumia. Tunsin noiden diakonien rakkauden Vapahtajaa kohtaan ja Hänen rakkautensa heitä kohtaan.”²

Loppuun vielä yksi paradoksi: mieleeni ei tule juuri ketään muuta tuntemaani henkilöä, joka olisi niin paljon ristiriitoja vastaan ja inhoaisi niin suuresti väkivaltaa kuin ystäväni Henry B. Eyring. Silti hän valmistui ryhmänsä parhaana ROTC-kadettina Utahin yliopistosta ja palveli ansiokkaasti maataan Yhdysvaltain ilmavoimissa. Jos pitäisi osallistua sotaan – ja me mitä varmimmin olemme

sodassa, joka alkoi taivaan neuvostoissa – niin ensiksikin jokainen haluaisi johtajaksi henkilön, joka vihaa koko ajatusta sodasta. Mutta jos (hengellinen) sota kerran on edessä, niin jokainen toivoisi, että tämä johtaja ajattelisi selkeästi, jopa nerokkaasti, punniten jokaista taktista ja strategista vaihtoehtoa ilmoitetun opin valossa sekä eläisi

tavoitellakseen ja saadakseen Pyhän Hengen vahvistuksen jokaiseen tekemäänsä päätökseen. Tällainen ainutlaatuinen pyhyden puolustaminen taistelussa kaikkea epäpyhää ja maallista vastaan osoittaa ehkä Henry B. Eyringin toisinaan ilmeisen paradoksaalisen elämän perimmäisen puhtauden. Olisin ylpeä saadessani palvella hänen lentomiesthistössään, hänen taistelulaivassaan tai hänen poterossaan. ■

Robert I. Eatonin ja Henry J. Eyringin kirjoittama elämäkerta presidentti Eyringistä *I Will Lead You Along: The Life of Henry B. Eyring* on ollut korvaamattomana apuna tämän artikkelin laatimisessa. Jotkin presidentti Eyringin omakohtaiset huomiot ja elämäkerralliset taustatiedot on saatu tästä lähteestä.

VIITTEET

1. Henkilökohtainen kirjeenvaihto, päivätty 25. huhtikuuta 2018.
2. Henry B. Eyring, ”Lastenlapsilleni”, *Liahona*, marraskuu 2013, s. 70.

Vanhin J. Devn Cornish

johtavana auktoriteettina
palveleva seitsenkymmen

Tosi kirkko

pyhien täydelliseksi tekemiseksi

Tähän mennessä teillä on ollut tilaisuus lukea muutamia ensimmäisiä lukuja uuden neliosaisen kerronnallisen kirkon historian *Pyhät – kertomus Jeesuksen Kristuksen kirkosta myöhempinä aikoina* ensimmäisestä osasta. On hienoa nähdä, kuinka Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon historia – kun siitä kerrotaan asiayhteydessään niiden välityksellä, jotka kokivat sen – vahvistaa uskoamme ja uudistaa toivomme. Tunnumme etuoikeudeksemme tuoda tuota historiaa esiin tavalla, joka voidaan ymmärtää ja jota voidaan arvostaa ympäri maailman ja kaikkialla kirkossa.

Vaikutelmat, joita saa lukemalla kirkon historiaa, riippuvat suuresti siitä, mitä tuosta historiasta odottaa löytävänsä. Luemme Herran itse sanoneen, että tämä kirkko on koko maan päällä ainoa tosi ja elävä kirkko (ks. OL 1:30). Niinpä voi tuntua järkeenkäyvältä odottaa, että tosi kirkon historia kuvaa erehtymättömiä johtajia, jotka onnistuneesti toteuttavat sarjan ilmoitettuja ohjeita edeten täydelliseen organisaatioon, joka otetaan innostuneesti vastaan ja hyväksytään. Mutta niin ei pyhissä kirjoituksissa kerrota eikä historiamme esitä sellaista, sillä Herran ensisijaisena tarkoituksena ei ole ollut kirkon tekeminen täydelliseksi organisaationa.

Mikä on kirkon tarkoitus?

Missään pyhissä kirjoituksissa, opissamme tai myöhempien aikojen apostolien ja profeettojen opetuksissa ei opeteta, että Herran tarkoitus on tehdä kirkko täydelliseksi tai pelastaa se. Sen sijaan kirkon tarkoitus on ”tehdä pyhät

täydelliseksi, – – kunnes me kaikki pääsemme yhteen ja samaan uskoon ja – – saavutamme aikuisuuden, Kristuksen täyteyttä vastaavan kypsyyden” (Ef. 4:12–13, kuningas Jaakon raamatunkäännös). Herran ensisijainen tarkoitus on tehdä pyhänsä täydelliseksi. Kirkko toimii tukeakseen tuota tavoitetta.

Näin ollen olemme innoissamme siitä, mitä löydämme historiastamme, jos odotamme sen osoittavan, kuinka palautuksen tapahtumasarja paitsi sai aikaan Herran tosi kirkon perustamisen maan päälle myös toi kokemuksia, joiden avulla sen johtajat ja jäsenet voisivat kasvaa kohti täydellisyyttä oppiessaan onnistumisistaan ja erehdyksistään. Heidän kokemuksensa voivat vahvistaa uskoamme Jumalaan ja Kristukseen sekä auttaa meitä näkemään, kuinka osallisuutemme tässä samassa Jumalan ohjaamassa tapahtumasarjassa voi muuttua ja siunata meitä. Toisin sanoen kirkon historia antaa meille toivoa, että mekin voimme viimein tulla täydelliseksi Kristuksessa (ks. Moroni 10:32).

Mitä tarkoittaa se, että tämä on tosi kirkko?

Jos entisaikojen johtajat ja jäsenet pystyivät perustamaan Kristuksen kirkon, vaikka heidän ponnistelunsa olivatkin toisinaan epätäydellisiä ja vaikka he toisinaan tekivätkin virheitä, niin mitä tarkoittaa se, kun sanotaan, että tämä on tosi kirkko? Se tarkoittaa, että me voimme luottaa täysin palautetun pappeuden valtuuden, pelastavien toimitusten, ilmoitetun opin, pyhien kirjoitusten sekä kahdentoista apostolin ja ensimmäisen presidenttikunnan yksimielisten

koorumien olevan päteviä. Se tarkoittaa, että me voimme tietää Vapahtajan itsensä johtavan kirkkoa ja Pyhän Hengen todistavan kaikille vilpittömille totuudenetsijöille näistä asioista. Se tarkoittaa, että pyrkimällä pitämään toimituksiin liittyvät liitot ja tekemällä jatkuvasti parannusta jopa epätavalliset mutta vilpittömät meidän kaltaisemme ihmiset tulevat elämään selestisessä kirkkaudessa Jumalan ja Jeesuksen Kristuksen sekä perheemme kanssa ikuisesti Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta.

Tunnetta olevamme etuoikeutettuja esittäessämme tämän kerronnallisen historian Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkosta ja kannustamme teitä lukemaan sarjan kokonaan kunkin osan ilmestyttyä. Tämä historia on uskollinen käytettävissä oleville asiakirjoille ja faktoille. Luotamme siihen, että kun luemme sitä vilpittömästi, uskomme taivaallisen Isän rakkauteen ja Kristuksen sovituksen voimaan lisääntyä, todistuksemme profeetta Joseph Smithin Jumalalta saamasta ohjauksesta

ja palautuksesta vahvistuu sekä voimme saada toivoa, että mekin tulemme saamaan kaikki ne siunaukset, jotka He ovat luvanneet uskollisille. ■

Vanhin Cornish palveli kirkon historian osaston apulaistoimialajohtajana silloin, kun tämä artikkeli laadittiin.

Seuuraavassa artikkelissa on julkaisun *Pyhät* luku 7. Koko ensimmäinen osa tulee saataville painettuna 14 kielellä sivustolla store.lds.org sekä maksuttomana Evankeliumiaiheinen kirjasto -sovelluksessa ja verkossa sivustolla [pyhät.lds.org](https://pyhat.lds.org). Se tulee saataville myös englannin, espanjan ja portugalin kielellä suosituissa e-kirjan ja äänikirjan alustoissa.

Lisätietoa innoittavista tapahtumista kirkon historiassa saat osallistumalla maailmanlaajuiseen hartaustilaisuuteen, Face to Face -tapahtumaan, kahdentoista apostolin koorumin jäsenen, vanhin Quentin L. Cookin kanssa 9. syyskuuta 2018. Katso tarkempia tietoja osoitteessa YSAface2face.lds.org ja lähetä siellä kysymyksiä etukäteen.

Luku 7

Palvelustoverit

Tämä on luku 7 uudesta neliosaisesta kerronnallisesta kirkon historiasta nimeltä Pyhät – kertomus Jeesuksen Kristuksen kirkosta myöhempinä aikoina. Kirja tulee saataville painettuna 14 kielellä, Evankeliumiaiheinen kirjasto -sovelluksen kirkon historian osastossa ja sivustolla pyhät.lds.org. Edelliset luvut on julkaistu aiemmissa numeroissa, ja ne ovat saatavilla 47 kielellä Evankeliumiaiheinen kirjasto -sovelluksessa sekä sivustolla pyhät.lds.org.

Kevät 1829 oli kylmä ja märkä pitkälle toukokuuhun saakka. Samaan aikaan kun maanviljelijät Harmonyn seudulla pysyttelivät sisällä lykäten kevätkylvöjään, kunnes sää paranisi, Joseph ja Oliver käänsivät niin paljon aikakirjaa kuin pystyivät.¹

He olivat päässeet kertomukseen siitä, mitä nefiläisten ja lamanilaisten keskuudessa tapahtui Jeesuksen kuollessa Jerusalemissa. Aikakirjassa kerrottiin valtavista maanjäristyksistä ja myrskyistä, joissa ihmisiä kuoli ja maan muoto muuttui. Jotkin kaupungit vajosivat maahan, kun taas toiset syttyivät tuleen ja paloivat poroksi. Salammat halkoivat taivaita tuntikausia, ja aurinko katosi verhoten eloonjääneet sankkaan pimeyteen. Kolmen päivän ajan ihmiset itkivät surren kuolleitaan.²

Viimein pimeyden lävisti Jeesuksen Kristuksen ääni. ”Ettekö nyt palaa minun luokseni”, Hän kysyi, ”ja tee parannusta synneistänne ja käännä, jotta minä voin parantaa teidät?”³ Hän hälvensi pimeyden, ja ihmiset tekivät parannuksen. Pian monia heistä kerääntyi temppelin luo paikassa nimeltä Runsaus, missä he puhuivat maassa tapahtuneista uskomattomista muutoksista.⁴

Puhuessaan keskenään ihmiset näkivät Jumalan Pojan laskeutuvan taivaasta. ”Minä olen Jeesus Kristus”, Hän sanoi, ”jonka profeetat todistivat tulevan maailmaan.”⁵ Hän viipyi jonkin aikaa heidän keskellään, opetti evankeliumiaan ja antoi heille käskyn ottaa upotuskaste syntien anteeksisaamiseksi.

”Jokainen, joka uskoo minuun ja ottaa kasteen, pelastuu”, Hän julisti. ”He ovat niitä, jotka perivät Jumalan valtakunnan.”⁶ Ennen kuin Hän nousi taivaaseen, Hän antoi vanhurskaille miehille valtuuden kastaa ne, jotka uskoivat Häneen.⁷

raskasta työpäivää ennen kuin hän pääsisi lähtemään. Oli kylväkausi, ja Davidin oli kynnettävä kahdeksan hehtaaria ja lannoitettava maata kipsillä viljan kasvun edistämiseksi. Hänen isänsä sanoi, että hänen pitäisi ensin rukoilla saadakseen tietää, oliko hänen ehdottoman välttämätöntä lähteä juuri silloin.

David noudatti isänsä neuvoa, ja rukoillessaan hän tunsu Hengen käskävän häntä tekemään työt valmiiksi kotona ennen kuin hän lähtisi Harmonyyn.

Seuraavana aamuna David käveli pelloille ja näki riveittäin tummia vakoja peltoalueella, joka vielä edellisiltana

oli ollut kyntämättä. Kun hän tarkasteli peltoja lisää, hän näki, että noin kaksi ja puoli hehtaaria oli kynnetty yöllä ja aura odotti häntä viimeisessä vakorivissä, jotta hän tekisi työn loppuun.

Davidin isä oli ällistynyt kuullessaan, mitä oli tapahtunut. ”Tässä täytyy olla kyseessä korkeammat voimat”, hän sanoi, ”ja olen sitä mieltä, että sinun olisi parasta lähteä Pennsylvaniaan heti kun kipsi on levitetty.”

David uurasti kyntääkseen jäljellä olevat pellot ja valmistaakseen maaperän onnistuneeseen kylvöön. Lopettuaan hän valjasti vankkureidensa eteen vahvan hevosvaljakon ja lähti kohti Harmonyä aiemmin kuin oli odotettu.¹⁶

Josephin, Emman ja Oliverin muutettua Fayetteen Davidin äidillä oli kädet täynnä työtä. Mary Whitmerillä ja hänen miehellään Peterillä oli jo kahdeksan lasta, iältään 15–30-vuotiaita, ja muutamat heistä, jotka eivät enää asuneet kotona, olivat lähistöllä. Heidän tarpeistaan huolehtiminen täytti Maryn päivät työllä, ja kolme pitkäaikaista vierasta lisäsivät uurastusta. Mary uskoi Josephin kutsumukseen eikä valittanut mutta alkoi silti väsyä.¹⁷

Sen kesän helle Fayetteessa oli läkähdyttävää. Maryn pestessä vaatteita ja valmistaessa aterioita Joseph saneli käännöstä yläkerran huoneessa. Yleensä Oliver toimi hänen kirjurinaan, mutta toisinaan Emma tai joku Whitmerin perheestä tarttui vuorollaan kynään.¹⁸ Joskus kun Joseph ja Oliver väsyivät kääntämisen rasituksiin, he kävelivät lähelle lammelle ja heittelivät kivillä leipiä.

Marylla ei ollut juuri aikaa levähtää, ja hänen oli vaikea kestää lisätyön tuomaa rasitusta.

Kun hän oli yhtenä päivänä ulkona navetan luona, missä lehmiä lypsettiin, hän näki harmaahiuksisen miehen, jonka

olalla oli reppu. Miehen äkillinen ilmaantuminen pelästytti hänet, mutta lähestyessään mies puhui hänelle niin ystävällisellä äänellä, että se sai hänet rauhoittumaan.

”Nimeni on Moroni”, mies sanoi. ”Olet väsynyt aika lailla kaikesta siitä ylimääräisestä työstä, jota sinun on tehtävä.” Mies heitti repun olaltaan, ja Mary katseli, kun tämä alkoi avata sitä.¹⁹

”Olet ollut hyvin uskollinen ja ahkera työssäsi”, mies jatkoi. ”Siksi onkin sopivaa, että saat todistuksen, jotta uskosi voi vahvistua.”²⁰

Moroni aukaisi reppunsa ja otti sieltä kultalevyt. Hän piteli niitä Maryn edessä ja käänteli sivuja, jotta Mary saattoi nähdä niissä olevan kirjoituksen. Kun mies oli kääntänyt viimeisen sivun, hän kehotti Marya olemaan kärsivällinen ja uskollinen ja kantamaan ylimääräistä taakkaansa vielä jonkin aikaa. Hän lupasi, että Marya siunattaisiin sen johdosta.²¹

Vanhus katosi hetken kuluttua jättäen Maryn yksin. Marylla oli yhä työtä tehtävänä, mutta se ei enää vaivannut häntä.²²

Whitmerien maatilalla Joseph teki käännöstä nopeasti, mutta osa päivistä oli haasteellisia. Hänen mielensä vaelsi muihin asioihin, eikä hän pystynyt keskittymään siihen, mikä on hengellistä.²³ Whitmerien pienessä talossa oli aina touhua ja se oli täynnä häiriötekijöitä. Sinne muutto oli tarkoittanut sitä, että hän ja Emma olivat joutuneet luopumaan jossakin määrin siitä keskinäisestä rauhasta, josta he olivat nauttineet Harmonyssa.

Yhtenä aamuna, kun Joseph valmistautui kääntämään,

hän harmistui Emmaan. Myöhemmin, kun hän meni Oliverin ja Davidin luo yläkerran huoneeseen, jossa he työskentelivät, hän ei pystynyt kääntämään tavuakaan.

Hän lähti huoneesta ja meni ulos hedelmätarhaan. Hän oli poissa noin tunnin, rukoilemassa. Palattuaan hän pyysi anteeksi Emmalta. Sitten hän jatkoi kääntämistä tavalliseen tapaan.²⁴

Myöhemmin samana iltapäivänä Joseph ja kolme silminnäkiä palasivat Whitmerien taloon. Mary Whitmer oli juttelemassa Josephin vanhempien kanssa Josephin rynnätkessään huoneeseen. ”Isä! Äiti!” hän sanoi. ”Ette tiedä, kuinka onnellinen olen!”

Hän heittäytyi istumaan äitinsä viereen. ”Herra on antanut näyttää levyt kolmelle muulle minun lisäksi”, hän sanoi. ”He tietävät omakohdistaisesti, että minä en kuljeskele ympäriinsä pettämässä ihmisiä.”

Hänestä tuntui kuin taakka olisi nostettu hänen harteiltaan. ”Heidän pitää nyt kantaa osa siitä”, hän sanoi. ”Minun ei enää tarvitse olla aivan yksin maailmassa.”

Seuraavaksi huoneeseen tuli Martin, joka oli halkeamaisillaan riemusta. ”Minä olen nyt nähnyt enkelin taivaasta!” hän huudahti. ”Siunaan Jumalaa sieluni vilpittömyydellä, että Hän on suvainnut tehdä minusta – jopa minusta – työnsä suuruuden silminnäkiän!”³³

Muutamia päiviä myöhemmin Whitmerit lähtivät Smithin perheen luo näiden maatilalle Manchesteriin. Koska Joseph tiesi, että Herra oli luvannut vahvistaa sanansa ”niin monen todistajan suulla kuin hän hyväksi näkee”,

Joseph lähti metsään isänsä, Hyrumin ja Samuelin sekä neljän David Whitmerin veljen – Christianin, Jacobin, Peter nuoremman ja Johnin – ja heidän lankonsa Hiram Pagen kanssa.³⁴

Nämä miehet kokoontuivat paikkaan, jossa Smithin perheen jäsenet kävivät usein yksinään rukoilemassa. Herran

luvalla Joseph paljasti levyt ja näytti ne ryhmälle. He eivät nähneet enkeliä kuten kolme silminnäkiä olivat nähneet, mutta Joseph antoi heidän pidellä aikakirjaa käsissään, käänneellä sen sivuja ja tutkia sen muinaista kirjoitusta. Levyjen pitelemisen käsissä vahvisti heidän uskonsa siihen, että Josephin todistus enkelistä ja muinaisesta aikakirjasta oli tosi.³⁵

Nyt kun kääntäminen oli tehty ja Josephilla oli silminnäkiöitä tukemassa hänen ihmeellistä todistustaan, hän ei enää tarvinnut levyjä. Miesten lähdettyä metsästä ja palattua taloon enkeli ilmestyi ja Joseph palautti pyhän aikakirjan enkelin haltuun.³⁶ ■

Täydellinen luettelo lainatuista julkaisuista on englannin kielellä sivustolla saints.lds.org.

Sana *Aihe* viitteissä osoittaa, että lisätietoa on verkossa sivustolla pyhäts.lds.org.

VIITTEET

1. Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, lokakuu 1834, nro 1, s. 14; Mark L. Staker, ”Where Was the Aaronic Priesthood Restored?: Identifying the Location of John the Baptist’s Appearance, May 15, 1829”, *Mormon Historical Studies*, 2011, vsk. 12, nro 2, s. 158, viite 49.
2. 3. Nefi 8; Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, lokakuu 1834, osa 1, s. 15–16; ks. myös Bart J. Kowallis, ”In the Thirty and Fourth Year”, *BYU Studies Quarterly*, vsk. 37, nro 3, s. 136–190.
3. 3. Nefi 9:13.
4. 3. Nefi 10:9; 11:1.
5. 3. Nefi 11:10; 15:21–24; ks. myös Joh. 10:16.
6. 3. Nefi 11:33.
7. 3. Nefi 11:23–33.
8. Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, lokakuu 1834, nro 1, s. 13–16.
9. OL 13 (Joseph Smith History, 1838–1856,

- osa A-1, s. 17–18, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Histories 1, s. 292–294 [luonnos 2]); Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, lokakuu 1834, nro 1, s. 15; Mark L. Staker, ”Where Was the Aaronic Priesthood Restored?: Identifying the Location of John the Baptist’s Appearance, May 15, 1829”, *Mormon Historical Studies*, 2011, vsk. 12, nro 2, s. 142–159. **Aihe:** Restoration of the Aaronic Priesthood [Aaronin pappeuden palautus]
10. Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, lokakuu 1834, nro 1, s. 15.
 11. Joseph Smith History, 1838–1856, osa A-1, s. 17–18, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Histories 1, s. 292–294 (luonnos 2); ”Articles of the Church of Christ”, June 1829, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Documents 1, s. 371.
 12. Joseph Smith History, 1838–1856, osa A-1, s. 18, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Histories 1, s. 294–296 (luonnos 2).
 13. ”Mormonism”, *Kansas City Daily Journal*, 5. kesäkuuta 1881, s. 1; James H. Hart,

- ”About the Book of Mormon”, *Deseret Evening News*, 25. maaliskuuta 1884, s. [2]; Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, Sept. 17, 1878, luonnos, Joseph F. Smith, Papers, kirkon historian kirjasto; Joseph Smith History, 1838–1856, osa A-1, s. 21, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Histories 1, s. 306 (luonnos 2).
14. Joseph Smith History, 1838–1856, osa A-1, s. 18, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Histories 1, s. 296 (luonnos 2).
 15. ”Mormonism”, *Kansas City Daily Journal*, 5. kesäkuuta 1881, s. 1; Ellen E. Dickinson, *New Light on Mormonism*, 1885, s. 250; ”The Book of Mormon”, *Chicago Tribune*, 17. joulukuuta 1885, s. 3; Joseph Smith History, 1838–1856, osa A-1, s. 21, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Histories 1, s. 306 (luonnos 2).
 16. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, kirja 8, s. [8]; Orson Pratt and Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, Sept. 7–8, 1878, s. [10], julkaisussa Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve,

- Sept. 17, 1878, luonnos, Joseph F. Smith, Papers, kirkon historian kirjasto; Lyndon W. Cook, *David Whitmer Interviews: A Restoration Witness*, 1991, s. 26–27.
17. Orson Pratt and Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, Sept. 7–8, 1878, s. [10], julkaisussa Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, Sept. 17, 1878, luonnos, Joseph F. Smith, Papers, kirkon historian kirjasto.
 18. James H. Hart, "About the Book of Mormon", *Deseret Evening News*, 25. maaliskuuta 1884, s. [2].
 19. Royal Skousen, "Another Account of Mary Whitmer's Viewing of the Golden Plates", *Interpreter: A Journal of Mormon Scripture*, vsk. 10, 2014, s. 40; [Andrew Jenson], "Eight Witnesses", *Historical Record*, lokakuu 1888, s. 621.
 20. Orson Pratt and Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, Sept. 7–8, 1878, s. [10], julkaisussa Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, Sept. 17, 1878, luonnos, Joseph F. Smith, Papers, kirkon historian kirjasto.
 21. Royal Skousen, "Another Account of Mary Whitmer's Viewing of the Golden Plates", *Interpreter: A Journal of Mormon Scripture*, vsk. 10, 2014, s. 40; [Andrew Jenson], "Eight Witnesses", *Historical Record*, lokakuu 1888, s. 621.
 22. [Andrew Jenson], "Eight Witnesses", *Historical Record*, lokakuu 1888, s.621; Orson Pratt and Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, Sept. 7–8, 1878, s. [10], julkaisussa Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, Sept. 17, 1878, luonnos, Joseph F. Smith, Papers, kirkon historian kirjasto; Edward Stevenson, *Journal*, Dec. 23, 1877.
 23. David Whitmer, *An Address to All Believers in Christ*, 1887, s. 30.
 24. "Letter from Elder W. H. Kelley", *Saints' Herald*, 1. maaliskuuta 1882, s. 68; ks. myös Richard L. Bushman, *Joseph Smith: Rough Stone Rolling*, 2005, s. 77.
 25. Joseph Smith History, 1838–1856, osa A-1, s. 34, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Histories 1, s. 352–354 (luonnos 2). **Aihe:** Book of Mormon Translation [Mormonin kirjan kääntäminen]; Gold Plates [Kultalevyt]
 26. 2. Nefi 3:7–19.
 27. Joseph Smith History, circa Summer 1832, s. [5], julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Histories 1, s. 15; 2. Nefi 26:16; 27:15–21.
 28. OL 17 (Revelation, June 1829–E, sivustolla josephsmithpapers.org); OL 5:11–18 (Revelation, Mar. 1829, sivustolla josephsmithpapers.org); Joseph Smith History, 1838–1856, osa A-1, s. 23, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Histories 1, s. 314–317 (luonnos 2).
 29. Lucy Mack Smith, *History*, 1844–1845, kirja 8, s. [11].
 30. Joseph Smith History, 1838–1856, osa A-1, s. 24–25, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Histories 1, s. 316–318 (luonnos 2).
 31. "Letter from Elder W. H. Kelley", *Saints' Herald*, 1. maaliskuuta 1882, s. 68; Joseph Smith History, 1838–1856, osa A-1, s. 24–25, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Histories 1, s. 316–320 (luonnos 2); "Kolmen silminnäkiijän todistus", julkaisussa *Mormonin kirja*, vuoden 1830 laitos, s. [589]. **Aihe:** Witnesses of the Book of Mormon [Mormonin kirjan silminnäkiijät]
 32. Joseph Smith History, 1838–1856, osa A-1, s. 25, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Histories 1, s. 320 (luonnos 2).
 33. Lucy Mack Smith, *History*, 1844–1845, kirja 8, s. [11]; kirja 9, s. [1].
 34. Lucy Mack Smith, *History*, 1844–1845, kirja 9, s. [1]; 2. Nefi 27:14.
 35. "Kahdeksan silminnäkiijän todistus", julkaisussa *Mormonin kirja*, vuoden 1830 laitos, s. [590]. **Aihe:** Witnesses of the Book of Mormon [Mormonin kirjan silminnäkiijät]
 36. Lucy Mack Smith, *History*, 1844–1845, kirja 9, s. [2].

KONFERENSSIN MUISTIKIRJANI

Huhtikuun 2018 yleiskonferenssi

PAPPEUDEN JA PAPPEUDENHALTI- JOIDEN EROSTA

”Melkisedekin pappeus

ei ole mikään asema tai nimitys. Se on jumalallinen voima, joka on annettu, jotta sitä käytetään Jumalan työn edistämiseen Hänen lastensa hyväksi. Meidän tulee aina muistaa, että miehet, joilla on pappeus, *eivät ole* 'pappeus'. Ei ole sopivaa sanaa 'pappeus ja naiset'. Meidän tulee sanoa '*pappeudenhaltijat ja naiset*'.”

Presidentti Dallin H. Oaks, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Pappeuden voimat”, *Liahona*, toukokuu 2018, s. 65.

Syvenny tarkemmin

PALVELUTYÖ

Yleiskonferenssissa monet johtohenkilöstämme puhuivat palvelutyöstä. Kun tutkit äskettäisiä sanomia, yritä löytää palvelutyön piirteitä. Tässä on muutamia puheita, joiden avulla pääset alkuun:

- Henry B. Eyring, ”Hänen Henkensä on teidän kanssanne”, *Liahona*, toukokuu 2018, s. 86–89.
- Henry B. Eyring, ”Innoitettua palvelutyötä”, *Liahona*, toukokuu 2018, s. 61–64.
- Jeffrey R. Holland, ”Olla heidän kanssaan ja vahvistaa heitä”, *Liahona*, toukokuu 2018, s. 101–103.
- Jean B. Bingham, ”Palvelutyötä Vapahtajan tavalla”, *Liahona*, toukokuu 2018, s. 104–107.

PROFEETTA

EI OLE
TEIDÄN JA

VAPAHTAJAN

VÄLISSÄ.
PIKEMMINKIN

hän on vierellänne

JA

ohjaa teitä kohti

VAPAHTAJAA.

Vanhin Neil L. Andersen
kahdentoista apostolin koorumista,
”Jumalan profeetta”,
Liahona, toukokuu 2018, s. 27.

Vastauksia kysymyksiin

VOINKO TODELLA JÄTTÄÄ SYNTINI TAAKSENI JA SAADA ANTEEKSI?

”[Vapahtaja] antoi henkensä ja otti sen jälleen.

Hän teki sen kaikkien niiden vuoksi, jotka uskovat Häneen.

Hän teki sen kaikkien niiden vuoksi, jotka eivät usko Häneen.

Hän teki sen jopa niiden vuoksi, jotka pilkkaavat, herjaavat ja kiroavat Hänen nimeään. – –

Jeesuksen Kristuksen ansiosta me nousemme kerran kuoleman epätoivosta – –.

Jeesuksen Kristuksen ansiosta syntimme voidaan sekä pyyhkiä pois että unohtaa.”

Vanhin Dieter F. Uchtdorf kahdentoista apostolin koorumista, ”Katso: Ihminen!”, *Liahona*, toukokuu 2018, s. 108–109.

Kehotus: Mitä sellaisia kysymyksiä sinulla oli, joihin kuulit vastauksen konferenssissa? Kerro kokemuksestasi Facebook-sivullamme: facebook.com/liahona.

Mitä aion tehdä?

KOKEILIN PROFEETAN OPETUKSIA

Minua kosketti konferenssissa presidentti Nelsonin sanoma siitä, että Jumala haluaa puhua kanssani ja kertoa minulle, mitä Hän haluaa minun tekevän. Tänään ajattelin kokeilla sitä. Rukoilin, että voisin auttaa jotakuta tänään. Lounaan jälkeen minun piti tankata autoani. Sain ajatuksen, että minun piti ostaa bensiä jollekulle. Vähän epäillen ajattelin: "Katsotaan." Aloin tankata autoani. Viereeni ajoi tila-auto, ja siitä nousi nainen poikansa kanssa. Nainen otti esiin lompakkonsa ja kaiveli sitä.

Lopettelin tankkaamista, kun kuulin hänen sanovan ujonlaisesti: "Anteeksi." Käännyin hänen puoleensa ja näin hänen olevan huolissaan.

Kerroin hänelle, että minun oli tänään määrä ostaa jollekulle bensiä. "Tarkoittaako se sinua?" Hän yllättyi, ja hänen silmänsä kostuivat. "Joku huolehtii sinusta tänään", sanoin. Kävelin bensiäpumpulle ja käytin luottokorttiani. Sitten nousin autooni ja ajoin pois täysin varmana siitä, että joku siellä ylhäällä huolehtii minustakin. "Kiitos, Luojamme, profeetasta!"

– Jonathan Benson, kertomus julkaistu *Liahonan* Facebook-sivulla

Haluaisitko kertoa jostakin kokemuksestasi? Lähetä kertomuksesi sivustolla liahona.lds.org tai Facebook-sivullamme.

Mieti tätä...

MITÄ TEKISIN, JOS TIETÄISIN, ETTÄ ELÄMÄSSÄNI OLISI VAIN YKSI PÄIVÄ JÄLJELLÄ?

Ks. vanhin Taylor G. Godoy seitsemänkymmenen koorumista, "Vielä yksi päivä", *Liahona*, toukokuu 2018, s. 34–36.

Kerro ajatuksistasi *Liahonan* Facebook-sivulla tai kirjoita ajatuksiasi päiväkirjaasi!

Numeroita konferenssissa!

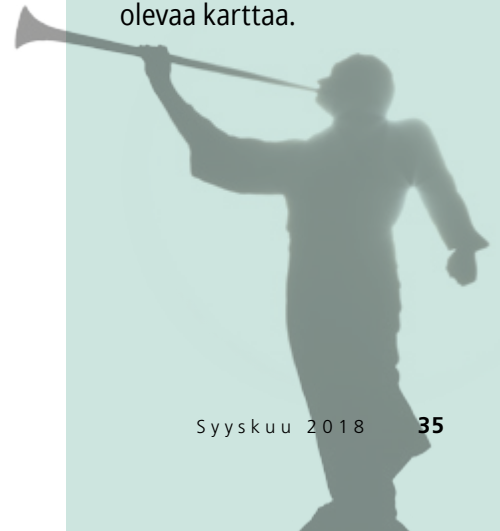
103 221

LÄHETYSSAARNAAJAA PALVELEMASSA TÄLLÄ HETKELLÄ:

67 049 kokoaikaista lähetyssaarnaajaa
36 172 kirkon palvelulähetyssaarnaajaa

Ilmoitettiin seitsemän uutta temppeleä, jotka tulevat sijaitsemaan Saltassa Argentiinassa, Bengalurussa Intiassa, Managuaassa Nicaraguassa, Cagayan de Orossa Filippiineillä, Laytonissa Utahissa Yhdysvalloissa, Richmondissa Virginiassa Yhdysvalloissa ja Venäjällä jossa ei ole vielä päätetty. Katso yllä olevaa karttaa.

USKON JA SUVUN kertomusten VOIMA

*Olemme sinnikkäämpiä koettelemuksissa,
kun perehdymme omien esivanhem-
piemme kohtaamiin haasteisiin.*

Adam C. Olson

kirkon lehdet

Rosalene Pacini on aina tuntenut erityistä yhteyttä isoäitinsä isoäitiin Elizabeth Xavier Taitiin niiden uskontäyteisten kertomusten vuoksi, joiden parissa Rosalene varttui. Kertomukset siitä, kuinka Elizabeth luotti Herraan matkatessaan Bombaysta Liverpooliin ja edelleen Siioniin, sekä siitä, kuinka hän kesti sydäntä riipaisevia koettelemuksia, kiehtoivat Rosalenen mielikuvitusta jo nuorena tyttönä.

Nuo kertomukset valmistivat myös merkittävässä määrin Rosalenea kasvattamaan samanlaista uskoa ja luottamaan siihen, kun hän kohtasi omassa elämässään samankaltaisia haasteita.

KODIN JÄTTÄMINEN, PERHEEN MENETTÄMINEN

Elizabeth 1850-luvulla Bombayssa Intiassa

Elizabeth Xavier oli koulutettu nuori nainen, joka nautti huolettomasta elämästä varakkaassa ylhäisöperheessä Intiassa. Mutta elämässä tapahtui haasteellinen käänne vuonna 1850, kun hän solmi avioliiton brittiläivastossa alokaskouluttajana toimivan William Taitin kanssa, jonka vanhin Parley P. Pratt oli kastanut Skotlannissa.

Elizabethin perhe oli ankarasti vastaan hänen kasteelle menoaan. Kiristyneiden perhesuhteiden tuomien paineiden lisäksi seurasi murhenäytelmä hänen esikoispoikansa menehdyttyä koleraan. Ollessaan kahdeksannella kuukaudella raskaana mutta kaivaten päästä pyhien joukkoon ja tulla osaksi iankaikkista perhettä Elizabeth lähetti Williamin ja heidän toisen poikansa matkaan valmistamaan perheelle kotia Siioniin.

Vauvan synnyttyä Elizabethin perhe aneli häntä hylkäämään aviomiehensä ja uskontonsa ja jäämään heidän luokseen. Mutta Elizabeth oli vakaasti päättänyt seurata Vapahtajaa, joten hän jätti lapsuudenperheensä ja kotimaansa ikuisiksi ajoiksi purjehtien Liverpooliin Englantiin.

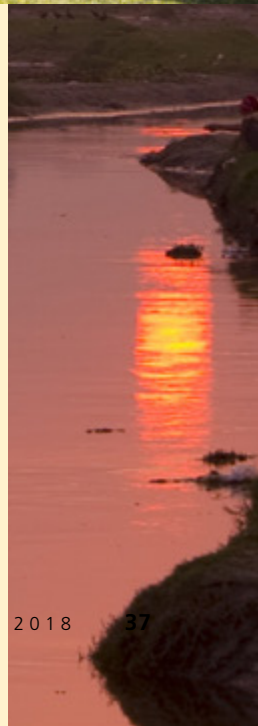
Rosalene vuonna 2003 Coloradossa Yhdysvalloissa

Rosalene varttui suuren perheen nuorimpana lapsena Enterprisessä, pienellä paikkakunnalla Etelä-Utahissa Yhdysvalloissa. Hänellä oli monia tilaisuuksia nähdä Jeesukseen Kristukseen kohdistuvan uskon voima kotona ja lähetystyössä viettäminään vuosina. Solmittuaan temppeleliavioliiton Rosalene lähti omalle todistusta kasvattavalle matkalleen, kun hänen aviomiehensä aloitti ammatissa, joka veisi Rosalenen yhä kauemmas kotoa.

Heidän muutettuaan Coloradon osavaltioon Rosalene seurasi kaukaa äitinsä taistelua syöpää vastaan, kunnes tämä muutamaa vuotta myöhemmin menehtyi.

”Olisin voinut ilomielin asua kotikaupungissani lähellä vanhempiani koko elämäni ajan”, hän sanoo. ”Sydämeni särkyi, kun oli vartuttava aikuiseksi ja muutettava pois. Äidin menettäminen järkytti elämäni. Edes nykyään ei kulu päivääkään, etten kaipaisi häntä.

Minun on uskottava, että oli päiviä, jolloin Elizabeth kaipasi kiihkeästi kotiaan. Mutta hän uskoi Jeesukseen Kristukseen ja antoi Kristuksen voiman toimia elämässään. Se riitti auttamaan häntä jaksamaan. Tuo sama voima on auttanut minua, kun olen turvautunut taivaalliseen Isääni saadakseni voimaa, onpa maanpäällinen perheeni lähellä tai ei.”

KUOLEMAN PISTIN

Elizabeth vuonna 1856 Liverpoolissa Englannissa

Pitkällä merimatalla Intiasta Englantiin Elizabethin pieni tyttövauva sairastui vakavasti. Vauva kuoli, ja hänet haudattiin Liverpooliin. Elizabeth sanoi myöhemmin, että vauvan menettäminen oli niin tuskallista, ettei hän tiennyt, pystyisikö hän jatkamaan matkaa. Elizabeth oli murheissaan ja yksin, mutta saatuaan kannustusta kahdentoista apostolin koorumin jäseneltä, vanhin Franklin D. Richardsilta, joka palveli Euroopan lähetyksentän johtajana, hän purjehti Bostoniin Massachusettsiin Yhdysvaltoihin.

Rosalene vuonna 2006 New Yorkissa Yhdysvalloissa

Pian sen jälkeen kun Pacinit olivat muuttaneet kasvavan perheensä kanssa New Yorkiin, Rosalenen synnytys käynnistyi ennenaikaisesti. Lääkärit harkitsivat keisarinleikkausta, koska vauvan sydän löi yhä hitaammin. Mutta kun vauvan sydämensyke normalisoitui, perhe lähti helpottuneena kotiin.

Seurantakäynnillä muutamaa päivää myöhemmin lääkäri ei löytänyt vauvan sykettä. Poikavauva syntyi muutamaa tuntia myöhemmin – kuolleena.

”Vauvani menettäminen oli sydäntä riipaisevaa”, Rosalene sanoo. ”En ole ikinä tuntenut itseäni niin tyhjäksi kuin silloin kun hänen pieni ruumiinsa vietiin sylistäni.”

Perhe lensi Utahiin hautaamaan vauvan Rosalenen äidin viereen. Viikkojen ajan sen jälkeen ajatus lähteä sieltä ja jatkaa elämää oli Rosalenenestä sietämätön.

”Luulen ymmärtäväni vähän Elizabethin mietteitä siitä, pystyisikö hän jatkamaan matkaa”, Rosalene sanoo. ”Mutta hän jatkoi. Me kaikki saatamme huomata olevamme sellaisessa tilanteessa jossakin vaiheessa elämäämme. Mutta emme voi pysähtyä. Kuljemme eteenpäin turvaten Vapahtajaamme enemmän kuin aiemmin, ja lopulta huomaamme ihmeet, jotka ovat ympäröineet meitä koko ajan.”

AINA ETEENPÄIN, JOSEPH BRICKEY

ELÄMÄN TALVET

Elizabeth vuonna 1856 Iowassa Yhdysvalloissa

Valtameren ylitettyään Elizabeth havaitsi olevansa aivan uudessa kulttuurissa. Hän matkusti junalla Iowan osavaltioon, joka oli silloin länteen vievän rautatien päätepiste. Saavuttuaan sinne heinäkuussa 1856 hän liittyi Willien käsikärrykomppaniaan.

Willien ja Martinin käsikärrykomppanioiden kärsimyksiä on käsitelty paljon. Komppaniat aloittivat matkanteon vuodenaikaan nähden myöhään ja joutuivat varhaisen talven kouriin Kalliovuorilla. Paleltumisen ja ruoan vähyyden vuoksi kuolleita oli yli 200.

Presidentti Brigham Youngin lähettämään pelastuspartioon kuului Elizabethin aviomies William. Syvän lumen ja jäätävän tuulen keskellä he tapasivat jälleen toisensa.

Kun he olivat toipuneet Salt Lake Cityssä, he päättivät matkansa Cedar Cityyn, joka on vain muutaman kilometrin päässä sieltä, missä Rosalenen matka alkoi.

Rosalene vuonna 2007 Hongkongissa Kiinassa

Kuten Elizabeth sukupolvia aiemmin, Rosalenenkin huomasi pian ylittävänsä valtamerta asettuakseen outoon kulttuuriin, kun hänen aviomiehensä otti vastaan työtehtävän Hongkongissa.

”Jotkut ihmiset nauttivat muutoksesta ja seikkailusta, mutta minulle se oli vähän liikaa”, Rosalene sanoo.

Hän sai jälleen voimaa Vapahtajastaan ja Jumalan suunnitelmasta häntä varten. Perheensä ja seurakuntansa rakkaiden sisarten tuella Rosalene oppi rakastamaan ja arvostamaan uutta ympäristöään ja uusia kokemuksiaan.

MUUT OVAT KULKENEET TÄTÄ TIETÄ AIEMMIN

Kun pyrimme seuraamaan Jeesusta Kristusta, me kaikki taivallamme läpi koettelemusten – omien tasankojemme ja valtameriemme, jotka on ylitettävä, ja ankaerien talvien, jotka on kohdattava. Muut ovat kuitenkin kulkeneet tätä tietä aiemmin. Voimme saada toivoa ja voimaa kertomuksista, joissa he turvasivat Vapahtajaan.

Rosalene ymmärtää, että hän on todennäköisesti vasta puolivälissä matkaansa, mutta nähtyään Elizabethin kertomuksen kokonaisuudessaan hän ei voi olla miettimättä oman matkansa loppuosaa.

”Minulla on kenties joitakin Elizabethin kaltaisia ominaisuuksia, kenties ei. Toivon kuitenkin, että kun lapseni katsovat elämääni, he näkevät samankaltaisuuksia – että me kumpikin olimme uskollisia loppuun asti ja että me annoimme koettelemustemme muovata meistä enemmän Vapahtajamme kaltaisia.”

Koska Rosalene ymmärtää voiman, jota hän on saanut aiemmin eläneiden kokemuksista, hän välittää nuo kertomukset lapsilleen.

”Kun tunnemme heidän kertomuksensa, tiedämme, että he tekivät vaikeita asioita”, Rosalene sanoo. ”Ja tiedämme miksi ja mikä innoitti heitä siihen. Nyt on minun vuoroni jatkaa tuota Jeesukseen Kristukseen kohdistuvan uskon ja Hänen evankeliumilleen omistautumisen perintöä ja siirtää se omille lapsilleni.” ■

Kertomukset esivanhemmista ovat auttaneet Rosalene Pacinia ja hänen perhettään vahvistamaan uskoaan.

SUVUN KERTOMUKSIA PYHISSÄ KIRJOITUKSISSA

Tutkimukset osoittavat, että lapsista tulee sinnikkäämpiä elämän haasteissa, kun he tuntevat kertomuksia omien esivanhempiensä kohtaamista haasteista.¹

Mormonin kirjassa myös Helaman ymmärsi, millainen voima on yhdistää omat lapset suvun kertomuksiin, jotka olivat siirtyneet eteenpäin kirjoittamalla ja kertomalla. Hän sanoi pojilleen:

”Katso, minä olen antanut teille niiden ensimmäisten vanhempiemme nimet, jotka tulivat Jerusalemin maasta, ja tämän minä olen tehnyt, jotta te nimenne muistaessanne muistaisitte heidät, ja heidät muistaessanne muistaisitte heidän tekonsa, ja heidän tekonsa muistaessanne tietäisitte, että on sanottu sekä kirjoitettu, että ne olivat hyviä.

Ja nyt, poikani, minä tahdon teidän tekevän sitä, mikä on hyvää, jotta teistä voitaisiin sanoa ja myös kirjoittaa, niin kuin heistä on sanottu ja kirjoitettu.” (Hel. 5:6–7.)

VIITE

1. Ks. Robyn Fivush, ”Collective Stories in Families Teach Us About Ourselves”, *Psychology Today*, 2. helmikuuta 2017, psychologytoday.com/blog/the-stories-our-lives/201702.

LUOVUIN ELÄMÄSTÄ, JONKA OLIN SUUNNITELLUT

Kun olin kuusi- tai seitsemänvuotias, tiesin, että haluan olla valta-merentutkija. Keskityin tavoitteeseeni, tein lujasti töitä ja pääsin aikanaan hyvään korkeakouluun. Opiskelin monta kurssia eläintiedettä ja rakastin sitä. Mutta kun etenin lisää opinnoisani, minua alkoi kiehtoa ihmiskeho, etenkin solutasolla. Päätin, että minusta tulee patologi.

Tapasin pian tulevan aviomieheni, ja päätimme mennä naimisiin. Perheen perustaminen oli aina kuulunut suunnitelmiini, mutta vaikka tiesinkin, että voisin olla hyvä lääkäri ja hyvä äiti, minusta tuntui, etten voisi olla hyvä kummassakin samaan aikaan. Koska perhe on keskeisellä sijalla Herran pelastussuunnitelmassa, päätin tulla ensin äidiksi. Ajattelin, että lasteni lähdettyä kouluun voisin itsekin palata opiskelujen pariin.

Kun nuorin lapseni aloitti päiväkodissa, aloitin hakemusprosessin päästäkseni Texasin yliopiston ravintotieteiden tohtoriohjelman Austinissa. Vähän ennen hakemukseni lähettämistä havaitsin yllättäen olevani rasakaana ja odottavani seitsemättä lastani. Olin jo vähän yli neljäkymmenen, ja kun tämä lapsi menisi kouluun, olisin lähes 50-vuotias.

”Vähän myöhäistä aloittaa uutta uraa, joka edellyttää laajoja opintoja”, ajattelin.

Samassa näin elämäni urahaa-veiden sortuvan ympärilläni. Kun

Vaikka tiesinkin, että voisin olla hyvä lääkäri ja hyvä äiti, minusta tuntui, etten voisi olla hyvä kummassakin samaan aikaan.

aloin vaipua epätoivoon, mieleeni ja sydämeeni tuli eräs pyhien kirjoitusten kohta: ”Suurempaa rakkautta ei kukaan voi osoittaa, kuin että antaa henkensä ystäviensä puolesta” (Joh. 15:13). Olin aina ajatellut, että tämä pyhien kirjoitusten kohta tarkoittaa ihmistä, joka kuolee toisen puolesta, mutta nyt se tarkoitti hyvin paljon enemmän.

Ymmärsin, että suurinta rakkautta,

mitä voisin osoittaa, oli luopua elämästä, jonka olin suunnitellut itselleni, ja antaa aikani ja tarmoni lasteni kasvattamiseen. Minusta tuntui, että kohdallani se oli sitä, mitä Herra halusi minun tekevän. Niin, olisin voinut auttaa monia ihmisiä lääkärinä, mutta tiedän myös, että suurimman iankaikkisen vaikutuksen voin tehdä omien lasteni elämään. ■

Jeannette Cox, Texas, USA

AIKAERORASITUS JA VIISAUDEN SANA

Työni vuoksi minun on useita kertoja vuodessa matkustettava Taiwanista kouluttautumaan San Franciscoon Kaliforniaan Yhdysvaltoihin. Ongelmana matkustamisessa näiden kahden paikan välillä on 15 tunnin aikaero. Sen aiheuttaman rasituksen vuoksi halusin nukkua päivällä, ja se piti minut hereillä kaiken yönä.

Näihin koulutuksiin osallistuu työtovereita kaikkialta maailmasta. He kertoivat minulle selviytyvänsä aikaerorasituksesta juomalla kahvia, joka piti heidät hereillä, ja juomalla punaviiniä, joka auttoi heitä nukkumaan.

Jotkut työtovereista tarjosivat minulle näitä juomia, mutta kerroin heille kohteliaasti, että olen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsen ja että olen luvannut Herralle, etten joiisi viiniä enkä kahvia. Jotkut kiusoittelivat minua ja sanoivat, että nuo käskyt tekivät elämästäni vaikeampaa. Toisinaan tuntui

siltä kuin olisin ollut niiden ihmisten pilkattavana, jotka olivat Lehin unen suuressa ja avarassa rakennuksessa (ks. 1. Nefi 8:26–27).

Ajan kuluessa viisauden sanan noudattaminen alkoi kuitenkin tuntua väsyttävältä taakalta. Yhtenä unetomana yönä tajusin, että uskoni on heikkenemässä. Onneksi vaimoni lähetti minulle sinä päivänä viestin kannustaen minua säilyttämään uskoni, luottamaan Jumalaan ja noudattamaan Hänen käskyjään olosuhteista riippumatta. Vaimoni kannustamana aloin rukoilla apua ja katsoa asioita eri tavoin.

Yhdellä matkalla huomasin, että työtoverillani oli kaksi kuppia kahvia. Kysyin häneltä siitä toisesta kupista.

”Yksi kupillinen ei riitä pitämään minua enää valppaana”, hän vastasi.

Yllätyin huomattessani, että sama

piti paikkansa niiden kohdalla, jotka joivat viiniä. Heidän piti juoda enemmän voidakseen nukkua. Joskus he myös nukkuivat pommiin, koska olivat juoneet liikaa.

Seuratessani, miten työtoverini tulivat yhä riippuvaisemmiksi alkoholista ja kahvista, oivalsin, kuinka tärkeää on pitää käskyt. Jos olisin jättänyt noudattamatta viisauden sanaa, olisin voinut olla samassa tilanteessa.

Aikaerorasitus ei ole täysin poistunut kohdallani, mutta tilanne on parantunut. Yhtenä aamuna heräsin hyvin nukutun yön jälkeen ja näin auringonnousun. Kun auringonsäteet kimmelsivät ikkunan läpi, tajusin, että taivaallisen Isän avulla voin selviytyä jokaisesta koettelemuksesta, olipa se kuinka suuri tai pieni tahansa. Minun piti vain olla jatkuvasti kuuliainen, säilyttää uskoni vahvana ja kestää loppuun asti. ■

Andrew Lee, Uusi-Taipei, Taiwan

Viisauden sanan noudattaminen alkoi tuntua väsyttävältä taakalta, kunnes huomasin, että erään työtoverini oli nautittava kaksi kupillista kahvia pysyäkseen valppaana.

HURRIKAANI MARIAN JÄLKEEN

Muutimme perheemme kanssa Dominican saarelle Karibianmerelle elokuussa 2016. Rakastuimme heti saaren kauneuteen, kulttuuriin ja ihmisiin. Kuuluimme paikalliseen seurakuntaan ja opimme paljon sen jäseniltä.

Maanantaina 18. syyskuuta 2017 pieneen saareemme iski viidennen voimakkuusasteen hurrikaani Maria. Mieheni ja minä katselimme, kun voimakas myrsky heitteli taloja ja ajoneuvoja pitkin katua. Hurrikaani Maria kulki raivossaan suoraan saaren yli, ja hävitys oli tuhoisa. Päivä myrskyn jälkeen kävelimme katuja pitkin ja huomasimme, että Dominican rehevä ja kukoistava sademetsä näytti nyt joutomaalta.

Sinä samana aamuna kävimme seurakuntamme muiden jäsenten luona. Vain kaksi taloa oli säilynyt vahingoittumattomana ja asuttavana.

Kuusi kahdeksasta jäsenperheestä, jotka asuivat saaren pohjoispuolella, oli menettänyt kaiken. Saaren kodeista ja rakennuksista 80 prosenttia julistettiin asumiskelvottomiksi. Tästä murhenäytelmästä huolimatta monet perheistä olivat yhä hymyssä suin. Kun kysyimme, kuinka he pärjäsivät, he vastasivat: ”Olemme siunattuja, kun olemme hengissä.”

Koska perheemme oli noudattanut profeetan neuvoa olla omavarainen, meillä oli ruokavarasto. Pystyimme ruokkimaan monia naapureita, lähetyssaarnaajia ja seurakuntamme jäseniä. Jokaisella aterialla ruokimme noin 20 ihmistä. Kun käytimme ruokavarastoaamme lähellämme olevien palvelemiseen ja heistä huolehtimiseen, omat kuormamme tuntuivat keveämmiltä.

Tämä kokemus muistutti minua Almasta ja hänen kansastaan, joiden ”kuorimat kevenivät, eli Herra vahvisti

heitä niin, että he saattoivat kantaa kuormansa helposti” (Moosia 24:15).

Vaikka elimme edelleen ilman juoksevaa vettä, sähköä ja päivittäisiä mukavuuksia, meitä vahvistettiin niin, että pystyimme selviytymään ja kohottamaan muita. Hurrikaani Marian jälkeisinä kuukausina olen oivaltanut, että vaikka onkin tärkeää olla ajallisesti valmistautunut, meidän täytyy olla myös hengellisesti valmistautuneita. Kun olemme kuuliaisimpia ja rakennamme todistuksemme uskolle Jeesukseen Kristukseen, meillä on vankka perustus, joka ei petä elämän tuulten ja rajuilmojen puhaltaessa ympärillämme. ■

Brianne Anderson, Virginia, USA

Syyskuussa 2017 Dominican saareen iski viidennen voimakkuusasteen hurrikaani. Mieheni ja minä katselimme, kun voimakas myrsky heitteli taloja ja ajoneuvoja pitkin katua.

”OLENKO MINÄ SINUN LAPSESI?”

Vaikka olin käynyt kirkossa vain muutaman kerran, kotiopettajani kävi uskollisesti luonani. Eräänä iltana hän soitti ja kysyi, haluaisinko kertoa joitakin ajatuksia iankaikkisista perheistä seuraavalla Evankeliumin periaatteet -luokan oppitunnilla.

”Kyllä, mielelläni”, vastasin.

En ajatellut asiaa paljoakaan ennen seuraavaa aamua. Silloin tajusin, että olin suostunut puhumaan iankaikkisista perheistä ryhmälle ihmisiä, jotka luultavasti tiesivät aiheesta jo kaiken. Minulla ei ollut aavistustakaan, mitä voisin sanoa heille.

Vuosien varrella olin tehnyt valintoja, jotka veivät minut eroon evankeliumista. Kuinka minä muka voisin kertoa ajatuksiani asiasta, josta en ollut edes varma, uskoinko siihen? Tunsin itseni hämmentyneeksi. Sitten mieleeni tulivat laulun ”Oon lapsi Jumalan” (*MAP-lauluja*, 187) sanat.

En ollut kuullut noita sanoja vuosiin, mutta osasin ne ulkoa. Sitten mieleeni juolahti: minun piti kysyä Jumalalta, olenko minä todella Hänen lapsensa.

Tuossa vaiheessa olin järjestämässä uudelleen makuuhuoneeni kalustusta, joten polvistuin keskellä huonetta virossa olevan vuoteeni viereen ja odotin, että sanat tulisivat. Mitä ihmeessä voisin sanoa Jumalalle? En ollut varma siitä, onko Hän edes olemassa. Sillä hetkellä sydämeni syvin toive toi huulilleni nämä yksinkertaiset sanat: ”Jumala, oletko todella siellä? Ja jos olet, olenko minä Sinun lapsesi?”

Vastaus tuli välittömästi. Oli kuin Hän olisi vain odottanut, että kysyn. Tunsin Jumalan sanovan: ”Kyllä, Camille, minä olen täällä, ja sinä olet minun lapseni.”

Kun avasin silmäni, olin yhä sekaisessa makuuhuoneessani. Kaikki ympärilläni oli epäjärjestyksessä,

mutta tuntui kuin elämäni olisi saattettu täydelliseen järjestykseen. Tiesin, että olen Jumalan lapsi, eikä millään muulla ollut merkitystä.

Luokassa sunnuntaina kerroin vain siitä, kuinka olin tullut tietämään, että *minä* olen Jumalan lapsi. ”Jos minä olen Hänen lapsensa”, sanoin, ”niin samoin on jokainen muukin.”

Minulta vei vielä kolme ja puoli vuotta tehdä kaikki ne myönteiset muutokset, jotka olivat tarpeen, mutta elämäni ei ole koskaan ollut entisellään. Sen päivän jälkeen en ole milloinkaan enää epäillyt sitä, kuka olen. Tiedän, että taivaallinen Isä on aina auttamassa. Hän rakastaa minua, koska minä olen Hänen lapsensa. ■
Camille Nelson, Utah, USA

Vanhin
Kevin W. Pearson
seitsemänkymmenen
kookoruma

Älkää jättäkö Vapahtajaa

**Me elämme
rauhattomia
aikoja. Kysymys
ei ole kuitenkaan
siitä, kuinka
kirkko selviytyy,
vaan kuinka
sinä ja minä
selviydymme.**

Useita vuosia sitten tapasin lounaalla erään ystäväni. Emme olleet nähneet toisiamme moneen vuoteen. Lukiossa ja ensimmäisinä opiskeluvuosina sen jälkeen hän oli ollut yksi lähimmäisistä ystäväistäni. Hän oli yksi vahvimista ja sitoutuneimmista nuorukaisista, mitä tunsin.

Kävimme yhdessä seminaaria, urheilimme yhdessä, opiskelimme yhdessä yliopistossa, valmistauduimme yhdessä lähetystyöhön ja lähdimme lähetystyöhön muutaman kuukauden välein. Lähetystyömme jälkeen hän solmi avioliiton erään lahjakkaan ja suuremosen naisen kanssa vaarnastamme.

Kun vuodet kuluivat, elämämme kulkivat eri teitä. Muutimme eri kaupunkeihin ja menetimme lopulta kosketuksen toisiimme. Muistan yhä, kuinka ällistynyt olin kuullessani, että hän ja hänen vaimonsa olivat jättäneet kirkon. Kaikista niistä ihmisistä, jotka tunsin nuoruudessani, hän oli viimeinen, jonka olisin koskaan ajatellut jättävän kirkon.

Lounaalla muistelimme ystävyyttä, joka oli merkinnyt meille kummallekin hyvin paljon. Nauroimme jälleen joillekin varhaisvuosiemme hulluille kokemuksille. Puhuimme perheistämme ja yritimme kuroa kiinni väliin jäänyttä aikaa.

Viimein esitin ilmiselvän kysymyksen: ”Tim, mitä tapahtui? Olit niin syvästi kääntynyt ja sitoutunut! Miksi jätit kirkon? Mikä sai sinut kääntämään selkäsi tempeliliitoillesi? Oletko jättänyt myös Vapahtajan? Lupasimme toisillemme, että olisimme luotettavia ja uskollisia elämämme loppuun asti!”

”Kevin”, hän vastasi, ”minä vain näen asiat nyt toisin.

Näkemykseni kirkosta ja sen opetuksista on muuttunut. Minä en vihaa kirkkoa – en vain enää tarvitse sitä.”

Kun päätimme keskustelumme, ilmaisain rakkauteni ja kiitollisuuteni ystävyyydestä, jota edelleen arvostan. Sitten syvin tuntein lausuin todistukseni: ”Tim, minä tiedän, että nämä asiat ovat totta. Ja sinäkin tiedät, että ne ovat totta. Olet aina tiennyt. Olet yksinkertaisesti kadottanut sen selkeän kuvan, joka sinulla ennen oli. Mutta

voit saada uudelleen Pyhän Hengen valon ja ymmärryksen, jotka sinulla kerran oli. Tulethan takaisin.”

Halasimme hyvästellessämme, ja hän kuiskasi: ”Thailen vakaumustasi ja intoasi. Mutta kuinka voit olla noin varma?”

Kun kävelin pois, pohdin syvällisesti tekemiämme valintoja ja niiden vaikutusta niin omaamme kuin lastemme ja lastenlastemme elämään.

Nuoret ystäväni, ettehan anna teille tapahtua samoin kuin kävi ystävälleni Timille. Oletteko niin lujia, järkkymättömiä ja kääntyneitä kuin luulette olevanne? Kun kohtaatte väistämättömiä ja välttämättömiä elämän haasteita, mistä kääntyte hakemaan rauhaa ja ymmärrystä? Kun elämäänne tulee pimeyttä ja ankeutta, päätättekö yhä vaistomaisesti ja johdonmukaisesti rukoilla?¹

Kun kirkon, sen historian, sen johtajien ja sen opetuksen arvostelu lisääntyy, mille kannalle asetutte? Kun yhä synkkenevän maailman käsitykset ja käytännöt ovat ristiriidassa palautetun evankeliumin periaatteiden kanssa, mitä teette?

”Aiotteko tekin lähteä?”

Muutamia Saatanan tehokkaimpia aseita ovat häiriötekijät, pettäminen ja hengellinen turuttaminen. Jokainen niistä heikentää uskoa, hämärtää näkemystä ja vääristää näkökulmaa. Yhdessä ne muodostavat aikamme suuren haasteen. Saatana käyttää niitä, ei pelkästään horjuttaakseen uskoamme Joseph Smihtiin, Mormonin kirjaan, kirkon oppiin ja kirkon johtajiin, vaan myös hyökätäksään Vapahtajaa ja Isän suunnitelmaa vastaan. Niin on aina ollut.

Kun kiusausten ja koetelmusten väistämätön vimma alkaa vastata korkeimman voimakkuusasteen

hengellisen myrskyn olosuhteita, luotatteko yhä Jumalaan ja pidätte tiukasti kiinni totuudesta? Vapahtajan syvälleikävä kysymys kahdelletoista on yhä voimassa tänä aikana:

”Aiotteko tekin lähteä?”

Simon Pietari vastasi hänelle: ”Herra, kenen luo me menisimme? Sinulla on ikuisen elämän sanat.

Me uskomme ja tiedämme, että sinä olet Jumalan Pyhä.” (Joh. 6:67–69.)

Mieleeni muistuvat ensimmäisenä neuvonantajana ensimmäisessä presidenttikunnassa toimineen Heber C. Kimballin (1801–1868) vaikuttavat sanat. Pyhät olivat saapuneet turvallisesti Suolajärven laaksoon ja olivat varsin tyytyväisiä itseensä. Selviytyttyään kaikesta ja kestätyään niin paljon he olivat aika ylpeitä ja erittäin itsevarmoja. Presidentti Kimball sanoi:

”Sallikaa minun sanoa teille, että monet teistä näkevät ajan, jolloin teillä on kaikki vaivat, koettelemukset ja vainot, jotka voitte kestää, ja paljon mahdollisuuksia osoittaa, että olette uskollisia Jumalalle ja Hänen työllensä. – Kestääkseenne tulevat vaikeudet teillä itsellänne pitää välttämättä olla omakohmainen tieto tämän työn totuudesta. – Ellei teillä ole todistusta, eläkää oikein ja huutakaa Herran puoleen, älkääkä lakatko, ennen kuin saatte sen. Ellette tee niin, te ette kestä.

– Aika koittaa, jolloin kukaan mies tai nainen ei voi elää lainavalon turvin. Jokaisella täytyy olla oppaanaan sisimmässään oleva valo. Ellei teillä ole sitä, niin kuinka voitte kestää?”²

Me elämme rauhattomia aikoja. Kysymys ei ole kuitenkaan siitä, kuinka kirkko selviytyy, vaan kuinka sinä ja minä selviydymme. ”Totuuden viiri on pystytetty. Yksikään epäpyhä käsi ei voi estää työn etenemistä.”³ Ainoa, mitä ei tiedetä, on se, etenemmekö te ja minä sen mukana.

Kuinka selviytyä hengellisesti

Ehdotan kuutta välttämätöntä asiaa, jotka meidän jokaisen täytyy tehdä selviytyäksemme hengellisesti.

1 Rakastakaa ja totelkaa Jumalaa ensin. Se, rakastammeko ja tottelemmeko Jumalaa, edeltää välttämättä muiden rakastamista ja palvelemista. Järjestys on tärkeä. Nefi opetti: ”Sillä Herra Jumala valaisee ymmärryksen, sillä hän puhuu ihmisille heidän kielensä mukaisesti, jotta he ymmärtäisivät” (2. Nefi 31:3). Taivaallinen Isä rakastaa meitä ja on aina halukas antamaan meille ymmärrystä. Meidän täytyy kuitenkin asettaa Hänet ensimmäiseksi elämässämme.

2 Pitäkää henkilökohtaisia rukouksia. Rukoileminen on välttämätöntä. Profeetta Joseph Smith on opettanut: ”Paras tapa hankkia totuutta ja viisautta ei ole etsiä sitä kirjoista [hän olisi saattanut lisätä blogit], vaan lähestyä Jumalaa rukouksessa ja saada jumalallista opetusta.”⁴ Olette aina kelvollisia rukoilemaan! Jos haluatte enemmän vastauksia, esittäkää enemmän kysymyksiä. Tavoitelkaa ja rukoilkaa jatkuvasti Pyhän Hengen vaikutusta (ks. Moroni 10:5). Se on Isän lähettämä valo, joka tuo ymmärrystä.

3 ”Etsikää oppia vieläpä tutkimalla sekä uskon kautta” (OL 109:7). Oppiminen on jumalallinen velvollisuus. Toimijat pyrkivät oppimaan, toiminnan kohteet odottavat, että heitä opetetaan. Suurenmoiset johtajat ovat suurenmoisia oppijoita. Kirkko tarvitsee suurenmoisia johtajia – naisia ja miehiä, jotka tavoittelevat suurempaa valoa ja tietoa, syvempää ymmärrystä ja kääntymystä (ks. OL 93:36). Se edellyttää sitoutumista ja omistautumista. Ette löydä syvällisiä totuuksia selailemalla wikisivustoa tai tekemällä hakuja blogimaailmassa. Muistakaa, että uskon synnyttää uskovien todistuksen kuuleminen, ei uskonsa menettäneiden epäilysten kuuleminen.

4 Tutkikaa pyhiä kirjoituksia, etenkin Mormonin kirjaa – joka päivä! Mormonin kirja kirjoitettiin nimenomaisesti suojelemaan ja varjelemaan meitä, kun suunnistamme aikamme olosuhteiden keskellä. Sen voimaa koskien Nefi todisti rautakaiteesta: ”Ja minä sanoin heille, että se oli Jumalan sana; eikä kukaan, joka kuulis Jumalan sanaa ja pitäisi siitä kiinni, koskaan hukkuisi, eivätkä vastustajan kiusaukset ja palavat nuolet voisi voittaa eikä sokaista heitä eksyttääkseen heidät tuhoon” (1. Nefi 15:24). Jos alatte tuntea itsenne hämmentyneiksi ja eksyneiksi, aloittakaa jälleen sivulta yksi ja uppoutukaa Mormonin kirjaan.

5 Keskittykää kokonaiskuvaan. Olette osa suurenmoisinta liikettä maan päällä: Israelin kokoamista ja valmistautumista Jeesuksen Kristuksen toiseen tulemiseen. Teillä on tärkeä tehtävä hoidettavana! Tulitte maan päälle sitoutuneina olemaan uskollisia todistuksessanne Vapahtajasta. Se on jumalallinen identiteettinne. Keskittykää kokonaiskuvaan: taivaallisen Isän onnensuunnitelmaan. Se on totuuden linssi. Se antaa asiayhteyden kaikille kysymyksille, aiheille ja huolille. ”Sillä Henki puhuu totta eikä valehtele. Sen vuoksi se puhuu asioista, niin kuin ne todella ovat, ja asioista, niin kuin ne todella tulevat olemaan.” (MK Jaak. 4:13.)

6 Ennen kaikkea turvatkaa Jeesukseen Kristukseen. Hän on yhä ”maailman valo ja elämä” (3. Nefi 11:11; ks. myös Joh. 8:12). Kun epäilykset, ongelmat ja kiusaukset ympäröivät teidät ja häkellyttävät teitä, turvatkaa Häneen. Kun elämä ei ole sitä, mitä odotitte, ja ne, joihin luotitte, tuottavat pettymyksen ja hylkäävät teidät, turvatkaa edelleen täysin Häneen. Vastaattehan kuten entisaikojen Nefi yhtä huolestuttavina aikoina: ”Kuitenkin, minä tiedän, keneen olen turvannut. – Oi Herra, sinuun minä olen turvannut, ja sinuun turvaan ikuisesti.” (2. Nefi 4:19, 34.)

Mitä sitten teettekin, älkää jättäkö Vapahtajaa! Hänen sovituksensa ansiosta me olemme toimijoita – vapaita toimimaan eikä olemaan toiminnan kohteita. Jokainen meistä tulee seisomaan kaikkivaltiaan Jumalan edessä ja tekemään tiliä valitsemastaan valosta ja totuudesta.

Lupaam teille, että jos noudatatte näitä periaatteita ja pidätte lujasti kiinni totuudesta, uskonne ei koskaan petä. Jumala siunatkoon teitä niin, että päätätte aina katsoa asioita totuuden linssin läpi Pyhän Hengen voimalla. ■

Brigham Youngin yliopiston Idahon kampuksen hartaustilaisuudessa 7. maaliskuuta 2017 pidetystä puheesta ”The Lens of Truth” [Totuuden linssi]. Koko puheen teksti englanniksi on osoitteessa web.byui.edu/devotionalsandspeeches.

VIITTEET

1. Ks. ”Aamuvarhain huoneessasi”, *MAP-lauluja*, 84.
2. Julkaisussa Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 1945, s. 449–450.
3. Joseph Smith, julkaisussa *History of the Church*, osa 4, s. 540.
4. Joseph Smith, julkaisussa *Profeetta Joseph Smithin opetuksia*, toim. Joseph Fielding Smith, 1985, s. 189–190.

**Kun olin vuosia
kamppailut
hyväksyäkseni
itseni, koin viimein
ihmeen, joka
auttoi minua
ymmärtämään
iankaikkisen
arvoni.**

Löysin oman jumalallisuuteni

Daiane Korth da Silva

Lapsesta asti minulla on ollut vaikeuksia painoni kanssa ja vaikeuksia hyväksyä itseni. Alussa painoni aiheuttamat liikanimet tuntuivat harmittomilta, mutta ajan kuluessa aloin uskoa, että ne kielteiset asiat, joita ulkonäöstäni sanottiin, tarkoittivat myös kielteisiä asioita luonteessani.

Teini-iässä aloin ymmärtää, että vaikka itse pidinkin fyysisistä ominaisuuksistani, vartalotyyppini ei sopinut maailmallisiin odotuksiin. Ja vaikka pidin hiljaisesta luonteestani, sekään ei ollut sitä, mitä minulta odotettiin – opettajat halusivat minun puhuvan kuuluvasti luokassa, pojat pitivät puheliaammista tytöistä ja minulle sanottiin tämän tästä, että minun pitäisi olla seurallisempi kuin todellisuudessa olin. Vähä vähältä omanarvontuntoni alkoi heiketä.

Kun olin nuori aikuinen, olin masentunut, viihdyin huonosti kehossani ja kyselin, miksi Herra ei olisi voinut tehdä minusta edes vähän näntimpää ja kiinnostavampaa. Kokeilin useampia laihdutuskuureja kuin olisi pitänyt, ja ironista on, että mitä enemmän yritin laihtua, sitä enemmän sain lisää painoa.

Naimattoman, sisäänpäin kääntyneen ja ylipainoisen nuoren aikuisen elämä ei vaikuttanut kovinkaan lupaavalta.

Olin lannistunut ja päätin, että olen sellainen kuin olen, vaikka en koskaan laihtuisi niin kuin halusin tai tulisi ulospäinsuuntautuneemmaksi. Vaikka en enää vihannutkaan itseäni niin paljon, olin yhä kaukana siitä, että näkisin itseni hienona ja arvokkaana Jumalan tyttärenä. En enää yksinkertaisesti yrittänytkään löytää arvoani.

Valo, jota tarvitsin

Eräänä päivänä tapahtui ihme, kun olin lukemassa sisar Mary G. Cookin, kahdentoista apostolin koorumiin kuuluvan vanhin Quentin L. Cookin vaimon, puhetta syyskuun 2016 maailmanlaajuisesta hartaustilaisuudesta nuorille aikuisille. Puheen nimenä oli ”Löytäkää iloa jokapäiväisestä elämästä”. Luin: ”Kun tulimme tänne maan päälle, me toimme mukamme jumalallisen luonteemme Jumalan lapsina. Me saimme henkilökohtaisen arvomme taivaasta.” Tuntui kuin mieleni olisi viimeinkin avautunut valoon, jota niin kipeästi kaipasin mutta luulin, etten koskaan saisi.

Ymmärsin, että aiemmin minusta oli tuntunut siltä kuin olisi ollut väärin pitää itsestäni, koska en sopinut maailmalliseen stereotyyppiaan siitä, millainen kauniin ja arvossa pidetyn naisen tulisi olla. Nyt olin valmis myöntämään, että rakastin sisäänpäin kääntyneitä ja nörttimäistä luonnettani, kiharapörröäni, ruskeita silmiäni, perunanenääni, leveää hymyäni ja jopa ylipainoista kehoani, joka yhä tekee juuri sen mitä sen pitääkin tehdä. Aloin olla kiitollinen siitä, että olen Jumalan luomistyö. Ymmärsin viimein, ettei Hän luo virheitä.

Kamppailtuani ja kärsittyäni niin monta vuotta emotionaalisesti ja fyysisesti opin viimein totuuden, joka monista saattaa vaikuttaa ilmiselvältä: yksilöllisellä arvollani ei ole mitään tekemistä tämän maailman kanssa! Sain arvoni taivaasta. Se on aina ollut minulla, vaikka olinkin sokea näkemään sen. Sitä eivät päättä tiedotusvälineet, ikätoverini eikä kukaan muu kuin taivaallinen Isä ja Jeesus Kristus, ja He näkevät minut niinkin arvokkaana, että Vapahtaja kuoli vuokseni.

Perustus Kristuksessa

Se, että opin Hengen kautta ymmärtämään arvoni Jumalan silmissä, on muuttanut minua todella monin tavoin. Aloin jälleen rakastaa elämää. Olen kiitollisempi lukuisista siunauksistani. Tunnen valtavaa halua yrittää lujemmin tehdä oikein ja uskoa enemmän itseeni ja unelmiini. Se on saanut minut haluamaan olla ystävällisempi ja kärsivällisempi ympärilläni olevia ihmisiä kohtaan ja tuonut minut lähemmäksi Vapahtajaa.

Maailman äänet jatkavat nimitteilyä ja arvostelua, mutta nyt minulla

on arvostani vahva tieto, jota en halua koskaan unohtaa. Tuo tieto on tuonut minulle rauhaa ja iloa, jonka haluan jakaa jokaisen tapaamani ihmisen kanssa. Sen hartaustilaisuuden puheen avulla opin, että myös omanarvontunnollani ja itseluottamuksellani täytyy olla luja perustus Kristuksessa, ”niin että kun Perkele lähettää väkevät tuulensa, niin, nuolensa pyörretyössä, niin, kun kaikki hänen rakeensa ja hänen väkevä myrskynsä pieksevät [minua], sillä ei ole valtaa [minuun] vetääkseen [minut] alas kurjuuden ja loputtoman onnettomuuden kuiluun, sen kallion

tähden, jolle [minut] on rakennettu, joka on varma perustus, perustus, jolle rakentaessaan ihmiset eivät voi sortua” (Hel. 5:12).

Olen kiitollinen Herrasta ja siitä iankaikkisesta arvosta, jonka Hän näkee meissä kaikissa. Olen kiitollinen innoitetuista sisar Cookin kaltaisista naisista, jotka pyrkivät elämään evankeliumin mukaan ja jakamaan sen viisautta. Olen kiitollinen tästä elämästä, kehomme ja mielemme ihmeestä sekä meissä kaikissa piilevästä jumalallisuudesta. ■

Kirjoittaja asuu New Yorkin osavaltiossa Yhdysvalloissa.

OLETKO ystävä, joka pitää kiinni?

*Mitä teet osoittaaksesi ystävillesi,
että olet heidän tukena?*

Marissa Widdison

kirkon lehdet

Kun Abel katosi, Herra kysyi hänen veljeltään Kainilta, missä tämä oli. ”Olenko minä veljeni vartija?” Kain vastasi.

Toisin sanoen Kain periaatteessa vastasi: ”Mistä minä tietäisin? Hänen silmällä pitämisensä ei ole minun tehtäväni.”

Sen sijaan Jeesus Kristus opettaa meille aivan erilaisen sanoman muista huolehtimisesta. Hän sanoo, että meidän tulee kohdella muita ihmisiä siten kuin haluamme itse tulla kohdelluiksi, mihin sisältyy toistemme auttaminen, toistemme pitäminen silmällä ja toisistamme välittäminen (ks. Luuk. 6:31).

Kaikkialla ympärilläsi on ihmisiä, jotka kamppailevat jonkin asian kanssa. Sinulla itselläsikin saattaa olla vaikeaa. Olipa tilanne mikä hyvänsä, sinä voit vaikuttaa päättämällä seurata Jeesusta Kristusta.

HAKANEULAYSTÄVÄT

Yksi ystäväjoukko löysi epätavallisen keinon olla toistensa tukena. Heidän perhetilanteensa ja taustansa olivat erilaiset, mutta he kaikki välittivät toisistaan ja halusivat vahvistaa ystävyystään.

Yhdellä heidän ystävistään oli erityisen vaikeaa kotona. Hän kertoi heille, että toisinaan hän toivoi, että hän voisi kadota, mutta hän kätki tunteensa hymyn taakse, koska hän oli huolissaan siitä, että muut tuomitsivat hänet.

Hänen ystävänsä halusivat hänen tietävän, että hän oli turvassa heidän kanssaan ja että maailma oli parempi paikka, koska hän oli siinä. Niinpä he kehittivät suunnitelman: he kiinnittäisivät asuunsa hakaneulan. Jokaisella oli joka päivä vaatteissaan näkyvillä hakaneula muistuttamassa tätä tyttöä ja toisiaan siitä, että he olivat sitoutuneet luomaan turvallisen, varman, luotettavan ystävyuden – ja että he halusivat toistensa pysyvän joukossaan.

Vuosia myöhemmin tämä nuori nainen muistaa yhä hakaneulaystävänsä ja on kiitollinen varmuudesta, jota hän tunsu tietäessään, että he välittivät hänestä.

MITÄ SINÄ VOIT TEHDÄ?

Ei, sinun ei tarvitse käyttää hakaneulaa tukeaksesi ystäviäsi. Mutta voit kysyä itseltäsi, mitä voit tehdä pitääksesi huolta ystävistäsi, vahvistaaksesi niitä, joilla on kenties vaikeaa, ja ollaksesi luotettava ystävä kenelle tahansa, joka tarvitsee apuasi.

”Meidän jos kenen tulee rakastaa ihmisiä enemmän eikä tuomita heitä. Meidän jos kenen tulee ottaa muut paremmin mukaan”, sanoi vanhin Dale G. Renlund kahdentoista

”Meidän jos kenen tulee rakastaa ihmisiä enemmän eikä tuomita heitä. Meidän jos kenen tulee ottaa muut paremmin mukaan.”

apostolin koorumista. ”Tuntee myötätuntoa ja armahtaa (ks. Juud. 22) – niin meidän pitäisi tehdä.”¹

Mitä siis *sinä* voit tehdä auttaaksesi lähelläsi olevia? Seuraavana on ideoita, jotka saattavat herättää luovuutesi.

- Rukoile ja pyydä apua Jumalalta. Tämä voi tuntua yksinkertaiselta, mutta se voi olla voimallinen apukeino. Jumala tuntee ystäväsi läpikotaisin. Hän tuntee läpikotaisin sinut ja voi auttaa sinua

olemaan myötätuntoinen ystävä.

- Pidä silmällä merkkejä siitä, onko ystäväsi ehkä vaikeaa.
- Etsi pieniä, henkilökohtaisia tapoja palvella. Kuten sisar Linda K. Burton, entinen Apuyhdistyksen ylijohtaja, on sanonut: ”Ensin huomaa, sitten palvele.”² Mitä panet merkille ystävistäsi? Mistä he pitävät ja eivät pidä? Mitä he tarvitsevat? Sitten voit auttaa jotakuta ainutlaatuisella, henkilökohtaisella tavalla.
- Muista, että rakastavana, tukea antavana ystäväenä oleminen *ei* tarkoita, että olet vastuussa muiden teoista. Sinä et myöskään ole vastuussa heidän onnellisuudestaan.
- Keksi jotakin hauskaa, jota voit tehdä ystäväsi kanssa, kuten käyttää hakaneulaa muistuttamaan toisianne tuen antamisesta. Jotkut nuoret neuloivat hassuja sukkaa ja sitoutuivat olemaan ”rohkeuden, ystävällisyyden ja palvelemisen etsijöitä” (näiden sanojen alkukirjaimista englanniksi muodostuu sana *socks* [sukat]). Eräs toinen ryhmä osoitti toisilleen, millaisella tuulella he olivat, käyttämällä värejä. Jos esimerkiksi joku tunsu itsensä jonakin päivänä liian ”purppuraiseksi”, toiset tiesivät, että hän tarvitsee tavallista enemmän rakkautta.
- Älä rajaa ystäväpiiriäsi! Jeesus ystäväystyi ihmisten kanssa, joita muu maailma halveksi. Kun

pyrit ottamaan muut mukaan – etenkin ne, joiden on vaikea saada ystäviä – noudat Hänen esimerkkiään.

Elämä voi olla toisinaan rankkaa. Mutta sinä olet voimakas ja vahva. Ystävällisyytesi ja huomaavaisuutesi voivat muuttaa jonkun elämän. Ystäväsi tarvitsevat sinua! Etsi Herran johdatusta, niin Hän tukee sinua koettelemuksissasi ja auttaa sinua tekemään maailmasta paremman paikan. ■

Kirjoittaja kuuluu itsemurhien ehkäisemiseksi perustettuun kirkon komiteaan.

VIITTEET

1. Vanhin Renlundin haastattelu, 23. tammikuuta 2018.
2. Linda K. Burton, ”Ensin huomaa, sitten palvele”, *Liahona*, marraskuu 2012, s. 78.

LUE LISÄÄ

Lue tässä numerossa oleva ”Toivon suur-lähettiläät” saadaksesi selville, kuinka yksi nuorten ryhmä Utahissa toi ylimääräisen annoksen toivoa omaan lukioonsa.

TOIVON SUURLÄHETILÄÄT – yhteistyötä itsemurhien ehkäisemi- seksi

VOIT VAHVISTAA YSTÄVIÄSI LEVIT-
TÄMÄLLÄ JEESUKSEN KRISTUKSEN
VALOA JA TOIVOA.

Maryssa Dennis

kirkon lehdet

Diplomaattien maailmassa suurlähettiläät edustavat maataan muille ihmisryhmille. Mutta *sinä* voit olla suurlähettiläs tarvitsematta edes passia! Maailmassa, joka toisinaan vaikuttaa hyvin synkältä, sinä voit olla toivon ja valon suurlähettiläs. Aivan kuten Utahissa Yhdysvalloissa asuva Jackson L. (vasemmalla, ruskeissa housuissa), joka kuuluu koulunsa HOPE Squad [TOIVON osasto] -ryhmään – ikätoverien muodostamaan itsemurhien ehkäisemisohjelmaan. Järjestössä, joka on nimeltään Hope4Utah, hän on oppinut tunnistamaan varoitusmerkkejä, olemaan ystävä ja tuomaan toivoa kouluunsa.

Me tarvitsemme SINUA

”Kuuluminen HOPE Squad -ryhmään on todella avannut silmäni”, Jackson sanoo. ”On luokkatovereita, ystäviä ja sukulaisia, jotka kamppailevat vaikeuksissa.”

Jackson on oppinut, että vaikka hän ei ole vastuussa ystäviensä tekemistä päätöksistä, on asioita, joita hän voi tehdä auttaakseen heitä selviytymään kriisistä. Tutkimukset osoittavat, että seitsemän kymmenestä nuoresta, jotka ovat masentuneita tai miettivät itsemurhaa, kertoo siitä ystävälle ennen kuin puhuu aikuiselle.¹ Se tarkoittaa, että olet sellaisessa asemassa, jossa voit tehokkaasti auttaa ystäviäsi.

Sisar Carol F. McConkie, joka palveli aiemmin ensimmäisenä neuvonantajana Nuorten Nais-ten ylimmässä johtokunnassa, onkin sanonut: ”Meillä on liiton mukainen vastuu pitää huolta toisistamme, tarttua toisiimme käsikynkästä ja kulkea tätä tietä yhdessä. Toisin sanoen laske puhelin kädestäsi ja katso ja näe, kuka tarvitsee apuasi.”²

Sinun ei tarvitse kuulua mihinkään järjestöön vaikuttaaksesi koulussa tai ystäviesi keskuudessa. Tässä on vinkkejä, jotka voivat toimia milloin ja missä tahansa.

Mitä tehdä

Ole toivon suurlähettiläs yrittämällä **huomata, auttaa** ja **kertoa**.

1. **HUOMAA** varoitusmerkeistä, että joku tarvitsee apua.³ Yritä löytää niitä, jotka

- tuntevat masennusta tai toivottomuutta
- toimivat holtittomasti
- vetäytyvät ystävien seurasta ja toiminnoista
- antavat pois arvokkaita tavaroita
- käyvät läpi stressaavia tilanteita kuten läheisen menetystä, isoja elämänmuutoksia, kiusaamista jne.
- muuttavat nukkumis-, syömis- tai hygieniatottumuksiaan
- puhuvat itsemurhasta tai suunnittelevat sitä – sanomalla esimerkiksi ”Kunpa en olisi ikinä syntynyt” tai ”Kai-killalla menisi paremmin ilman minua”.

2. **AUTA**. Suurlähettiläänä olemisessa on kyse yhteydestä toisiin. Etsi tilaisuuksia, jolloin sinä ja ystäväsi voitte puhua avoimesti. Saatat olla huolissasi siitä, että itsensä vahingoittamisesta tai itsemurhasta puhuminen voi pahentaa tilannetta, mutta se on tarua. Kun sinulla on rohkeutta puhua suoraan, annat itse asiassa ystäväillesi pelastusköyden ja kerrot hänelle, että välität.

”Älä pelkää kysyä ystävältä, onko hänellä vaikeaa”, sanoo tri Greg Hudnall, itsemurhien ehkäisemisen asiantuntija ja Hope4Utah-liikkeen perustaja. ”Puhu suoraan mutta älä saarnaa äläkä arvostele.” Hän kehottaa käyttämään ”minä”-viestejä, jotka saarnaamisen sijaan tulkitaan välittämiseksi ja huolenpidoksi. Esimerkiksi: ”Huomasin

”Niille, jotka kamppailevat omanarvontuntonsa kanssa tai jopa kamppailevat löytääkseen jonkin tarkoituksen elää, haluan antaa henkilökohtaisen vakuutukseni, että Jumala rakastaa teitä. -- Hän tuntee teidän identiteettinne. Hän tuntee teidän kamppailunne. Ja Vapahtajamme on valmiina tukemaan teitä. Voitte tuntea tuon voiman elämässänne, kun tavoittelette Pyhää Henkeä. -- Neuvon teitä etsimään apua ja olemaan halukkaita puhumaan niiden kanssa, joihin luotatte, koska puhuessanne näistä asioista te itse asiassa jaatte kuormanne jonkun sellaisen kanssa, jota rakastatte ja joka rakastaa teitä. Se on parantumiseen johtava prosessi.”

Sisar Carol F. McConkie, entinen ensimmäinen neuvonantaja Nuorten Naisten ylimmässä johtokunnassa

tänään luokassa, että sinulla on vaikeaa. Mietin, oletko kunnossa. Suunnitteletko tekeväsi itsellesi jotakin pahaa?”

Rukoile, että Pyhä Henki auttaa sinua tietämään, mitä sanoa. Jos ystäväsi kamppailevat itsemurha-ajatusten tai muiden vaikeiden haasteiden kuten masennuksen tai ahdistuneisuuden kanssa, älä vain käske heitä piristymään! Vanhin Dale G. Renlund kahdentoista apostolin koorumista on opettanut: ”Tapa, jolla puhumme jollekulle, joka on terve tai joka on ehkä vain vähän alamaissa, on erilainen kuin puhuisimme henkilölle, jolla on mielenterveysongelmia.” Hän suosittelee, että sanomme jotakin tämäläistä: ”Et ole yksin. Olemme tässä apunasi. Autamme sinua selviytymään tästä.”

Ja muista todella kuunnella sen sijaan että suunnittelisit, mitä aiot sanoa seuraavaksi. Kuten

vanhin Renlund asian ilmaisee: ”Se, että ihmiset saavat puhua ja selittää, miltä heistä tuntuu, ja että kannustaa heitä puhumaan, on luultavasti tärkeämpää kuin neuvojen antaminen.”⁴

3. **KERRO.** Kun saat tietää, että ystäväsi on vaikeaa, saatat tuntea houkutusta pitää nämä huolet omana tietonasi. Ystäväsi saattaa jopa pyytää, ettet kerro niistä kenellekään. Mutta suurlähettiläät puhuvat! Tarjoudu lähtemään ystäväsi kanssa puhumaan jonkun luotettavan aikuisen kuten isän, äidin, koulukuraattorin tai jonkun kirkon johtohenkilön kanssa. Ohjaa häntä soittamaan nuorten auttavaan puhelimeen tai ottamaan yhteyttä nuortennettiin tai menemään nuorten kriisipisteeseen. Jos hän uhkaa satuttaa itseään tai muita, vie hänet sairaalaan tai soita hätänumeroon ja pysy hänen luonaan,

JOS KAMPPAILET VAIKEUKSISSA

Älä anna periksi! Olet tärkeä ja sinua rakastetaan. Maailma on parempi paikka, koska sinä olet täällä, ja *elämäsi on pelastamisen arvoinen*. Pyydä apua luotettavalta aikuiselta - isältä, äidiltä, lääkäriltä, koulukuraattorilta tai joltakulta kirkon johtohenkilöltä. Jos olet kriisissä, soita nuorten auttavaan puhelimeen (katso kohtaa ”Avunlähteitä”). Jeesus Kristus voi auttaa sinua löytämään valoa ja toivoa, kun tunnet pelkkää pimeyttä ja epätoivoa.

AVUNLÄHTEITÄ

- mielenterveysseura.fi/fi/tukea-ja-apua/kasvokain/itsemurhien-ehkäisykeskus
- mielenterveysseura.fi/fi/kriisipuhelin-apua-elaman-kriiseihin
- nuortennetti.fi/apua-ja-tukea/lasten-ja-nuorten-puhelin
- suicide.lds.org

kunnes hän saa ammattiapua. Jos hän ei ole välittömässä vaarassa, etsi jatkuvasti tapoja ottaa hänet mukaan ja tukea häntä. ”Luo heille tilaisuuksia olla mukana jossakin”, tri Hudnall sanoo. ”Yritä kutsua heidät tekemään kanssasi jotakin aktiivista kuten lenkkeilemään, pyöräilemään tai uimaan.” Fyysinen toiminta on hyväksi, koska liikkuminen voi parantaa mielialaa.

Älä aliarvioi voimaasi

Kuvittele hetken ajan, kuinka erilainen maailma olisi, jos jokaisella ihmisellä olisi tukea antava ystävä. Emme voi pelastaa koko maailmaa mutta voimme olla ystävä niille, jotka tarvitsevat ystävää.

Sisar McConkie kehottaa meitä olemaan ”halukkaita laajentamaan ystäväpiiriämme” ja ”hyväksymään muut, vaikka he ovatkin ehkä erilaisia kuin me itse”. Hän huomauttaa, että ystävyystyminen johonkuhun voi tehdä ison eron tämän ihmisen elämään kuten auttaa häntä jatkamaan eteenpäin toivoa kokien tai estää häntä tekemästä jotakin tuhoisaa kuten itsemurhan. ”Ole tuo ero”, hän kannustaa. ”Sinulla on niin paljon kykyä vaikuttaa hyvään.”

Ojentamalla auttavan kätesi noudatat parhaimman toivonlähteen – Jeesuksen Kristuksen – esimerkkiä.

”HOPE Squad -ryhmämme neuvoja sanoo meille, että me olemme ’toivon suurlähettiläitä’”, Jackson sanoo. ”Pidän siitä kovasti, koska toivon suurlähettiläiden lisäksi olemme myös Jeesuksen Kristuksen suurlähettiläitä. Pohjimmiltaan Hän on toivomme.”

Kun osoitamme Kristuksen kaltaista rakkautta muita kohtaan, voimme auttaa heitä kokemaan toivoa ja parantumaan.

”Tiedän, että jos Jeesus Kristus olisi täällä maan päällä, Hän ojentaisi auttavan kätensä muille aivan kuten me teemme”, Jackson sanoo. ”Minulle tuo lohtua tietää, että teen sitä, mitä Hän tekisi.” ■

OLETKO YSTÄVÄ, JOKA PITÄÄ KIINNI?

Lue edellinen artikkeli ja selvitä, kertooko se sinusta!

”Jos vain yritämme selviytyä seuraavasta päivästä ja sitten seuraavasta ja sitten seuraavasta, -- niin Herra auttaa meitä siinä. Tämä erityinen jae, jossa on Jesajan sanoja, on huomionarvoinen. Hän sanoo: ’Kun olet uupunut, hän’ - Vapahtaja - ’herättää aamu aamulta’ [2. Nefi 7:4]. Hän on auttamassa joka päivä.

-- Jos siis et pysty tekemään muuta kuin nousemaan aamulla sängystä, niin tiedä, että Hän on apunasi. -- Laske se voitoksi ja jatka sitten eteenpäin. Jos sinä päivänä et pysty muuhun, jatka yrittämistä.”

Vanhin Dale G. Renlund kahdentoista apostolin koorumista

VIITTEET

1. Ks. ”What Are Hope Squads?”, Hope4Utah, hope4utah.com/hope-squad.
2. Sisar McConkien haastattelu, 19. tammikuuta 2018.
3. Ks. ”The Warning Signs of Suicide”, Befrienders Worldwide, befrienders.org/warning-signs, ja ”Suicide: What to Do When Someone Is Suicidal”, Mayo Clinic, mayoclinic.org/diseases-conditions/suicide/in-depth/suicide/art-20044707.
4. Vanhin Renlundin haastattelu, 23. tammikuuta 2018.

EKSYKSISSÄ

KIELLETYSSÄ KAUPUNGISSA

Sarah Keenan

Olin keskellä Kiellettyä kaupunkia Pekingissä Kiinassa. Vain minuutteja aiemmin ympärilläni oli ollut ystäviä ja opettajia, mutta olin äkkiä täysin ja kertakaikkisen yksin.

Ymmärsin heti, millaisessa vaarassa olin. Yksinäinen 15-vuotias amerikkalainen pisti todella silmään ihmisiä vilisevällä palatsialueella. Olin tullut Kiinaan muiden lukioluokkalaisten kanssa koulun kustantamalle matkalle, ja opettajamme ja oppaamme olivat varoittaneet meitä lukuisia kertoja kiertelemisen vaaroista vierassa maassa, jos emme olleet varovaisia.

Kävelin alueella työntyen turistiryhmien läpi – niin kiinalaisten kuin ulkomaalaistenkin – ja nousin varpailleni yrittäen nähdä samanlaiset punavalkoiset paidat, joihin kaikki ryhmämme jäsenet olivat pukeutuneet. Mutta en nähnyt niitä. Jotenkin ryhmäni oli hävinnyt näkyvistä, eikä minulla ollut aavistustakaan, mihin suuntaan he

Olin tuntenut Hengen vaikutusta aiemmin, mutta en ollut koskaan tuntenut mitään täsmällistä - en etenäkään ohjeita siitä, mihin suuntaan kulkea.

olivat menneet. Istuuduin vahtimaan sisään- ja uloskäyntejä. Kului kymmenen minuuttia, sitten puoli tuntia ja sitten kolme varttia. Näkyviin ei tullut ainuttakaan ryhmäni jäsentä.

Joku tarttui käteeni. Nostin katseeni ja näin lyhyen naisen, jolla oli hivener villi katse ja pitkät kynnet. Hän veti minua kädestä. ”Seuraa minua”, hän sanoi vahvasti englantia murtaen. ”Kaunis tyttö, seuraa minua.”

Minua alkoi pelottaa. ”Mene pois”, huusin vetäisten käteni hänen otteestaan. Ennen kuin hän ehti tarttua siihen uudelleen, juoksin yhden uloskäynnin läpi toiseen osaan kaupunkia.

Juoksin jonkin aikaa, kunnes olin vieläkin enemmän eksyksissä kuin aiemmin. Istahdin läheiselle askelmalle, pois ihmisryhmien luota, ja aloin itkeä. Osasin vain muutaman sanan kiinaa enkä todellakaan riittävästi saadakseni ohjeet takaisin hotellillemme, joka oli jossakin toisella puolen laajalle levittäytyvää Pekingin kaupunkia. Tässä vaiheessa en ollut edes varma siitä, missä uloskäynti oli.

Kyynelten virratessa aloin rukoilla. Myönsin, että olin ollut typerä harhautuessani pois ryhmästä edes hetkeksi, ja pyysin, että taivaallinen Isä auttaisi minua löytämään tien takaisin ryhmäni luo.

Nousin ja lähdin kävelemään takaisin samaan suuntaan, josta olin tullut. En saanut mitään välitöntä ilmoitusta – ja olin epävarma siitä, miltä

ilmoitus kuulostaisi tai tuntuisi, jos edes *tosiaan* saisin sitä. Olin tuntenut Hengen vaikutusta aiemmin, lämpimän tunteen palveltuani jotakuta tai kuultuani jonkin puheen kirkossa, mutta en ollut koskaan tuntenut mitään täsmällistä, en etenäkään ohjeita siitä, mihin suuntaan kulkea. Lähdin kävelemään eteenpäin epävarmana ja rukoillen koko ajan sydämessäni.

Viimein tulin kohtaan, jossa tie haurautuu. Lähdin menemään oikealle, kun kuulin äänen kuiskaavan: ”Pysähdy.”

Ääni oli niin hiljainen, että olin vähällä pitää sitä kokonaan omana ajatuksenani. Mutta siinä oli varmuutta, jota en todellakaan sillä hetkellä tuntenut. ”Istu tuolle penkille”, ääni sanoi. Kohotin katseeni ja näin keskellä tienhaaraa penkin. Menin sille istumaan. Vain kolme minuuttia myöhemmin väkijoukossa näkyi tuttu punavalkoinen paita ja minulle viittoiltiin. Viittoilija oli sen päivän turistioppaamme.

Hyppäsin ylös penkiltä, jolla olin istunut. Olin niin iloinen, että melkein halasin sitä naista.

”Olemme etsineet sinua tunnin!” hän sanoi. ”Missä sinä olit?”

Kun hän johdatti minua takaisin ryhmäni luo, selitin hänelle, missä olin ollut, aloittaen siitä, kuinka jouduin erilleen ryhmästä, ja päätyen

päätökseeni istuutua sen sijaan että olisin lähtenyt tienhaarasta oikealle.

”Olet hyvin onnekas”, hän sanoi. ”Jos olisit kääntynyt siitä oikealle, olisit joutunut päinvastaiseen suuntaan kuin muu ryhmä. Kaupunki on niin iso, etten olisi pystynyt ikinä löytämään sinua.”

Lähdin Kiinasta muutamaa viikkoa myöhemmin onnistuen olemaan eksymättä enää toistamiseen sillä matkalla, mutta olen muistellut monta kertaa sitä hetkeä, kun kuulin Hengen äänen kuiskaavan minulle. Se ei ollut samantyyppistä innoitusta, jota olin saanut aiemmin, mutta se oli sitä, mitä Herra tiesi minun tarvitsevan, etten olisi lähtenyt väärään suuntaan. Ymmärsin myös, kuinka helppoa olisi ollut olla välittämättä siitä, ellen olisi kuunnellut.

Sen päivän jälkeen olen kuullut Hengen äänen monta kertaa monin eri tavoin varoittavan minua sekä fyysisestä että hengellisestä vaarasta. Toisinaan, kuten sinä ensimmäisenä päivänä Kielletyssä kaupungissa, olen nähnyt, mitä seuraa, kun noudattaa tai ei noudata tuota ääntä. Vielä useammin on käynyt niin, etten ole pystynyt näkemään seurauksia. Mutta olen oppinut, että kun nöyryyn ja olen halukas kuuntelemaan, Herra auttaa minua tunnistamaan Hengen kehotukset ja Hän ohjaa minut takaisin sinne, missä minun pitää olla. Hänen kanssaan en ole koskaan yksin. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

ILMOITUSTA profeetta Joseph Smithille – ja sinulle

Ryan Carr
kirkon lehdet

Ajattele kaikkia niitä hämmästyttäviä asioita, joita Joseph Smith sai aikaan: Mormonin kirjan kääntäminen, kirkon perustaminen, pappeuden saaminen, temppelien rakentaminen, palautetun evankeliumin opettaminen ja lähetyssaarnaajien lähettäminen maailmaan. Ja vielä hämmästyttävämpää on, että hän teki sen kaiken niin nuorella iällä.

Mistä hän tiesi, kuinka nuo asiat tehdään? Onneksi hänen ei tarvinnut arvailla – häntä opasti ilmoitus. Niiden ilmoitusten avulla, joista monet sisältyvät nyt Oppiin ja liittoihin, Herra opetti hänelle oppia, ohjasi häntä perustamaan kirkon ja vastasi tärkeisiin kysymyksiin. Tässä on vain muutamia esimerkkejä.

Kysymyksiä, joihin vastattiin ilmoituksella

- Kenellä on valtuus kastaa? Toukokuun 15. päivänä 1829 Joseph Smith ja Oliver Cowdery rukoukivat kasteesta. Johannes Kastaja ilmestyi, antoi heille Aaronin pappeuden ja käski heidän kastaa toisensa. (Ks. OL 13.)
- Onko oikein käyttää tupakkaa? Tupakan pureskelu ja polttaminen olivat yleisiä tapoja Joseph Smithin aikaan. Vuonna 1833 Joseph rukoukoi johdatusta tästä aiheesta

ja sai ilmoituksen, joka tunnetaan viisauden sanana ja jossa sanotaan, että ”tupakka ei ole ruumista – varten” (ks. OL 89).

- Miksi teemme temppelityötä kuolleiden puolesta? Profeetta Joseph Smithin johdolla kirkon jäsenet rakensivat Kirtlandin temppelin ja sitten Nauvoon temppelin, missä he voivat suorittaa kasteita ja muita temppelitoimituksia. Luvussa OL 128 selitetään, että ”me emme voi päästä täydellisyyteen ilman heitä [kuolleita]; eivätkä he voi päästä täydellisyyteen ilman meitä” (jae 18).

Sinäkin voit saada Herralta ohjausta elämääsi ja vastauksia kysymyksiisi henkilökohtaisella ilmoituksella. Toisinaan nuo vastaukset tulevat pyhistä kirjoituksista tai innoituksesta, jota tunnet sydämässäsi ja mielessäsi. Ja toisinaan kuljet eteenpäin uskossa tietämättä tarkalleen, kuinka kaikki järjestyy mutta yrittäen parhaasi mukaan olla kuuliainen.

Usein vie aikaa saada sitä innoitusta ja opastusta, jota tarvitset. Kuten profeetta Joseph, sinäkin voit saada tietää Herran tahdon ”rivin rivin päälle, käsken käsken päälle” (OL 98:12). Profeetan tavoin aloita rukouksella. Pyydä taivaalliselta Isältä Pyhän Hengen

innoitusta. Tutki pyhiä kirjoituksia ja nykyajan profeettojen opetuksia. Tee päätöksesi ja kysy sitten, onko se oikein (ks. OL 9).

Oppiminen vie aikaa

Katso tätä karttaa, niin näet, missä Joseph Smith oli saadessaan näitä ilmoituksia Herralta. Ilmoituksia tuli silloin ja siellä, missä Joseph Smith tarvitsi niitä, Herran tahdon mukaan.

Joseph sai 46 ilmoitusta Kirtlandissa Ohion osavaltiossa, mutta hänen ei tarvinnut jäädä sinne saadakseen lisää

Oppi ja liitot osoittaa, kuinka ilmoitus ohjasi profeetta Joseph Smithiä, ja antaa mallin siitä, kuinka innoitus voi ohjata sinun elämäsi.

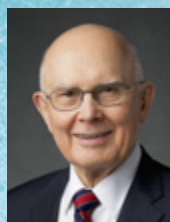
opastusta Herralta. Hän sai ilmoituksia myös Pennsylvanian, New Yorkin, Missourin ja Illinoisin osavaltioissa.

Nämä ilmoitukset tulivat monen vuoden kuluessa. Eikö olisikin ollut mukavaa, jos Herra olisi ilmoittanut yhdessä ilmoituksessa kaiken, mitä Joseph Smithin tuli tietää esimerkiksi pappeudesta? Sen sijaan Herra antoi profeetalle ilmoituksia pappeudesta vuosina 1829, 1830, 1832, 1835, 1841 ja niin edelleen (ks. esim. OL 13, 20, 84, 107, 124).

Sinunkin tietämyksesi evankeliumista kasvaa ajan kuluessa. Kun opit evankeliumia Pyhän Hengen avulla – pyhistä kirjoituksista, yleiskonferenssista, kirkon kokouksissa, seminaarissa ja niin edelleen – ymmärryksesi kasvaa ajan kuluessa aivan kuten Joseph Smithin. ■

● Joseph Smithin saamien Opin ja liittojen ilmoitusten lukumäärä tietyissä paikoissa

SAAVUTUKSIA NUORELLA IÄLLÄ

"[Joseph Smith] oli 14 vuoden ikäinen saadessaan ensimmäisen näkynsä ja 17-vuotias enkeli Moronin käydessä hänen luonaan ensimmäisen kerran. Hän oli 21-vuotias saadessaan haltuunsa kultalevyt ja vain 23 saadessaan valmiiksi Mormonin kirjan kääntämisen (joka kesti alle 60 työpäivää). Yli puolet nykyisessä Opissa ja liitoissa olevista ilmoituksista annettiin profeetan kautta hänen ollessaan 25-vuotias tai nuorempi."

Presidentti Dallin H. Oaks, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ks. "Joseph, ihminen ja profeetta", *Valkeus*, heinäkuu 1996, s. 72.

Tahdonvapaudestasi kannattaa taistella.

Taistelu tahdonvapaudestasi

David Dickson
kirkon lehdet

Jumalan käskyjen pitäminen tuo vapautta. Sellaisen ihmisen mielestä, joka ei ole saanut todistusta tuosta totuudesta, näin sanominen saattaa kuulostaa hämmentävältä. Onhan niin, että jos joku naapureistasi tulisi luoksesi ja antaisi sinulle luettelon asioista, jotka sinun on tehtävä (tai joita et saa tehdä), saattaisi tuntua, että sinulla on silloin *vähemmän* henkilökohtaista vapautta.

Siitä huolimatta Jumalan käskyjen pitäminen todella tekee sinut vapaaksi – vapaaksi synnin kielteisistä seurauksista ja vapaaksi nauttimaan vanhurskauden tuomista siunauksista.

Sillä Jumalan käskyjen rikkominen johtaa orjuuteen. Yksi tapa ajatella orjuutta on tahdonvapauden menettäminen. Sinun on vaikea tehdä monia valintoja elämääsi varten, jos olet orjuudessa.

Tiedämme pyhien kirjoitusten perusteella, että Saatana ”pyrki hävittämään ihmisen tahdonvapauden” (Moos. 4:3) kuolevaisuutta edeltävässä elämässä. Tiedämme myös, ettei hän voittanut tuota sotaa ja että *sinä* olit voittaneella puolella!

Hankalaa tässä on se, että Saatana yrittää yhä viedä tahdonvapautesi. Mutta älä pelkää. Voit voittaa tämänkin sodan.

ELÄMINEN ORJUUESSA

Mormonin kirjassa Jeesus opettaa: ”Teidän täytyy valvoa ja rukoilla alati, ettei Perkele kiusaisi teitä ja eksyttäisi teitä vankeuteen” (3. Nefi 18:15).

Perkeleen vankeuteen eli orjuuteen joutuminen kuulostaa pelottavalta! Kun sitten kuvittelet sellaista kohtaloa, oletko taipuvainen ajattelemaan, että se koskee enimmäkseen viimeistä tuomiota? Sellaisesta orjuudesta on itse asiassa välittömämpikin muoto. Ja sitä on melko usein vaikea huomata.

Vanhin Quentin L. Cook kahden-toista apostolin koorumista on opettanut: ”Ihmiset voivat joutua tai omasta tahdostaan tulla paitsi vahingollisten, riippuvuutta aiheuttavien aineiden orjiksi myös jäädä kiinni vahingollisiin, riippuvuutta aiheuttaviin filosofioihin, jotka vievät pois vanhurskaasta elämästä” (”Jeremian valitusvirret: varokaa orjuutta”, lokakuun 2013 yleiskonferenssi).

On helppoa ymmärtää, miten tullaan riippuvuutta aiheuttavien aineiden kuten huumeiden tai nikotiinin orjaksi. Mutta entäpä joutuminen valehtelemisen orjaksi? Yksi ainoa valhe voi helposti johtaa siihen, että jää itse aiheuttamaansa ansaan.

Entä joutuminen äkkipikaisuuden tai juoruilun orjaksi?

Tai vain sen orjaksi, *ettei tee* päivittäisiä vanhurskaita tekoja (rukous, pyhien kirjoitusten tutkiminen jne.), joita Jumala meiltä pyytää? Johtaako sekin tahdonvapauden menettämiseen?

Kyllä johtaa. Sitä voisi ajatella näin. Mitä urheilijoille tai muusikoille tapahtuu, jos he lakkaavat kokonaan harjoittelemasta? Vastaus: he menettävät pian kyvyn urheilla tai soittaa esittäen parastaan. Vaikka se ei ehkä tunnukaan tahdonvapauden menettämiseltä, niin sitä se todella on. Urheilija tai muusikko, joka ei tee töitä taitonsa eteen, ei enää pysty tekemään yhtä paljon valintoja siitä, kuinka hän käyttää tuota taitoa. Kun heidän kykynsä vähenevät, he voivat nyt tehdä vähemmän kuin aikaisemmin. Heidän vaihtoehtonsa rajoittuvat.

Samalla tavoin sinäkään et voi olla paras oma itsesi ilman Pyhän Hengen kumppanuutta. Tarvitset Hänen apuaan joka ainut päivä. Se on yksi suurimmista lahjoista, mitä voit toivoa saavasi tässä elämässä, ja sinä saat tuon lahjan elämällä vanhurskaasti päivittäin.

TODELLISEN VAPAUDEN LÖYTÄMINEN

Apostoli Paavali opetti: ”Vapauteen Kristus meidät vapautti. Pysykää siis lujina älkääkä alistuko uudelleen orjuuden ikeeseen.” (Gal. 5:1.) Mormonin kirjassa kuningas Benjamin opetti: ”Ja tässä nimessä teidät tehdään vapaiksi, eikä ole muuta nimeä, jossa teidät voidaan tehdä vapaiksi. Muuta nimeä ei ole annettu, jonka kautta pelastus tulee; sen tähden minä tahdon, että te otatte päällenne Kristuksen nimen.” (Moosia 5:8.)

Kristuksen seuraaminen tuo todellista vapautta. Valitse siis vapaus! ■

MEIDÄN PALSTAMME

OIKEA VÄÄRÄ VASTAUS

KUN ILMOITTAUDUIN LUKIOSSA filosofian kurssille, isäni oli hieman huolissaan. Filosofissa kyseenalaistetaan kaikki, myös Jumalan olemassaolo. Opettajani opetti meille asioita, jotka ovat vastoin uskontoa ja jotka kieltävät Jumalan olemassaolon.

Yhdessä filosofian kokeessa kysyttiin: ”Miksi olemme tulleet maan päälle?” Vastaus, joka minun odotettiin antavan, oli, että voisimme toteuttaa itseämme ja ottaa paikkamme elämän kiertokulussa. En kirjoittanut sitä vastausta, koska en usko niin.

Sen sijaan kirjoitin: ”Olemme tulleet maan päälle koeteltaviksi ja jotta voimme palata elämään taivaallisen Isämme luona iankaikkisesti perheemme kanssa.”

”Se, että olemme uskollisia itsellemme, tarkoittaa, että olemme esimerkkinä vanhurskaasta elämästä kaikissa tilanteissa ja olosuhteissa.”

Gordon B. Hinckley (1910–2008), ”Pysyää totuudessa ja olkaa uskollisia”, *Valkeus*, heinäkuu 1996, s. 95.

Jälkeenpäin opettaja kutsui minut luokseen ja kysyi minulta, tiesinkö siihen kysymykseen oikean vastauksen. Sanoin hänelle tietäväni, mutta etten aikonut kirjoittaa jotakin sellaista, minkä tiesin totuudenvastaiseksi.

Hän kysyi minulta, olenko uskonnollinen ja mihin kirkkoon kuulun. Kerroin hänelle olevani Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsen. Hän sanoi minulle, ettei hän ollut koskaan tavannut uskonnollista oppilasta, joka olisi riittävän rohkea puolustaa uskonkäsityksiään ja kirjoittaa sellaisen vastauksen.

”En antanut sinulle täysiä pisteitä, koska vastauksesi ei ollut oikea”, hän sanoi. ”Mutta annoin sinulle pisteitä siitä, että sinulla oli rohkeutta kirjoittaa, mihin uskot.”

Olin iloinen sen vuoksi, että olin vastannut vakaumukseni ja niiden evankeliumin totuuk-sien mukaan, jotka tiedän ja joiden mukaan yritän elää. ■

Benjamin M., Chile

Kuinka voin puolustaa totuutta?

1. Päätä nyt, kuinka reagoit, kun uskosi kyseenalaistetaan (ks. 1. Piet. 3:15).
2. Rukoile rohkeutta toimia ja tietää, mitä sanoa (ks. 5. Moos. 31:6; OL 100:5–7).
3. Tutki pyhiä kirjoituksia ja nykyajan profettojen sanoja vahvistaaksesi uskoasi (ks. OL 88:118).
4. Lausu todistuksesi usein kirkossa ja kotona, jotta voit harjoitella, kuinka kerrot siitä, mihin uskot (ks. OL 58:6).

TEMPELIN VALO

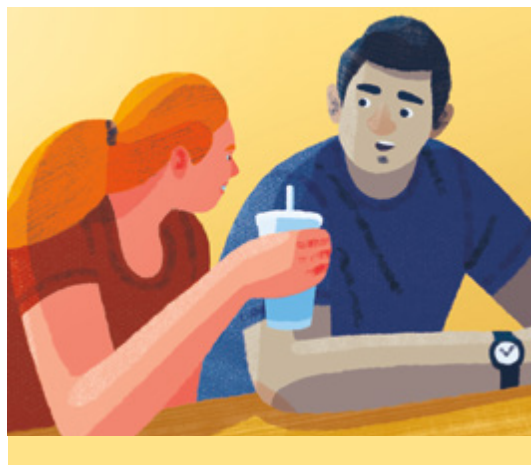
MUUTAMA KESÄ SITTEN seurakuntamme nuoret miehet lähtivät maastopyöräretkelle. Olin hieman hermostunut, koska se kerta oli minulle ensimmäinen. Ystäväni Jacob oli kokenut pyöräilijä, joten ajattelin pysyä lähellä häntä.

Kun olimme pitäneet lyhyen tauon vuoren huipulla, lähdimme laskeutumaan vuorelta. Olin hitaampi kuin muu ryhmä ja jäin jälkeen, etenkin kun olin kaatunut pari kertaa jyrkissä mutkissa. Jacob pysähtyi auttamaan minua joka kerta kun kaaduin, ja yritimme saada ryhmän kiinni.

Auringon laskiessa oli ilmeistä, että olimme eksyneet. Emme olleet nähneet ryhmäämme ainakaan puoleen tuntiin, ja alkoi olla niin pimeä, että hädin tuskin näimme polkua. Rukoilin taivaalliselta Isältä apua ja rohkeutta jatkaa. Sitten Jacob ja minä päätimme jatkaa polkemista erääseen tiettyyn suuntaan. Kun tulimme mutkan takaa, näimme mitä loistavimman ja tervetulleimman näyn – Draperin temppelin. Temppelistä kajastava valo valaisi polkumme, ja pystyimme pääsemään turvallisesti takaisin johtajiemme ja ystäviemme luo.

Joka kerta kun näen temppeliin, mieleeni muistuu se rauha ja apu, jotka ovat meille siellä tarjolla. Joka kerta kun tunnen olevani eksyksissä maailman pimeydessä, voin luottaa saavani temppelistä tarvitsemani valon. ■

Joel G., Utah, USA

UUSI YSTÄVÄ

ISTUIN RUOKAVÄLITUNNILLA pöydässä ystäväni kanssa, kun huomasin uuden pojan – Michaelin. Hän päätti mennä istumaan vanhempien poikien joukkoon, ja he alkoivat pilailla hänen kustannuksellaan. Sain myöhemmin tietää, että Michael on autistinen.

Kysyin Michaelilta, halusiko hän istua minun ja ystäväni kanssa. Hän kieltäytyi, luultavasti siksi, että pelkäsi ihmisten taas pilailevan hänen kustannuksellaan.

Seuraavana päivänä esittelin hänet ystäväileni. Huomasin, että hän oli iloinen siitä, etten ollut luovuttanut hänen kohdallaan. Hänellä oli paljon puhuttavaa. Hän oli mahtava!

Joka päivä huomasin, että Michael oli aiempaa iloisempi. Hän alkoi odottaa ruokavälitunteja ystäviensä kanssa. Istumisesta Michaelin kanssa ruokavälitunnilla kehittyi pian merkityksellinen ystävyys. Se auttoi niin Michaelia kuin minuakin.

Muiden palvelemisen tuoma tunne on ihannimpia tunteita maailmassa. ■

Laura P., Illinois, USA

ELÄMÄ VOI OLLA TÄYNNÄ
**USKOA, ILOA,
ONNELLISUUTTA,
TOIVOA ja **
RAKKAUTTA,

KUN OSOITAMME VÄHÄISINTÄ
MÄÄRÄÄ TODELLISTA USKOA
KRISTUKSEEN.

Presidentti M. Russell Ballard,
kahdentoista apostolin koorumin virkaa toimittava presidentti,
"Kallisarvoisia lahjoja Jumalalta", huhtikuun 2018 yleiskonferenssi

Profeetat: Osoitus Jumalan rakkaudesta

Vanhin Ulisses Soares
kahdentoista apostolin koorumista

Veljet ja sisaret, haluan todistaa teille, että presidentti Russell M. Nelson on Jumalan profeetta maan päällä. En ole koskaan nähnyt ketään häntä ystävällisempää ja rakastavampaa ihmistä. Vaikka tunsin suurta riittämättömyyttä tämän pyhän kutsumuksen edessä palvella kahdentoista apostolin koorumin jäsenenä, niin hänen sanansa ja hellä katse hänen silmissään, kun hän esitti tämän tehtävän, saivat minut tuntemaan, että Vapahtajan rakkaus ympäröi minut.

Eikö olekin siunaus, että meillä on näinä meidän päivinäme maan päällä profeettoja, näkijöitä ja ilmoituksensaajia, jotka pyrkivät tuntemaan Herran tahdon ja noudattamaan sitä? On lohdullista tietää, ettemme ole maailmassa yksin huolimatta niistä haasteista, joita kohtaamme elämässä. Se, että meillä on profeettoja, on merkki Jumalan rakkaudesta lapsiaan kohtaan. He ilmoittavat Jumalan ja Jeesuksen Kristuksen kansalle, mitä Jumala ja Kristus ovat luvanneet ja millaisia He todella ovat.

Sydämeni pohjasta todistan, että profeetat puhuvat Pyhän Hengen voimalla. He todistavat Kristuksesta

ja Hänen jumalallisesta tehtävästään maan päällä. He edustavat Herran mieltä ja sydäntä, ja heidät on kutsuttu edustamaan Häntä ja opettamaan meille, mitä meidän täytyy tehdä palataksemme asumaan Jumalan ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen luokse. Meitä siunataan, kun osoitamme uskoamme ja noudatamme heidän opetuksiaan. Kun seuraamme heitä, meidän elämämme on onnellisempaa ja yksinkertaisempaa, meidän on helpompi kestää vaikeuksiamme ja ongelmiamme ja me luomme ympärillemme hengellisen suojarustuksen, joka suojelee meitä vihollisen hyökkäyksiltä meidän aikanamme.

Todistan vakaasti, että Jeesus Kristus on noussut, Hän elää ja Hän johtaa kirkkoaan maan päällä profeettojensa, näkijöidensä ja ilmoituksensaajiensa välityksellä. Todistan, että Hän on maailman Vapahtaja ja Lunastaja ja että Hänen kauttaan me voimme pelastua ja saada korotuksen rakkaan Jumalamme luona. Rakastan Häntä, palvon Häntä. Haluan seurata Häntä ja tehdä Hänen tahtonsa ja tulla enemmän Hänen kaltaisekseen. ■

Huhtikuun 2018 yleiskonferenssipuheesta.

Syntynyt
**São Paulossa
Brasiliassa**
2. lokakuuta 1958.

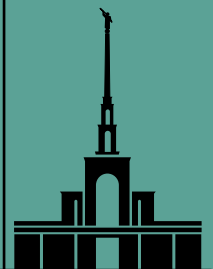
Hänen perheensä liittyi kirkkoon hänen ollessaan kuusivuotias.

Palveli kokoaikaisessa lähetystyössä
**Rio de Janeiron
lähetyskentällä
Brasiliassa.**

Opiskeli
**São Paulon
Pontifician
katolisessa
yliopistossa**
(kandidaatin-
tutkinto kirjan-
pidossa ja talous-
tieteessä sekä
maisterintutkinto
liiketaloustieteessä).

Avioitui Rosana
Fernandesin
kanssa **São
Paulon
temppelissä
Brasiliassa**
lokakuussa 1982.
Heillä on kolme
lasta ja kolme
lastenlasta.

*Puhuu äidinkieltensä
portugalin lisäksi
englantia, espanjaa
ja ranskaa.*

**Hyväksyttiin
apostoliksi**

31. maaliskuuta 2018.

Välittämistä ja jakamista

Mālō e lelei!

Minä olen Lui ja annan valoni loistaa jakamalla omastani muille.

Iso saari ja iso perhe

Minä asun isolla saarella Tongassa. Minulla on kuusi siskoa ja neljä veljeä, ja minä asun lähellä Nuku'alofan temppeliä.

1

3

Jaamme ruoastamme

Isä viljelee, joten meillä on paljon syötävää. Mutta monilla leskillä (naisilla, joiden aviomies on kuollut) ja muilla perheillä ei ole omia viljelyksiä. Siksi vanhempani vievät heille meidän satoamme. Haluan aina lähteä mukaan auttamaan!

2

Rakastan luonnontieteitä

Saarellamme on monia hienoja kasveja ja eläimiä. Minä olen neljännellä luokalla Ocean of Light -alakoulussa, ja luonnontieteet ovat lempiaineeni.

4

Autan kookospähkinän kuorissa

Lesket, joiden luona käymme, valmistavat ruokansa nuotiolla polttamalla kookospähkinän kuoria. Kun viemme heille ruokaa, muistutan aina vanhempiani ottamaan mukaan myös kookospähkinän kuoria. Autan kuorten lastaamisessa autoon ja niiden purkamisessa, kun pääsemme leskien luo.

KUINKA SINÄ VOIT LOISTAA?

- Vie ruokaa jollekulle, joka tarvitsee sitä.
- Anna ruokaa paikalliseen ruokapankkiin.
- Anna vaatteita kodittomien yömajaan.

LÄHETÄ MEILLE TÄHTI!

Jeesus kehotti meitä antamaan valomme loistaa ihmisille (ks. Matt. 5:16). Kuinka sinä annat valosi loistaa? Lähetä meille osoitteeseen liahona@ldschurch.org valokuva tähdestäsi sekä kertomuksesi, valokuvasi ja vanhempasi antama lupa.

Auttamisen siunauksia

Taivaallinen Isä antaa minulle suuria siunauksia, kun autan muita – ei rahan vaan viisauden ja tiedon siunauksia. Haluan aina auttaa ja jakaa omastani muille.

Rukous, johon vastattiin

Megan Armknecht

Perustuu tositapahtumaan

Grace on 11-vuotias tyttö, joka asuu Hollannissa toisen maailmansodan aikaan. Hänen isänsä on viety pois sotavankina.

Kun isä oli viety, äiti huolehti Gracesta, hänen kahdesta veljestään ja heidän kahdesta serkustaan. Ruokittavia suita oli monta, eikä ruokaa ollut riittävästi. Heidän perheensä sai vain pienen määrän jauhoja, vihanneksia ja perunoita.

Eräänä päivänä ovikello soi. Grace meni äidin perässä katsomaan, kuka siellä oli. Kun äiti avasi oven, ovella seisoi nuori natsiupseeri. Gracen sydän alkoi pamppailla, ja hän pidätti hengitystään. Mitä upseeri halusi?

”Kuinka monta ihmistä tässä talossa asuu?” upseeri kysyi tyyliä.

”Minä, kolme lastani ja kaksi veljenpoikaani”, äiti vastasi.

”Eikö täällä ole aviomiestä?” upseeri kysyi.

”Ei”, äiti vastasi. ”Hänet vietiin.”

Upseeri katseli ympärilleen. ”Onko teillä radio? Emme halua, että kuuntelette vihollistemme ohjelmia Englannista ja Amerikasta.”

Äiti haki radion ja antoi sen upseerille.

”Tämä on iso talo”, upseeri sanoi vilkaisten jälleen ympärilleen. ”Liian iso vain muutaman ihmisen asuttavaksi. Teidän pitää lähteä huomiseen mennessä. Me

otamme tämän talon haltuumme.” Hän käännähti ja marssi tiheensä.

Grace ei pystynyt uskomaan, mitä oli kuullut. Hän katsoi, kun äidin silmät pyöristyivät järkytyksestä. Sitten äiti sulki oven ja käveli suoraan talon takaosaan.

Grace seurasi hitaasti perässä sydän jyskyttäen. Voisiko sotilas todella tulla takaisin ja ottaa heidän talonsa aivan kuten hän oli ottanut heidän radionsa? Mitä he tekisivät? Minne he menisivät? Kuinka isä tietäisi, mistä löytää heidät jälleen?

Grace pysähtyi äidin oven taakse ja kurkisti sisään. Äiti oli polvillaan rukoilemassa. Grace palasi hiljaa olohuoneeseen odottamaan, kunnes äiti tuli takaisin.

”Voi äiti, mitä me teemme?” Grace kysyi.

Äiti huokaisi. ”Emme voi tehdä muuta kuin rukoilla ja turvata siihen, että Herra suojelee meitä.”

Nuori natsiupseeri ei tullut takaisin seuraavana päivänä eikä sitä seuraavana. Hän ei tullut koskaan takaisin! Grace ja hänen perheensä pystyivät pitämään talonsa.

Grace tiesi, että Jumala auttoi hänen perhettään. Vaikka sota ei ollut ohi, Hän varjeli heitä edelleen.

Jatkuu... ■

Kirjoittaja asuu New Jersey'n osavaltiossa Yhdysvalloissa.

"Vapahtaja on sanonut: 'En minä jätä teitä orvoiksi, vaan tulen luoksenne' [Joh. 14:18]. Tämä on Hänen lupauksensa teille. Minä tiedän, että tämä lupaus on totta. Minä tiedän, että Hän elää."

Vanhin Neil L. Andersen

kahdentoista apostolin koorumista

Artikkelista "Hengellisiä pyörretuulia", Liahona, toukokuu 2014, s. 21.

**Vanhin
Joaquín E. Costa**
seitsemänkymmenen
koorumiasta

TURVA MYRSKYLTÄ

”Joka minua kuulee, on turvassa, hänen ei tarvitse pelätä mitään pahaa” (Sananl. 1:33).

Vartuin Argentiinassa. En ollut kirkon jäsen, kun olin pieni. Mutta perheemme kirjahyllyssä oli Raamattu. Se oli suuri ja siinä oli kauniita kuvia. Emme lukeneet sitä kovinkaan usein yhdessä. Minusta oli kuitenkin mukavaa selailla sen sivuja ja nähdä kuvia ja kertomuksia.

Lempikertomukseni oli Nooasta. Katselin mielelläni Nooaa, vedenpaisumusta ja eläimiä. Pidin siitä, miten arkki piti Nooan ja hänen perheensä turvassa myrskyltä.

Myöhemmin minut kastettiin kirkkoon, solmin avioliiton ja sain oman perheen. Yhtenä iltana perheilläsa vaimoni Renee puhui siitä, kuinka Nooan arkki ja kotimme

ovat monella tavalla samanlaisia. Kumpikin antaa turvan maailman pelottavilta myrskyltä.

Opin jotakin Nooalta. Hän sai pappeuden, kun hän oli vain 10-vuotias. Kun hän tuli vanhemmaksi, hän näki kaiken jumalattomuuden maailmassa. Mutta hän pysyi kelpollisena. Hän rakensi arkin pelastaakseen perheensä. Taivaallinen Isä auttoi heitä olemaan turvassa.

Joskus me näemme pelottavia asioita tapahtuvan maailmassamme. Mutta voimme löytää turvan myrskyltä. Voimme valmistautua kuten Nooa teki. Voimme päättää olla kuuliaisia Jumalalle. Voimme tehdä kodistamme hengellisen turvapaikan.

Jos uskomme taivaalliseen Isään, meidän ei tarvitse pelätä. Hänen ansiostaan me voimme tuntea rauhaa, jouduimmepa millaisiin myrskyyihin tahansa. ■

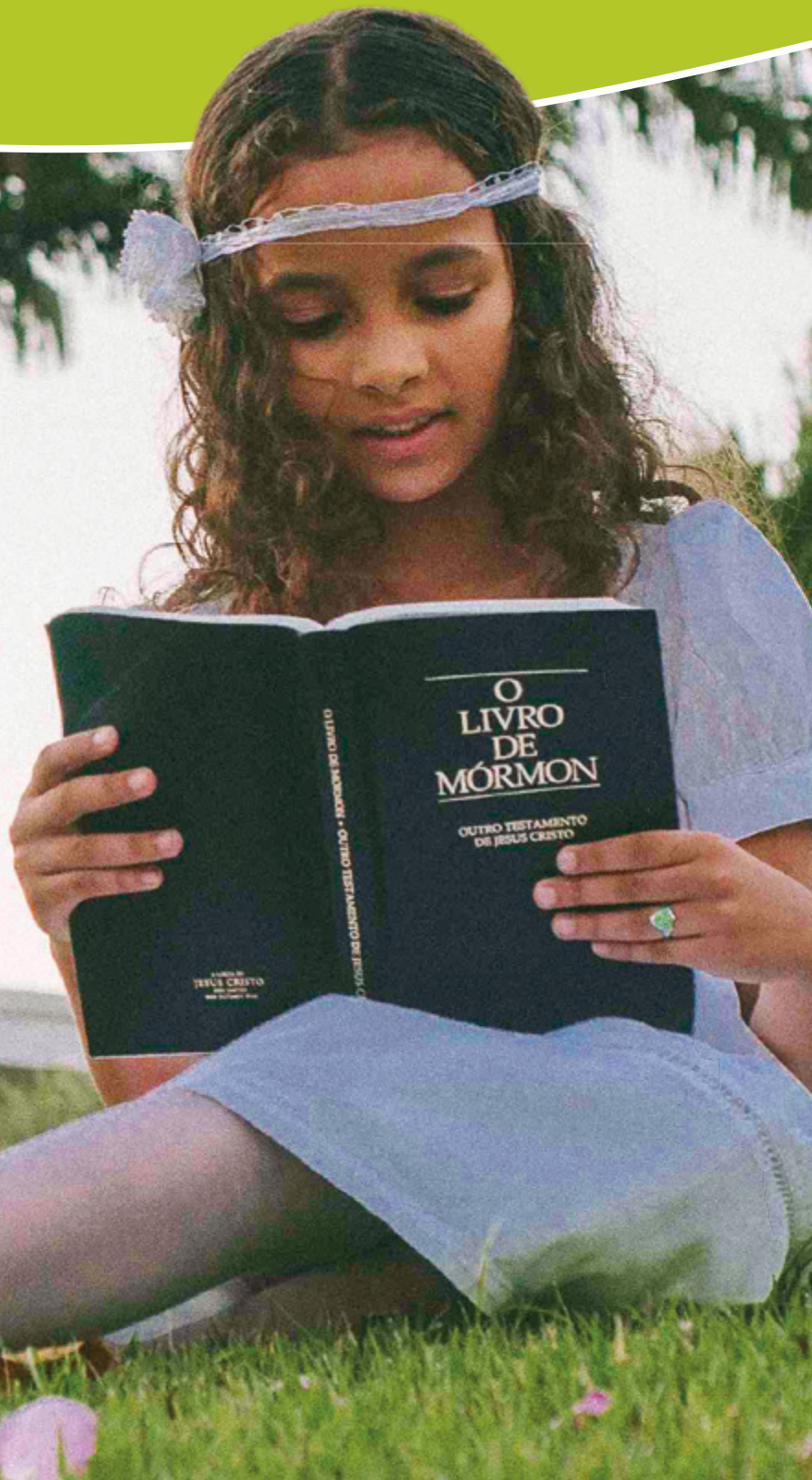
Mormonin kirjan lukukerho

LIITY MUKAAN LUKEMALLA MORMONIN KIRJAA!

Voit lukea yksiksesi, perheesi kanssa tai ystävän kanssa. Lähetä sitten kuva siitä, kun luet Mormonin kirjaa, ja kerro jokin asia, jonka olet oppinut, tai mikä on lempikertomuksesi Mormonin kirjassa. Lähetä se sivustolla liahona.lds.org (napsauta kohtaa "Submit an Article" [Lähetä artikkeli]).

Tämän kuukauden kohta: Moosia 2:17

"Kun olette lähimmäistenne palveluksessa, olette pelkästään Jumalanne palveluksessa."

Luen mielelläni Mormonin kirjaa, koska se on tosi kirja. Se on pyhä kirjoitus Jumalalta, ja minä uskon siihen.

Joel S. (oikealla), 8, Maharashtra, Intia

Alkeisyhdistyksen lapset tässä seurakunnassa **Ile-de-Francia** haastettiin lukemaan joka päivä Mormonin kirjaa. He saivat kunniakirjan, kun he olivat saavuttaneet tavoitteensa!

Pidän kertomuksesta Lehin näystä, koska se tekee minut iloiseksi. Se opettaa minua tekemään hyviä valintoja niin, että voin päästä elämän puulle. Elämän puu on vertauskuva elämästä taivaallisen Isän, Jeesuksen Kristuksen ja kaikkien minulle rakkaiden ihmisten kanssa.

Sadie S., 9, Lusaka, Sambia

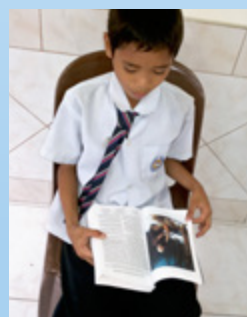
Me rakastamme Mormonin kirjaa, koska opimme evankeliumista ja varsinkin Jeesuksesta Kristuksesta. Olemme hyvin kiitollisia Jumalalle Mormonin kirjasta, koska opimme, että Jeesus Kristus on meidän Vapahtajamme, ja se on auttanut todella paljon elämässä.

Allfie ja Anna B., 6 ja 8, Maharashtra, Intia

Sain luettua lasten version Mormonin kirjasta ennen kastettani. Kun olin lukenut Mormonin kirjan, äiti pyysi minua rukoilemaan siitä. Minä olin jo lukiessani tuntenut, että sen sanat ovat totta.

Sean I., 7, Somerset, Englanti

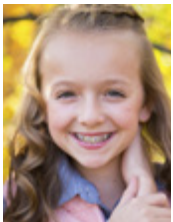
Mormonin kirja on lempikirjani. Minä rakastan Nefin esimerkkiä. Hän on supersankarini Mormonin kirjassa. Hän on hyvin kuuliainen Jumalan käskyille. Haluan olla sellainen kuin hän.

Jhetro F., 10, Iloilo, Filippiinit

KUVITUS MERCÉ TOUS

Rukouksia näyttämön takana

Emily B., 12, Utah, USA

Yksi lempiharrastuksistani on irlantilainen tanssi. Yritän kovasti harjoitella koreografiaani kotona niin, että olen valmis esiintymään. Harjoittelen oikein perusteellisesti, mutta kun olen näyttämön takana odottamassa esiintymistä, minua alkaa yleensä jännittää. Jokaisessa kilpailussa äiti ja minä etsimme rauhallisen paikan rukouksen pitämiseen. Joskus se on esiripun takana tai jossakin sivuhuoneessa. Tiedän, ettei taivaallinen Isä välitä siitä, missä olemme, vaan siitä, että me uskomme Häneen.

Viimeisimmässä esityksessäni äiti ei ollut kanssani pitämässä rukousta. Hän oli odottamassa yleisön joukossa. Minua alkoi hermostuttaa kovasti, mutta päätin, ettei ollut väliä sillä, oliko hän minun kanssani vai ei. Menin pois ystäväni luota ja pidin rukouksen. Pyysin, että olisin turvassa, kun tanssin, ja että voisin tehdä parhaani. Onnistuin sinä päivänä oikein hyvin, ja muistan rauhan tunteen, joka minulla oli, kun kävelin näyttämölle.

Me voimme aina turvautua taivaalliseen Isään. Ei ole väliä, missä olemme tai milloin, Hän kuuntelee aina. ■

Christian B., 7, Pohjois-Hollanti, Alankomaat

Aiemmin tänä vuonna luku- ja kirjoituskaverini tuli luokkaan alakuloisena. Hän oli tehnyt virheitä matematiikantehtävissään. Hän sanoi: ”Minä olen surkea.”

Olin huolissani ystävästäni, joten kerroin hänelle kaiken Jeesuksesta ja siitä, kuinka Hän rakastaa meitä. Sanoin hänelle, että se tarkoittaa, ettemme me ole surkeita! Sitten lauloin hänelle ”Oon lapsi Jumalan”. Hän piti siitä ja kysyi minulta, missä opin näitä asioita. Selitin, että meidän perhe käy joka viikko kirkossa ja

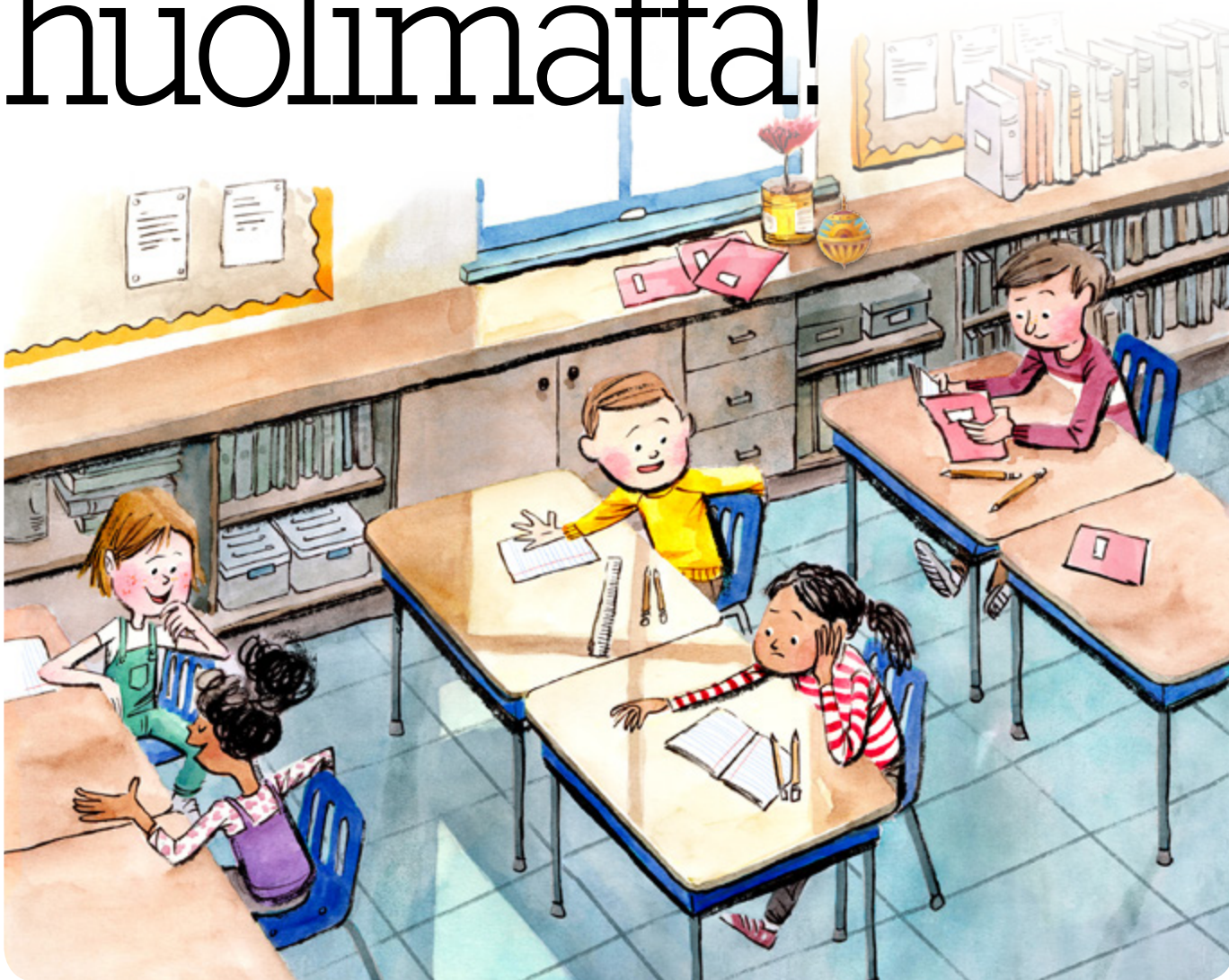
että opin paljon Jeesuksesta Alkeisyhdistyksessä.

Sinä iltana hän kertoi äidilleen keskustelustamme. Hän kysyi äidiltään, voisivatko he tulla kirkkoon meidän perheen kanssa. Hänen äitinsä vastasi kyllä!

Ystäväni istui vieressäni sakramenttikokouksessa heti sinä sunnuntaina! Nyt hän käy kanssani kirkossa melkein joka viikko. Hän ja hänen vanhempansa oppivat koko ajan enemmän Jeesuksen Kristuksen evankeliumia lähetyssaarnaajilta ja muilta perheiltä seurakunnassamme.

Olen hyvin iloinen siitä, että pystyin noudattamaan Vapahtajan esimerkkiä ja lohduttamaan surullista ystäväni. Päittääpä hänen perheensä mennä kasteelle tai ei, parasta on, että nyt hän tietää, että Jumala ja Jeesus rakastavat häntä kaikesta huolimatta! ■

Kaikesta huolimatta!

Elia ja leskivaimo

Kim Webb Reid

Profeetta nimeltä Elia varoitti kansaa, että nälänhätä oli tulossa. Silloin ei sataisi eivätkä kasvit kasvaisi. Nälänhädän aikana Elia joi vettä purosta. Jumala lähetti lintuja tuomaan hänelle ruokaa. Mutta sitten puro kuivui. Jumala käski Eliaa etsimään kaupungista naisen, joka antaisi hänelle ruokaa.

Elia löysi naisen keräämässä polttopuita.

Elia pyysi naiselta syötävää. Nainen sanoi, että hänellä oli vain vähän jauhoja ja öljyä jäljellä hänen ja hänen poikansa ruoaksi.

Profeetta lupasi, että jos nainen jakaisi ruokansa hänen kanssaan, ruoka ei loppuisi. Leskivaimolla oli uskoa profeetta Eliaan, ja hän jakoi ruokansa.

Heillä oli riittävästi ruokaa joka päivä. Se oli ihme! Sitten leskivaimon poika sairastui ja kuoli, mutta Elia herätti hänet eloon. Naista siunattiin, koska hän kuunteli profeettaa.

Minua siunataan, kun kuuntelen profettaa. ■

Voin kertoa totuuden

Vanhin Mark E. Petersen (1900–1984)

kahdentoista apostolin koorumista

ELÄVIEN PROFEETTOJEN JOHDETTAVINA

Jumala puhuu aina ihmisille elävien profeettojen välityksellä.

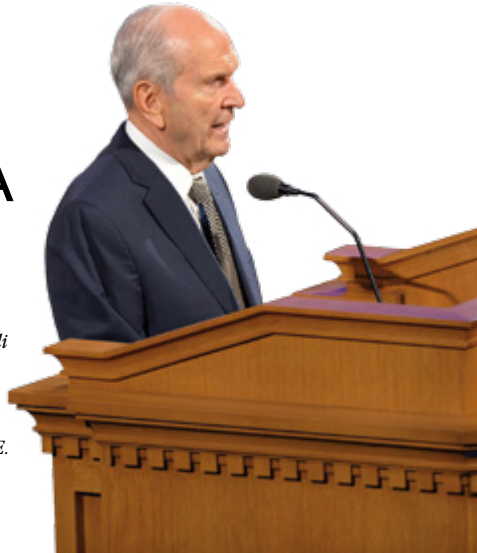
Toimittajan huomautus: Heinäkuussa 1972 kuoli Joseph Fielding Smith, kirkon kymmenes presidentti. Lokakuun 1972 yleiskonferenssissa uudeksi kirkon presidentiksi hyväksyttiin presidentti Harold B. Lee. Tämä ote on vanhin Mark E. Petersenin puheesta tuossa konferenssissa.

Uusi Jumalan profeetta – on yksi ketjussa innoitettuja miehiä, jotka Jumala on kutsunut palvelemaan nyt ja tuomaan uutta ilmoitusta taivaasta jokaiselle miehelle, naiselle ja lapselle, joka kuulee.

Uuden profeetan nimittäminen on valtavan tärkeää jokaiselle, joka uskoo Jumalaan, ja etenkin jokaiselle, joka uskoo Herraan Jeesukseen Kristukseen. – –

Aina kun Herralla on ollut maan päällä kansa, jonka Hän on tunnustanut omakseen, Hän on johtanut heitä elävien profeettojen välityksellä, joille Hän on antanut johdatusta taivaasta. – –

Samankaltainen ketju innoitettuja miehiä on vakiinnutettu myös

nykyisinä aikoina. Tämä on saavutettu siten, että Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumi palautettiin Hänen myöhempien aikojen näkijänsä Joseph Smithin kautta. – –

Vastoin yleistä uskomusta Herra on yhteydenpidon Jumala, ilmoituksen Jumala. Hän on valon ja älyn, tietämyksen ja tiedon Jumala. Hän ei toimi pimeydessä eikä Hän pelasta ketään tietämättömydessä. Hänen koko pelastussuunnitelmansa lepää yhteydenpidon varassa valistuneen kansan kanssa.

Kuka pystyy palvelemaan Jumalaa älykkäästi, jos hänet pidetään tietämättömydessä?

Kuka pystyy saamaan mielekkään uskon ilman tietoa Jumalasta?

Ja mistä tämä tieto tulee, ellei itse Jumalalta? – –

Ihmiset ovat hitaita oppimaan Herran tiet, ja etenkin he ovat hitaita hyväksymään sen seikan, että vaikka Hän on halukas olemaan yhteydessä heihin, Hän tekee sen innoitettujen elossa olevien miesten välityksellä, jotka Hän kutsuu profeetoiksi.

Se on Hänen kaavansa. Se on Hänen toimintatapansa, eikä Hän muuta sitä. Hän on sama eilen, tänään ja ikuisesti, ja niin ovat Hänen menetelmänsäkin. – –

Todistamme vakaasti, että yhteydenpito taivaan ja maan välillä on vakiinnutettu uudelleen meidän aikamme. Julistamme, että Jumala ei ole erossa maailmasta.

Hän ei ole kuollut. Hän elää.

Hän ei ole sokea. Hän näkee.

Hän ei ole kuuro. Hän kuulee.

Hän ei ole mykkä. Hän puhuu vaikuttavasti eläville profeetoilleen ja heidän välityksellään koko maailmalle.

Tällä tavalla Jumala puhuu teille tänään. ■

Artikkelista "Another Prophet Now Has Come!", Ensign, tammikuu 1973, s. 116–118. Väliimerkit päivitetty.

**PYSYKÄÄ RAUHALLISINA,
MINÄ TÄSSÄ OLEN.
ÄLKÄÄ PELÄTKÖ,
LOZANO MORENO**

Illan tullessa Jeesus seisoj yksin rannalla ja näki veneen, jossa Hänen opetuslapsensa olivat keskellä järveä. Tuuli oli vastainen, ja he kamppailivat ankarasti soutuessaan. Jeesus tuli heidän luokseen kävellen vettä pitkin. Kun he näkivät Hänet, he olivat peloissaan.

"Mutta samassa Jeesus jo puhui heille: 'Pysykää rauhallisina, minä tässä olen. Älkää pelätkö.' Hän nousi veneeseen heidän luokseen, ja tuuli tyyntyi. Opetuslapset olivat hämmästyksestä suunniltaan." (Ks. Mark. 6:47-51.)

NUORILLE AIKUISILLE

**KUUSI EHDOTUSTA
HENGELLISEEN
SELVIITYMISEEN**

44

NUORILLE
**YHTEISTYÖTÄ
ITSEMURHIEN
EHKÄISEMISEKSI**

50, 52

NUORTEN
OPPIAIHEIDEN TEEMA

**KÄSKYT: KUINKA
NE TEKEVÄT
MEISTÄ VAPAITA**

60

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN
**JEE SUKSEN
KRISTUKSEN**
KIRKKO

FINNISH